Rosemary Carter

200

Acea clipă minunată

Colecția EL ȘI EA

Editura ALCRIS

ROSEMARY CARTER

ACEA CLIPĂ MINUNATĂ

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu

Lector : Angela Vasile

Coperta : Andy

© 1980, Rosemary Carter

DESERT DREAM

În românește de : Irina Popescu Tismana

Toate drepturile rezervate.

Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL I

Ploua. Corinne îşi parcă maşina în faţa casei. O ceaţă groasă învăluia vârful muntelui Table şi cobora în valuri dense de-a lungul pantelor. În depărtare, cerul şi marea se confundau în aceeaşi nuanţă de gri uniform. Ce timp trist şi plicticos, gândi ea, căutându-şi cheile în poşetă... Era mulţumită să se afle acasă !

În bucătărie ceainicul cânta şi două cesti aşteptau pe o tavă. Deci tatăl ei se întorsese deja şi pregătise ceaiul. El era pensionar şi, în ciuda sănătăţii din ce în ce mai precare, ţinea să rămână pe cât posibil activ.

Corinne îşi trecu mâinile prin părul umed şi întră în salon.

— Eşti aici de mult, tăticule ?

— În jur de o jumătate de oră, răspunse el fără să-şi dezlipească ochii de pe ziarul deschis pe genunchi.

— Mai bine pentru tine ! Ceaţa se îngroaşă văzând cu ochii, şi condusul devine periculos !

— Mmm... murmură John Latimer, vizibil absorbit de lectura sa.

Corinne, intrigată, îşi privi tatăl. Hotărât, era bizar ! De obicei se arăta mai atent când ea se

întorcea seara acasă. Trecuse multă vreme de când nu-l simțise atât de preocupat !

— Este interesant articolul tău ? îl întrebă ea.

— Foarte... Închipuiește-ți că Francis Mallory întreprinde o expediție în deșert.

Ridică în sfârșit ochii ; privirea lui trăda un profund regret și o invidie nemărginită.

— Kalahari ?

— Un pic mai într-o parte. Uite...?

Corinne se apropie și se aplecă peste umărul tatălui său. El îi arătă pe o hartă mică dar exactă, o întindere vastă, goală, în sudul Africii. Era Kalahari. John Latimer arătă cu indexul o fâșie îngustă vecină cu deșertul.

Corinne îi puse o mână afectuoasă pe umăr! La prima vedere, această hartă era la fel ca celelalte, fără vreo semnificație deosebită, dar nu pentru ea. Fusese crescută cu povești despre deșert, petrecându-și copilăria printre picturile rupestre din grote, în marșuri lungi când ești încercat de sete, foame și singurătate, dar mai ales de dorința nepotolită de a descoperi. Da, Corinne înțelegea cu adevărat ce însemna acest articol pentru tatăl ei.

— Erai la curent cu această expediție ? întrebă ea încet.

— Nu. Nu mai sunt în temă, știi. Sunt prea bătrân pentru acest gen de aventuri, bun doar de pus la arhivă.

El nu era amar, ci doar teribil de trist. Corinne era perplexă ; de obicei el părea total indiferent. Bineînțeles, avusese o viață plină : participase la multe expediții, scrisese un număr impresionant de articole. Cunoscuse chiar momente de

glorie şi, când venise timpul, se retrăsese în mod discret din viaţa publică. Dar tatăl ei avea un singur şi enorm regret şi ea îl ştia.

— Te gândeşti la desene, nu-i aşa ?

— Da, mărturisi el. Ele sunt acolo, chiar acolo, în acea fâşie de deşert de la marginea lui Kalahari.

Timp de câteva clipe, ea tăcu. Îl observa : faţa lui marcată de ani se luminase din nou de entuziasm, ca altădată, când ea era mică.

— Eşti sigur, tăticule ?

— Atât cât poţi fi când n-ai văzut unele lucruri cu ochii tăi, răspunse el sec.

— Şi ţi-ar plăcea să ai dovezi, fotografii de exemplu...

— Asta mi-ar permite să-mi termin cartea.

El se opri şi se pierdu în gânduri.

— Este singurul element care-mi lipseşte, înţelegi, Corinne ? reluă el în cele din urmă — această pictură rupestră ar fi încununarea tuturor cercetărilor mele. Am terminat manuscrisul de luni de zile, dar am păstrat secretul, n-am vrut să-l editez. Ca şi cum aşteptam, ca şi cum într-un fel sau altul, ştiam...

— ... că Francis Mallory va pleca în deşert, termină Corinne în locul lui.

— Este absurd, nu-i aşa ? făcu el cu un mic zâmbet forţat.

— Deloc... Nu ţi-ai putea folosi influenţa ca să orientezi expediţia în sensul care te interesează ?

— Absolut imposibil, ripostă el, cu buzele strânse. Chiar şi dacă aveam cu câţiva ani mai

puțin, Francis Mallory nu m-ar fi ales în echipa lui decât ca o ultimă posibilitate.

Această ură veche între cei doi bărbați era deci în continuare vie. Corinne încercă să-și amintească tot ce auzise în legătură cu faimoasa expediție în care Francis Mallory și tatăl ei colaboraseră. Atunci, ea n-avea mai mult de doisprezece ani, deci asta se petrecuse cu zece ani buni în urmă. Nu-și amintea exact împrejurările incidentului care-i opusese pe cei doi bărbați. Știa doar că se certaseră în legătură cu această pictură. Aceasta ajunsese deja, pe atunci, obsesia și unica preocupare a lui John Latimer ; el nu încetase s-o caute și să adune o documentație inedită.

Erau pe punctul să reușească — cel puțin așa afirmase întotdeauna tatăl ei — când timpul se schimbase brusc ; Francis Mallory insistase să-și facă bagajele și să părăsească deșertul cât mai repede. John Latimer folosise atunci toate mijloacele posibile și imaginabile să întârzie plecarea, dar Francis se arătase intransigent. Cearta fusese violentă.

— Și dacă m-aș alătura eu expediției ? sugeră Corinne.

— Tu ?

Tatăl ei o privi năucit, apoi izbucni în râs.

— Scuză-mă, draga mea, dar timp de o clipă, am crezut că vorbești serios ! Oricum, n-ai avea mai multe șanse decât mine cu Francis.

— Fiindcă sunt fiica ta ? îl întrebă ea, necrezându-și urechilor.

— Pe de o parte, şi pe de altă parte fiindcă eşti femeie.

— Nu-i plac femeile ?

— Să spunem că-i sunt utile când are nevoie... Oh, este un bărbat absolut încântător şi seducător, trebuie să recunosc, dar urăşte în mod sistematic tot ce poartă fustă. Atitudinea lui este explicabilă : mama lui nu era decât un fluturaş foarte drăguţ, absolut incapabilă să-şi asume responsabilităţile familiale. L-a părăsit pe Francis copil, lăsându-l în grija tatălui lui şi s-a recăsătorit cu un om bogat care putea să-i satisfacă toate capriciile

— Şi de atunci, el a pus toate femeile, fără excepţie, în aceeaşi oală...

— Într-un fel.

John Latimer se cufundă iarăşi în hartă

— La naiba, mormăi el, ştiu că această pictură este acolo... Aş da o avere pentru a avea, pur şi simplu, două sau trei fotografii să le pun în cartea mea...

Corinne îl lăsă pradă gândurilor lui şi se duse în bucătărie să pregătească masa. În curând, nu se mai gândi nici la articol, nici la pictură, nici la expediţie. Începea să se facă târziu şi-i era foame. De altfel, avea propriile ei probleme de rezolvat, printre altele supărarea recentă cu Eric Hogan, despre care încă nu-i spusese nici un cuvânt lui taică-său. Nu putea s-o facă atâta timp cât nu luase o hotărâre.

De obicei, cinele erau animate — tatăl şi fiica îşi povesteau amănuntele zilelor respective : dar în acea seară fiecare era cufundat în gândurile lui şi masa se desfăşură într-o tăcere aproape totală.

John urcă să se culce foarte devreme. Corinne îl sărută, străduindu-se să-i zâmbească pentru a-şi masca neliniştea şi tristeţea care o rodeau; tatăl ei îmbătrânea văzând cu ochii, obrajii i se ridau, vitalitatea şi energia de altădată îl părăsiseră aproape de tot. Ea ştia, fără să aibă nevoie de sfatul unui doctor, că tatăl ei nu mai avea rezistenţa necesară să participe la o expediţie în deşert.

Ea făcu ordine în bucătărie apoi trecu în salon, unde se instală la televizor. Nu se mai uitase de o groază de vreme. Aceste ultime săptămâni le petrecuse în majoritate în compania lui Eric Hogan, consacrându-şi puţinele seri libere treburilor casnice. Chiar şi în această seară avea multe de făcut, dar n-avea chef.

Ea privi dansatorii care evoluau pe micul ecran — se transmitea „Lacul lebedelor" — apoi simţi foarte repede cum interesul îi scade. Era un balet frumos, dar atât de departe de viaţă, în timp ce problemele ei făceau parte integrantă din aceasta. Cu toate eforturile, ea nu reuşea să se gândească la altceva.

Corinne tocmai petrecuse şase săptămâni minunate cu Eric. Era un bărbat elegant, seducător, spiritual, a cărui companie era foarte plăcută. Ea, tânără manechin faimos în lumea modei, el, producător de filme... Ea n-avea decât de ales printre cavalerii ce-i stăteau la picioare şi totuşi, el fusese cel pe care-l preferase — avea ceva diferit: scânteia ca o stea, era spumos ca o şampanie...

Cu Eric, fiecare întâlnire era o surpriză, o nouă descoperire. Savura dinainte orele delicioase pe care le vor petrece împreună. O ducea în toate restaurantele și localurile de noapte la modă, unde se găseau celebrități. Și, din momentul în care el intra undeva, se năvălea asupra lui punându-i-se întrebări, cerându-i-se autografe... Niciodată nu și-ar fi imaginat că el era atât de cunoscut! Dar această înghesuială din jurul lui o enerva, ca și acele femei care-i făceau ochi dulci, de parcă ea n-ar fi existat.

Și apoi, într-o seară, ea fu orbită de lumina unui blitz. Fotografia apăru câteva zile mai târziu, într-unul din ziarele locale. Se vedeau Eric și Corinne stând la masă în fața unei sticle de șampanie și două cupe, aplecându-se unul spre celălalt, foarte aproape. Asta invita cu ușurință la confuzie. Un cititor obișnuit vedea un bărbat și o femeie total absorbiți unul de celălalt, mai ales o tânără femeie al cărei zâmbet încântat era fără echivoc...

Corinne își amintea foarte bine momentul când fusese luată fotografia : Eric era pe cale de a-i povesti o anecdotă și ea trebuise să se aplece spre el pentru a-l putea auzi în zgomotul sălii. Nimic mai banal de fapt, dar textul de sub fotografie era sugestiv „Play-boy-ul Eric și-a găsit în sfârșit dragostea ?“ Urmau câteva detalii privitoare la Corinne și cariera ei.

Ea nu fusese contrariată peste măsură de această pătrundere fără voie în viața ei particulară. Celebritatea lui Eric Hogan făcea din el o pradă pentru o anumită parte a presei, lacomă de scandal și bârfe, care neglija voit delicatețea și adevărul.

Corinne era aproape mulţumită să-şi vadă numele legat de cel al lui Eric ; pe măsură ce treceau zilele, era tot mai îndrăgostită şi simţea din ce în ce mai mult că el îi împărtăşea sentimentele.

Fusese totuşi foarte încurcată când el îi propusese să petreacă o săptămână cu el, pe vaporul unuia dintre prietenii lui. Era împărţită între dorinţa puternică şi tentantă de a fi absolut singură cu el şi principiile morale insuflate de părinţii ei. O astfel de invitaţie implica obligatoriu o schimbare radicală în privinţa relaţiei lor... Şi asta, Corinne nu putea admite înainte de căsătorie.

Atunci ea refuză ; cu blândeţe, sigur, dar Eric nu reveni. Era de neconceput ca o fată să-i reziste ! El se răzgândi totuşi foarte repede şi se prefăcu că uitase incidentul. Dar Corinne observă în privirea lui, din când în când, o lucire răutăcioasă...

Ieşea în continuare cu ea, dar puţin câte puţin întâlnirile lor se răriseră. Îi spusese Corinnei că era ocupat cu munca până peste cap. Voia din tot sufletul să-l creadă...

Şi descoperi adevărul. Sau mai curând, i se dezvălui fără menajamente : Eric ieşea cu o actriţă, şi ei petrecuseră o săptămână împreună pe vapor.

Primul gând al fetei fu să anuleze întâlnirea pe care o fixaseră de multă vreme, pentru a lua masa de prânz. Începu să formeze numărul de telefon, apoi se opri : avea altceva mai bun de făcut. Îl va obliga să treacă la mărturisiri. În timp ce-şi beau aperitivul, Eric povestea un incident care se petrecuse pe platoul de filmare în acea dimineaţă. Corinne aşteptă începutul mesei pentru a anunţa, cât de calm putea, că era la curent.

El rămase un moment tăcut ; apoi își întoarse privirea de la ochii ei mari și violeți, plini de tristețe.

— Ce sperai ? Eu nu sunt călugăr, Corinne. Ceea ce tu păzești ca ochii din cap, celelalte femei sunt nerăbdătoare să-mi dea.

— Ai fi putut să mă avertizezi.

— De ce ? întrebă el sarcastic. Nu-ți datorez nimic și nu ți-am promis nimic.

Ea nu răspunse. Ar fi fost incapabilă să pronunțe un cuvânt, într-atât de uscat îi era gâtul. Să plece, să părăsească restaurantul... Își puse jos cuțitul și furculița, se aplecă să-și ai poșeta, dar o mână o imobiliză, strângând-o ca un clește.

— Nu fă pe proasta ! îi șuflă el în ureche. Suntem priviți ; nu mă poți lăsa așa, față de toată lumea !

Ce umilitor ar fi fost pentru el... O merita, dar ea nu voia să facă o scenă în public. Se calmă și el își reluă conversația ușoară și superficială, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar ea deveni surdă la cuvintele lui.

După masă, ea se regăsi sub lumina caldă a proiectoarelor, cu un zâmbet profesional pe buze. Era atât de încordată încât la sfârșitul după-amiezii o dureau toți mușchii feței.

În prezent, singură în obscuritatea salonului, putu să retrăiască fiecare minut al zilei. Stinse televizorul și se ghemui pe divan. Își frecă ușor ochii — gest contraindicat pentru pielea sensibilă a manechinelor. Dar ce bine îi făcea asta !

Corinne constată cu un amuzament lipsit de logică înlănțuirea gândurilor ei. Era sigură că nu-l va mai vedea niciodată pe Eric, dar simțea

că această schimbare va antrena și altele în viața ei. Începând cu cariera — într-o fracțiune de secundă știu că n-o va mai exercita. Trebuie că luase această hotărâre de multă vreme deja, în subconștientul ei, dar fusese necesară ruptura cu Eric ca să-i sară în ochi propria situație : era dezamăgită, deziluzionată. Înțelegea, în sfârșit, că nu era făcută pentru această meserie care în fond o plictisea, ceea ce nu îndrăznise niciodată să recunoască. Din contră, ceea ce o intriga, o fascina, era viața din cealaltă parte a proiectoarelor, din spatele luminilor... Întotdeauna fotografierea fusese o pasiune a sa, dar nu se gândise niciodată să-și facă o profesie din asta. De ce nu ? Era prea târziu pentru a se lansa ?

Cu încetișorul, gândi ea. Fără grabă. Nu se lasă vrabia din mână pentru cioara de pe gard. Nu se părăsea o meserie pentru a te avânta spre alta, fără a reflecta serios și a cântări pro și contra. Avea nevoie să-și taie punțile de legătură cu meseria ei pentru un timp, cu oamenii pe care-i cunoștea, cu decorul familiar care-i amintea în fiecare clipă dragostea ei distrusă. Avea de luat vacanță, acum era momentul sau niciodată. Să plece la Capetown, în împrejurimile paradisiace pentru turiști ? Nu, i se părea important să se ducă într-un colț total necunoscut, care nu i-ar influența decizia.

Se ridică în șezut, teribil de nervoasă. Brusc, privirea îi căzu pe revista lăsată de tatăl ei pe un scaun. Fără să se gândească o luă și o frunzări mașinal până în momentul când dădu de faimosul articol. Era ilustrat cu câteva fotografii : mi-

nerale, ruine şi chiar un indigen pe cale de a picta. Corinne le aruncă o privire distrată, se opri mai mult timp asupra fotografiei lui Francis Mallory, apoi se cufundă în lectura articolului.

Cunoştea esenţialul : o expediţie în deşert sub conducerea domnului Mallory. Acesta era agronom şi geolog. Fusese însărcinat să studieze formaţiunile minerale ale câtorva regiuni ale deşertului. Expediţia era încă în stadiu de proiect, echipa nu era constituită în totalitate. Lipseau experţi ştiinţifici în unele domenii, un fotograf care va lucra în strânsă colaborare cu conducătorul.

Un fotograf... Cu o senzaţie ciudată de surescitare, ea reciti paragraful, apoi ochii îi fură atraşi din nou de portretul lui Francis Mallory. Avea o faţă slabă, bronzată, severă, privire sumbră şi inteligentă, gura bine desenată, bărbia energică. N-avea propriu-zis trăsături seducătoare, ca Eric, dar atrăgea atenţia : avea o strălucire şi un anume farmec.

Corinne nu ignora că Francis Mallory era mai tânăr ca tatăl ei, dar în fotografie, diferenţa de vârstă era şi mai evidentă decât credea ea. Trebuia să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, avea douăzeci şi cinci când John Latimer îl cunoscuse. Trebuia să fi fost un om excepţional pentru a conduce atunci o expediţie. Şi judecând după articol, acest bărbat impunea respect... Dar el nu simţea nimic de acest gen faţă de femei.

Fata împinse ziarul, se ridică şi se îndreptă către fereastră. Întunericul era prea intens ca să poată distinge casele cocoţate pe munte şi marea de dedesubt. Ploua mereu ; în aer domnea

acel miros caracteristic care-i plăcea Corinnei. Nu-l va mai găsi în deșert.

Un pic mai devreme, când ea își exprimase intenția să se alăture expediției, tatăl ei n-o crezuse. Era serioasă sau nu ? Da... și nu ! Poate că avea deja dorința inconștientă de a părăsi Capetown-ul.

Deșertul și imensitatea lui, singurătatea nu erau cele de care avea nevoie pentru a se regăsi pe ea însăși ? Pe de altă parte, participând la expediție, putea să-l ajute și pe tatăl ei. Dacă pictura rupestră exista cu adevărat, așa cum era convinsă, ea va încerca s-o găsească, s-o fotografieze. Și el va putea în cele din urmă să-și termine cartea.

O cuprinse un val de tristețe : tatăl său cu părul lui sur, cu fața ridată... John Latimer nu mai era decât umbra bărbatului neobosit care fusese. Omul care făcuse descoperiri importante, care-și consacrase cea mai mare parte a existenței studiind antropologia continentului. Totul era consemnat în cartea lui.

Acea carte era viața lui, își spunea adesea Corinne, care dactilografiase aproape tot manuscrisul ; fiecare fotografie, fiecare desen erau o amintire dragă, plină de fericire, a unui om care nu trăise decât pentru meseria sa. Totul era practic terminat și totuși tatăl ei nu se putea împăca cu asta. Se comporta ca și cum avea presentimentul că într-o zi, undeva, într-un fel sau altul, va găsi documentul, ultima piesă din puzzle.

„Da, o să te duci cu expediția" îi spuse cu hotărâre o voce din interiorul ei... Cu câteva minute în urmă era disperată, dar acum știa că va

face acea călătorie ! Dar cum ? Era o altă problemă.

Nici o şansă, afirmase tatăl său, numele ei, Latimer, era sinonim cu blestemul pentru Francis Mallory : pe de altă parte, ea era femeie, deci indezirabilă.

Corinne se îndepărtă de fereastră şi luă încă o dată revista. Examină cu o sclipire de sfidare faţa dură din fotografie.

— Mă voi duce ! anunţă ea cu voce tare.

Râsul ei izbucni brusc, limpede şi uşor în încăperea goală ; se duse în camera ei şi începu să construiască planuri diverse şi variate. Când adormi, ştia exact ce va face.

Se va duce la ferma lui Francis Mallory şi-i va prezenta candidatura ei la postul de fotograf... Dar nu ca domnişoara Corinne Latimer ; el nu era bărbatul să se lase impresionant de arme feminine. Ea va pretinde că se numeşte Colin Larson. Va duce într-o servietă câteva dintre cele mai bune fotografii ale ei şi vor discuta ca de la bărbat la bărbat !

Din fericire, era înaltă şi slabă. Va reuşi, cu puţină viclenie... şi haine largi, să ascundă formele armonioase ale siluetei sale perfecte şi să treacă drept bărbat.

A doua zi, contempla cu satisfacţie rezultatul în oglindă : pantalonii, pe care trebuise să-i strâmteze un pic, erau bine croiţi şi eleganţi. Cămaşa reiată nu era prea ajustată pentru a nu-i trăda sexul. Părul negru era tuns la o lungime care răspundea criteriilor modei masculine. Pentru a face mai perfect personajul, ea-şi pusese ochelari

fumurii care-i dădeau un aer serios, şi-şi lipise cu grijă o mustaţă.

— Colin Larson, îi spuse ea imaginii sale din oglindă, eşti un bărbat frumos! Şi să se aleagă praful de cel care va îndrăzni să spună altfel.

Domnul Latimer plecase în oraş de multă vreme, când silueta subţire a Corinnei, cu o mapă sub braţ, ieşi din casă şi se strecură în maşină. Îşi pregătise cu minuţiozitate plecarea, nelăsând nici un amănunt la întâmplare. Tatăl ei nu trebuia să ştie nimic.

Ea conduse încet pe serpentine, apoi ajunsă pe drumul naţional acceleră, lăsând în spatele ei oraşul şi muntele Table, înconjurat în continuare de ceaţă.

Traseul urma să fie lung : de fapt, ferma era situată la mai mult de o sută de kilometri în nord. Înainte de plecare, Corinne telefonase la agenţia ei pentru a-i preveni în legătură cu absenţa sa. Cum prevăzuse, nu există nici o obiecţie. Cel de al doilea telefon fusese pentru Francis Mallory. Nu ţinea să parcurgă un drum aşa de lung pentru a găsi uşa închisă. Simplă precauţie.

Cu cât se îndepărta de oraş, cu atât mai bine înţelegea de ce bărbatul pe care urma să-l vadă se adapta cu uşurinţă vieţii din deşert. La Capul Bunei Speranţe, această fâşie de pământ îngust din sudul extrem al Africii, se vedeau păduri şi vii, simfonie în verde şi violet ; plajele aurii se întindeau cât vedeai cu ochii, atrăgând turişti din lumea întreagă.

În nord, dimpotrivă, Corinne descoperi un alt aspect al regiunii : mari spaţii pustii, un pământ

foarte uscat și arid, ideal pentru creșterea oilor. Aproape deșert. Iată de ce oamenii erau adesea mai aspri și mai rezistenți ca cei de la oraș.

Rula de o bună bucată de vreme și nu putea să fie departe de bifurcația Mooifontein — Fântâna tinereții. Un drum prăfuit ducea la două porți enorme de fier. Corinne trebui să coboare din mașină pentru a le deschide. Apucând din nou volanul, observă că mâinile îi tremurau ușor.

Era prea încordată pentru a admira peisajul. Avu vaga impresie că traversează un platou nesfârșit acoperit cu tufișuri, unde pășteau oi cu miile. În alte împrejurări, Corinne ar fi fost cu siguranță impresionată... Dar era concentrată asupra întrevederii, îngrozită de sfidarea lansată.

Ferma în sine era la doi kilometri de porți. Ea o descoperi imediat, cuibărită într-un desiș de sălcii, aproape de un pârâu. Casa o surprinse : era o clădire frumoasă, construită în stilul olandez clasic al Capetown-ului. Dar n-ar fi crezut niciodată că un bărbat cu o înfățișare atât de severă putea avea o locuință așa de frumoasă.

Acum că se afla acolo, simți că siguranța ei de la început era serios știrbită. Teama o făcea să tremure ; și dacă acest bărbat era chiar și mai misterios decât presupusese ea ? Era complet nebună să creadă că va scăpa atât de ușor cu viclenia ei caraghioasă și infantilă.

Timp de o secundă fu pe punctul de a pleca... Întorcea cheia în contact când, fără vreun motiv întemeiat, se gândi la tatăl ei. Îl vedea așezat lângă șemineu, cu ochii triști, obosiți, dar în care

ardea întotdeauna o mică flacără de speranţă. Lăsă cheia, inspiră adânc, deschise portiera, ieşi din maşină şi se îndreptă spre casă.

Un servitor o conduse pe Corinne în biroul unde era aşezat Francis Mallory, absorbit în munca lui. Scria şi nu ridică imediat capul. În cele din urmă, se hotărî :

— Domnule Larson, făcu el cu o voce veselă.

Se apropie de ea, care nu se mişcă din loc. Corinne nu înţelegea ce i se întâmplă : era lovită de o paralizie bruscă, incapabilă să se mişte, să vorbească. Îl privi năucă.

— Domnul Larson ? repetă el.

Corinne înghiţi în sec. Ea-i văzu privirea surprinsă, mâna pe care o întindea el şi înţelese că trebuia să-şi revină, repede. Îi întinse şi ea mâna. Cu vocea ei cea mai gravă, îi adresă cuvinte îndelung repetate.

— Domnule, vă mulţumesc că m-aţi primit.

Schimbară o strângere de mână energică, solidă, virilă. Dar de ce simţi Corinne un fel de şoc ? Nu exista nici un motiv.

Ea-l urmă până la masa de lucru, fericită să se aşeze fiindcă picioarele nu o mai ţineau. Se instală la celălalt capăt al biroului. Nu-şi înţelegea reacţia de adineaori. De ce rămăsese înlemnită, total mută ? Era normal să fie puţin neliniştită la ideea acestei întâlniri, nu se glumea cu un astfel de bărbat. În adâncul fiinţei sale, ştia că frica nu era unicul motiv. Consternată, Corinne trebui să admită că era încercată de o emoţie teribilă : Francis Mallory era fiinţa cea mai atrăgătoare...

— Ce vreţi să beţi ? întrebă el.

Cât i-ar mai fi plăcut un pahar mare de oranjată cu gheaţă ! Avea gâtul uscat. Dar nu era o băutură de bărbat şi în nici un caz nu trebuia să trezească bănuieli. Îi displăcea berea...

— Nimic, mulţumesc.

— În acest caz să vorbim, continuă el, punându-şi pe birou mâinile lungi şi bronzate. Vreţi să vă alăturaţi expediţiei mele ?

— Ca fotograf, preciză ea cu vocea ei gravă.

— Aţi adus câteva probe ?

— Da, spuse ea întinzându-i un pachet de fotografii.

Conversaţia deveni mai uşoară acum când se abordaseră probleme serioase şi strict profesionale.

În timp ce el examina atent fotografiile Corinnei, aceasta putu să-l observe în voie. Cum putuse să fie atât de tulburată la vederea acestui bărbat ? În fond, el semăna cu fotografia lui : aceleaşi buze, aceiaşi ochi întunecaţi, acelaşi mod de a-şi ţine capul. Nimic surprinzător, la urma urmei. Numai că iată : fotografia cea mai fidelă, cât ar fi fost de exactă, n-ar fi fost niciodată decât o simplă foaie de hârtie, şi din ea nu se degaja toată virilitatea care emana din Francis Mallory. El dădea o impresie de putere, de forţă.

În mai multe dăţi, tatăl ei îi vorbise despre tânărul bărbat şi calităţile acestuia. Totuşi, începea să înţeleagă chiar în acea clipă, deşi prea târziu, că tatăl ei, ca bărbat, nu avea acelaşi fel de a vedea oamenii. Dacă ar fi putut, n-ar fi ezitat să se retragă ; nu că s-ar fi temut să nu fie la înălţimea sarcinii ei, sau să se vadă demascată... Îi era teamă, desigur, dar simţea o emoţie mai pro-

fundă, mai complicată, pe care nu îndrăznea s-o analizeze.

Francis Mallory puse jos fotografiile. O privi pe Corinne care-şi compuse o figură total inexpresivă.

— Le găsesc bune, spuse el.

— Îmi pare bine.

— Şi, din punct de vedere tehnic, vă pricepeţi ?

— Suficient, domnule, răspunse ea.

În timpul celor câtorva minute care urmară, Corinne îi mulţumi în gând tatălui ei care-i permisese să participe la unele dintre expediţiile lui mai puţin obositoare. Asta îi era de folos. Putu să discute cu uşurinţă şi inteligenţă despre lumini, măsurile de precauţie ce trebuiau luate în deşert unde lumina era puternică, tehnici de developare şi lentilele ce urmau să fie folosite. Nu din întâmplare voia să părăsească lumea modei pentru a intra în cea a fotografiei. Se simţea în elementul ei, când el schimbă brusc subiectul şi-i puse o întrebare care-o descumpăni.

— Credeţi că veţi putea suporta viaţa în deşert ?

— Bineînţeles. De ce ?

„Aceşti ochi gri care-mi cercetează faţa, au ghicit ?" se întrebă ea. Inima îi bătea cu putere. Ce idee bună avusese să-şi ascundă faţa în dosul ochelarilor ! Privirea i-ar fi trădat spaima.

— Nu păreţi prea... robust.

Ea trebui să facă un efort imens pentru a nu-şi pierde sângele rece şi reuşi să-şi păstreze o figură impasibilă.

— Nu trebuie să vă lăsaţi înşelat de aparenţe, constată ea simplu, fără a uita să vorbească

cu o voce gravă. Sunt capabil să mă descurc singur.

— Atunci este perfect. În deşert, fiecare trebuie să-şi poarte singur de grijă.

Corinne respiră adânc şi-şi strânse pumnii.

— Deci, am postul, domnule ?

— Francis, preciză el cu o sclipire aproape prietenească în ochi. Dacă vrei, Colin, este al tău. Plecăm peste trei săptămâni.

CAPITOLUL II

... Şi trei săptămâni mai târziu, se întâlneau toţi la Mooifontein. Echipa era compusă din zece bărbaţi. Francis făcu prezentările fără nici o ceremonie. Unii dintre ei se cunoscuseră deja în cursul expedițiilor anterioare, sau la congrese de lucru. Nu era surprinzător : oamenii de ştiinţă, ingineri sau geologi, sfârşeau întotdeauna prin a se cunoaşte mai curând sau mai târziu.

În timpul mesei de prânz, Corinne se abţinu să se amestece în conversaţie. Tăcu majoritatea timpului, mulţumindu-se să răspundă când i se adresa câte un cuvânt. Trebuia să fie extrem de prudentă, să-şi supravegheze gesturile şi cuvintele. Date fiind împrejurările, cu cât mai puţin era remarcată, cu atât era mai bine.

Unul dintre cercetători veni să-i vorbească. Schimbară banalităţi asupra călătoriei. Se numea Marc, avea o voce blândă, un aer amabil, şi-i fu imediat simpatic. Dacă contextul ar fi fost diferit, ei i-ar fi plăcut să aprofundeze cunoştinţa dar se reţinu — prietenia va fi pentru mai târziu.

După cele câteva ore petrecute în tovărăşia acestor bărbaţi cu care urma să trăiască o lună, îşi dădu seama de ceea ce o aştepta : continuu în gardă, nici o clipă de relaxare, nici o glumă sau un

zâmbet. De acum încolo îi era interzisă orice spontaneitate. Nu trebuia niciodată să-şi uite vocea şi alura masculină.

Cu Francis Mallory trebuia să-şi dubleze atenţia ; remarcase simţul lui ascuţit de observaţie. La prima zăpăceală, primul pas greşit, el va ghici imediat şmecheria. Până în prezent, nu văzuse decât o faţetă a personalităţii lui : părea indiferent şi prietenos în acelaşi timp. Totuşi, nu era un om uşor de abordat, trebuie că detesta să fie contrazis. De altfel, impresia pe care i-o lăsase după prima lor întrevedere confirma spusele tatălui ei care-l considera încăpăţânat şi autoritar. Acum, acestea i se părură evidente. Îl observa cu coada ochiului, în timp ce Marc îi vorbea. Era în mijlocul unui grup şi ea fu uluită de atenţia pe care i-o acordau toţi. Îi sorbeau cuvintele.

Nu-şi amintea că era atât de înalt. Majoritatea oamenilor prezenţi erau atrăgători ; păreau inteligenţi şi probabil foarte apreciaţi în specialităţile lor. Văzându-i pe unii atât de bronzaţi şi musculoşi, Corinne bănuia că ei îşi petreceau timpul mai mult în aer liber decât la birou. Dar Francis era de departe cel mai distins. Avea incontestabil alura unui şef. Şi, fără să înţeleagă de ce, ea simţi un soi de mândrie.

Francis se instală el însuşi la comanda micului avion care trebuia să-i ducă în prima etapă a călătoriei. Decolară de pe terenul particular de de la Mooifontein şi Corinne admiră măiestria pilotului. Hotărât, acest bărbat ştia să facă mai multe lucruri decât presupusese ea la plecare. Îl vedea din spate, cu umerii lui laţi, gâtul puternic

deasupra gulerului cămășii. Totul în el exprima o siguranță liniștită.

Corinnei îi fu greu să-și dezlipească privirea de cel care o fascina din ce în ce mai tare ; începu să privească prin hublou. O luaseră spre nord. Sub ei, peisajul se derula arid, iar oile se vedeau ca niște puncte. Survolau în continuare Mooinfontein, sau trecuseră deja granițele ?

Marc era așezat lângă ea. Chiar după decolare, el încercase să-i spună câteva cuvinte, dar vacarmul din avion era atât de mare încât trebuia să urle ca să se facă înțeles. Orice conversație devenea imposibilă. Marc se cufundă atunci într-o revistă tehnică. Toată lumea, sau aproape toată, făcu la fel. Corinne n-avea dispoziția să citească. Îi plăcea să meargă cu avionul, întotdeauna îi plăcuse. Aruncă o privire spre pilot : și el, fără îndoială, savura acel moment. Ce era mai îmbătător decât viteza, puterea, senzația de a aparține cerului și spațiului ?

În tot acest timp era frământată : gândurile ei reveneau fără încetare la acel domn Mallory. Trebuia de acum înainte să fie preocupată de zilele care-o așteptau, de teatrul pe care trebuia să-l joace până la capăt. Da, acest teatru se afla pe primul loc ! Dacă vreodată Francis îi va descoperi identitatea, furia lui va fi teribilă. Nici ceilalți membri ai echipei n-ar fi prea mulțumiți că ea îndrăznise să pătrundă într-o lume care le era strict rezervată. Nici propriul ei tată n-ar înțelege.

Corinne nu-i spusese nimic lui John Latimer despre planurile ei. El ar fi încercat s-o facă să

se răzgândească. Ştia despre ea doar că voia să schimbe atmosfera şi să fie singură după ruptura cu Eric. Relaţiile dintre tată şi fiică erau ţesute din tandreţe, caldă complicitate şi respect reciproc. Fiecare îşi vedea de treburile sale fără a da socoteală celuilalt şi fără să se simtă vinovat. Domnul Latimer nu pusese nici o întrebare când fiica sa îl anunţase că-şi ia o vacanţă ; nu-şi va face nici o grijă în lipsa ei şi va fi fericit când o va revedea. Era simplu. Ah, măcar dacă s-ar putea întoarce cu fotografia picturii rupestre... Dacă ea exista. El ar fi atât de emoţionat, atât de fericit... Ar uita să protesteze aflând adevărul despre călătoria ei.

Remarcă faptul că peisajul de sub ea se schimba : mai puţin teren cultivat, mai puţini copaci. Solul, aşa i se păru, căpătase o nuanţă roşie sub strălucirea soarelui. Dacă nu era încă deşertul, acesta nu putea să fie departe. Corinne simţi cum inima i se strânge. Ochii îi reveniră o clipă asupra pilotului.

Aterizară în curând. Aerodromul se compunea dintr-o pistă îngustă şi o mică baracă cu pereţi văruiţi, cu acoperişul din tablă ondulată, la marginea întinderilor imense şi nelocuite. De fapt, era un punct de intersecţie foarte comod pentru crescătorii de oi şi companiile miniere care opreau în sector.

Trei Land Rover-uri aşteptau în spatele construcţiei. Francis, care o luase înaintea celorlalţi, era într-o discuţie aprinsă cu un bărbat slab — responsabilul ariei de aterizare — cu ochii stinşi şi pielea ca tovalul. Trebuie să se fi întreţinut despre expediţie. După cordialitatea vocii lui,

Francis părea satisfăcut de organizare şi cum decurgeau lucrurile. Corinne se întrebă dacă i se întâmpla ca ordinele lui să nu fie executate. Categoric, niciodată. Aparţinea speciei şefilor. Oamenii găseau normal să se supună voinţei lui, iar el găsea normal să fie ascultat.

Şi femeile ? Îi erau supuse trup şi suflet ? Aşa afirma John Latimer. Şi mare lucru mai câştigau... În mod sigur, nu aşa va câştiga ea stima lui Francis.

Land Rover-urile erau încărcate. Corinne fu uşurată să afle că nu se urca în primul, alături de Francis care va fi deschizătorul de drumuri. Îl va vedea suficient în cursul săptămânilor următoare... Nu se temea de el, pentru că o trata ca pe un bărbat, ci de propriile ei reacţii. Trebuia să recunoască faptul că prezenţa lui o făcea extrem de nervoasă. Deci, trebuia să păstreze distanţa pe cât posibil. Ea prevăzuse totul, în afară de faptul că un bărbat îi va tulbura spiritul !

Maşinile se îndepărtau de aerodrom şi începură să ruleze în mărăciniş, praf şi căldură. Era într-adevăr o fiinţă diferită de toţi cei pe care-i cunoscuse până atunci. Se gândi la Eric, elegant, rafinat, la toţi acei actori, producători, fotografi a căror companie o aprecia. Francis, cu caracterul lui aspru, autoritar, ar fi fost deplasat în mediul în care evolua ea. Ce nebunie o împinsese să întreprindă o astfel de aventură ? De acord, tatăl ei ţinea mai presus de toate la faimoasa lui pictură, dar el n-o văzuse niciodată. Toate indicaţiile pe care le poseda erau de la un vânător şi nu le pusese niciodată la îndoială. Dacă fata i-ar aduce fotografiile, el ar fi încântat. Şi, în caz

contrar, nu putea pune punct final cărții lui. Totul era surprinzător : presentimentul ciudat că dovezile i-ar cădea într-o zi în mână îl împiedicaseră pe acest om încăpățânat să termine o lucrare care era opera vieții sale.

Era prea târziu acum pentru a face calé-ntoarsă. Dintr-o dată, Corinne regretă că cedase acestei idei nebunești de a se îmbarca într-o expediție în deșert, sub o falsă identitate ! Amărăciunea ei față de necinstea lui Eric era intensă, desigur, dar mai devreme sau mai târziu ea și-ar fi revenit. Ar fi existat alte cunoștințe, alți bărbați, alte întâlniri. Era profund dezamăgită de meseria ei, era adevărat și asta, dar de ce să se ducă să se consoleze în deșert ? Ar fi putut la fel de bine să facă noi proiecte mai aproape de casa ei și în condiții mai confortabile.

Impulsivitatea fusese întotdeauna una din trăsăturile dominante ale caracterului ei, dar de data asta o condusese prea departe ! Fusese orbită de nevoia imperioasă de a rupe cu viața pe care o ducea și care-i displăcea din ce în ce mai tare. Și nu meditase la viața pe care o va duce în săptămânile ce urmau. Neglijență de neiertat ! Era foarte mândră de deghizarea ei, dar uitase complet să se aplece asupra problemelor practice implicate de aceasta. Fiindcă mustața și ochelarii nu erau suficiente să te transforme în bărbat !

Vor exista nopțile. Trebuia să trăiască în intimitatea bărbaților cărora nu le trece prin cap să se întoarcă pentru a se dezbrăca și care nu se vor ține să-și povestească istorii mai mult sau mai puțin vulgare. Trebuia să folosească tot felul de trucuri pentru a se îmbrăca, dezbrăca, spăla...

Spera în mod sincer să coabiteze cu toți acei bărbați, fără ca ei să observe ceva ?

Da ! Găsise soluția. Scânteie veselă se aprinseră în fundul ochilor ei, acei ochi frumoși care-o făcuseră celebră în universul lumii de la Capetown. Putea reuși... Și trebuia, n-avea de ales.

Când Land Rover-ul se opri, Corinne își regăsise încrederea și, cu inima ușoară, se amestecă în discuție, sigură că nu va putea fi descoperită în flagrant delict de deghizare.

Făcuseră oprire lângă o mică vale plină cu apă, un fel de puț natural, pe marginea căruia câțiva arbori își ofereau umbra sărăcăcioasă dar binefăcătoare. Aceștia îi protejau și de frig, ceea ce era și mai important ; de fapt, Corinne îl auzise adesea pe tatăl ei spunând că în deșert, pământul își pierdea toată căldura din momentul în care apunea soarele, iar nopțile puteau fi foarte reci.

Soarele, un enorm glob de foc arzător, începuse deja să coboare la orizont. Deși obișnuită cu apusurile extraordinare ale soarelui african, Corinne rar văzuse un spectacol atât de măreț. Era atât de absorbită de splendoarea cerului încât nu-și dădu seama că tovarășii ei ridicau corturile.

— Nu-i rău, nu-i așa ? făcu o voce în spatele ei.

Întorcându-se brusc, ridică fața spre bărbatul care o domina cu înălțimea și fu prinsă de un tremur nervos imposibil de stăpânit. Erau oare căldura și praful cele care-i uscaseră gâtul într-un asemenea hal ? Își aminti vag că el vorbise : ea trebuia să răspundă, căci altfel ar trezi suspiciuni.

— Extraordinar, răspunse ea cu greutate.

Sigur că el îi percepuse ezitarea, fiindcă încreţi ochii, dar vocea îi rămase foarte firească.

— Te deranjează ceva, Colin ?

— Nu, nu, făcu ea cu o voce gravă, sperând ca el să nu-i remarce tulburarea. Mă gândeam doar că ar fi o fotografie frumoasă.

— Un pictor ar scoate mai mult decât un fotograf, după părerea mea. Bun, trebuie să te grăbeşti să-ţi aranjezi instalarea, Colin. Noaptea cade foarte repede după apusul soarelui.

— Bineînţeles.

Ea se îndreptă spre grup spunându-şi că făcuse primul pas greşit ! În viaţa pe care o părăsise, bărbaţii se ocupau de sarcinile mai grele, în timp ce femeile pregăteau masa. Automat, ea rămăsese acolo, privind.

Luă deci hotărârea fermă să se arate mai vigilentă. Corvoadele bărbaţilor erau ale ei de aici înainte. Niciodată în viaţa ei nu mai instalase un cort, dar dormise adesea afară. Şi apoi, era suficient să observe cu atenţie şi să facă acelaşi lucru.

— Te eschivezi deja ? întrebă o voce tărăgănată şi fornăită.

Nu era cazul să se uite cine vorbise. Corinne îl recunoscuse : Boyd, meteorologul. La fel de înalt ca Francis, era bădăran, necioplit la chip şi în comportament. Chiar de la prezentările făcute, în acea dimineaţă la Mooifontein ea-i simţise dispreţul. Totuşi încercase să fie raţională : îi făcuse doar impresia, fiindcă era enervată... Dar vai, de această dată nu mai exista nici o îndoială : el o zeflemisea în mod vădit.

— Ei bine, puştiulache ?

Corinne îi cunoştea suficient de bine pe bărbaţi pentru a ghici intenţiile belicoase ale acestuia.

— N-am impresia că mă fofilez, declară ea solemn.

— Cunosc oamenii de genul tău, Larson ; cei care privesc apusurile de soare. Crede-mă, n-ai să reziști mult în deşert.

El se apropie cu un pas. Ea-i simţi agresivitatea gata să se dezlănţuie. Acest om nu era decât o brută a cărei ascuţime de minte era invers proporţională cu statura.

— De altfel, cum ai făcut să intri în această echipă ? continuă el. Nu se mai găsesc fotografi ?

Una era să te deghizezi în bărbat, dar cu totul alta să-i împrumuţi personalitatea, reflexele. Cum ar reacţiona un bărbat la atacurile lui Boyd ? L-ar pune la punct cu câteva cuvinte bine alese ? Sau asta era o metodă feminină de a ieşi dintr-o astfel de situaţie ? Poate că i-ar da un pumn în bărbie ? Ar provoca un scandal şi chiar dacă ar pierde, şi-ar dovedi curajul. Nu putea alege această soluţie. Ce să facă ? se întrebă ea disperată.

— De ce nu-i pui această întrebare lui Francis ? spuse ea în cele din urmă. El ţi-ar răspunde...

— Dumnezeule ! Ce idiot ! exclamă Boyd scuipând-o în faţă.

Corinne simţi un pic de salivă pe obraz. În acel moment ea uită cine era şi rolul pe care trebuia să-l joace. Fără să se gândească o secundă la consecinţele posibile ale gestului ei, ridică mâna să-l pălmuiască pe Boyd.

— Lasă-l pe puşti în pace, interveni o voce calmă, dar fermă.

Era Marc. Fata nu-l văzuse venind ; în furia ei, n-avea ochi decât pentru faţa respingătoare care era atât de aproape de a ei. Consternată ea-şi lăsă în jos mâna şi nu-şi putu reprima un tremur care-i parcurse întreg trupul. Într-o străfulgerare, sesiză tot grotescul situaţiei.

Reflex strict feminin : l-ar fi pălmuit pe Boyd. Cum el o lua drept bărbat, s-ar fi bătut cu ea... Şi nu i-ar fi trebuit decât câteva secunde pentru a descoperi că era o fată.

— Şterge-o ! ordonă Boyd, ameninţător, la adresa lui Marc.

— Nu. Este prima noastră zi împreună, bătrâne, şi un tărăboi ar avea un efect prost asupra moralului trupei !

Alături, Corinne admiră îndrăzneala tânărului cercetător. Boyd îşi strânse pumnii.

— Puştiul acesta este un imbecil — căzut în extaz în faţa unui apus de soare, în vreme ce noi ceilalţi facem toată treaba !

— Francis l-a ales, a avut motivele lui. Colin este tânăr, lasă-i cel puţin timp să înveţe.

Încet, pumnii lui Boyd se desfăcură. Se întoarse spre Corinne care rămăsese tăcută în timpul altercaţiei.

— Interesul tău este să nu-mi stai în drum, găgăuţă.

— Şi aş adăuga că este un sfat bun, accentuă Marc sec când Boyd se depărtase suficient. Evită-l. Îşi cunoaşte bine meseria acest individ, ceea ce explică prezenţa lui aici, dar este un caracter murdar !

— De ce-mi caută râcă ? îl întrebă ea.

Vocea îi tremura așa de tare încât îi era greu s-o controleze.

— Fiindcă unul dintre prietenii lui voia locul ; tu te-ai prezentat primul. Dar trebuie să recunoști că nu ești avantajat aici de talia ta, remarcă el măsurând-o din privire. Ești prea subțire pentru un adult, tipul pe care băieții duri adoră să-l chelfănească la școală. Și Boyd este marele tău dur.

— O lovitură de karate i-ar băga mințile-n cap, afirmă Corinne cu o dezinvoltură pe care era departe de a o simți. Ai dreptate, Marc, o să-l evit.

CAPITOLUL III

Se făcea aproape noapte când tabăra fu terminată. Aprinseră un foc care trebuia să dureze până a doua zi, în scopul îndepărtării animalelor sălbatice.

Corinne putu în cele din urmă să se destindă total, așezată pentru prima dată în acea zi, în fața flăcărilor ce dansau. Aerul era plin de mirosuri și zgomote : miros de carne friptă, bâzâit de insecte, sfârâit de foc. Pe grătare înroșite se găsea toată hrana tipică Africii de Sud : **boerewors** — cârnați condimentați, absolut delicioși prăjiți pe cărbune de lemn ; **mealies** — boabe de porumb, lungi și aurii, și cartofi înveliți în folie de aluminiu. Nu era pentru prima dată când Corinne participa la o astfel de masă tradițională și totuși nimic nu era la fel.

Un zâmbet răutăcios se desenă pe buzele fetei. Ce-ar spune colegele ei dacă ar vedea-o în acest moment, ghemuită pe nisip, îmbrăcată într-o ținută safari bărbătească, cu o sticlă de bere lângă ea și o farfurie atât de plină încât ar face s-o ia la goană orice manechin demn de acest nume !

Pentru prima seară sub cerul liber, meniul era excepțional : hrana putuse fi păstrată în răcitor.

În continuare, vor fi utilizate cutiile cu raţii deshidratate, care vor fi la fel de bune, dar foarte diferite. Corinne întrevăzuse stocul de aprovizionare : cutii cu hrană conservată şi rezerve importante de apă în canistre. Apa mai preţioasă ca aurul în această ţară aridă...

Auzea în jurul ei murmurul vocilor, zgomot surd, grav, masculin. Ea realiză dintr-o dată că nu se mai găsise niciodată într-un grup compus doar din bărbaţi, sau numai în condiţii total diferite — ca femeie conştientă de frumuseţea ei, aşteptându-se la complimente, atenţii. Corinne îi observă : toţi erau relaxaţi, în largul lor, fără mască, fără să-şi supravegheze gesturile, cuvintele şi glumele. Doamne, dacă ar şti că o femeie pătrunsese clandestin în domeniul rezervat lor !

Marc era aşezat lângă ea. Se lansase într-o conversaţie cu un geolog. Sunetul vocii lui îi ajungea la ureche, jos şi ferm. Era fericită să aibă prietenia acestui bărbat.

Dacă meteorologul o iritase profund, în continuare Francis Mallory îi ocupa gândurile. În acel moment el mergea de la unul la altul, discutând, schimbând câteva cuvinte şi impresii. Corinne putu constata atitudinea extrem de amicală a fiecărui membru al echipei faţă de el. Nici Boyd nu făcea excepţie ; manierele lui erau pline de respect faţă de şef !

Apoi veni rândul ei. Trupul lung şi suplu se ghemui lângă ea. Corinne se încordă. Se terminase cu liniştea ei.

— Am aflat c-ai avut probleme cu Boyd, declară el atât de încet încât nici Marc nu-l putu auzi.

— Exact, recunoscu ea.

— Este un pic recalcitrant, dar e un tip de ispravă. Încearcă, în ciuda a orice, să trăiești în înțelegere cu el, Colin.

— Voi încerca, murmură ea.

Observa cumva tremurul ușor al vocii ei ? În acest caz, îl va pune, fără îndoială, pe seama nervozității unui tânăr cam nesigur pe sine.

În schimb, ignora cumva că apropierea lui făcea ca inima Corinnei să bată mai tare ? Senzație foarte neplăcută... Dar cea mai neplăcută senzație era acea dorință anormală și inexplicabilă pe care o avea să se apropie de el. Ce se petrecea ? Înnebunise ? Nu era nici momentul, nici locul... Era furioasă. Dacă întreprinsese această călătorie, fusese doar ca să se îndepărteze de un bărbat și de tot ceea ce reprezenta el. Avea nevoie să fie singură, să-și vină în fire. Nici nu-i trecuse prin cap să prevadă această întâlnire, mai tulburătoare ca tot ce cunoscuse până atunci.

Francis discuta în continuare. Îi vorbea de fiecare membru al expediției în particular. Astfel, ea-i putea cunoaște ceva mai bine și se putea adapta mai repede și mai ușor grupului.

Dar Corinne nu înregistră nimic, atât era de preocupată de prezența lui lângă ea. Era prea întuneric acum ca să-i distingă trăsăturile feței. În același timp, ea-și dădu seama, cu o strângere de inimă, că le cunoștea pe dinafară. El era culcat pe spate, cu picioarele lungite în fața lui, rezemat în coate. Era foarte destins, dar în continuare se degaja din el acea impresie de forță și autoritate, proprie persoanei lui, ca și virilitatea lui evidentă care o zăpăcise de-a dreptul pe Corinne.

Viaţa era într-adevăr ciudată... Primul bărbat diferit de alţii, pe care-l întâlnea, o lua drept un tânăr mustăcios ! Imediat gândurile ei continuară : ar fi remarcat dacă ar fi întâlnit-o pe Corinne Latimer, fata cu părul nici scurt, nici lung, cu ochii violeţi care-şi schimbau intensitatea culorii după dispoziţie, cu gură atât de atrăgătoare şi senzuală ?... Ar fi simţit aceeaşi atracţie ca şi Corinne pentru el ? Ar fi ghicit că ea avea o singură dorinţă : să se apropie de el ca umerii lor să se atingă şi ea să se poată rezema de el...

Doamne ! Bătea câmpii ! Ea îşi reveni rapid. Îi era interzis să se lase pradă unor astfel de gânduri. Nu numai că trebuia să fie fără încetare vigilentă, dar în plus trebuia să-şi ţină sentimentele în frâu. Dacă nu, risca să fie profund nefericită. Cuvintele tatălui ei îi reveniră în memorie. Francis Mallory nu încerca nici un respect pentru femei, ceea ce nu-l împiedica să profite de ele când avea chef. Şi de ce n-ar fi făcut-o ? El poseda un farmec irezistibil.

Dacă s-ar fi întâlnit în împrejurări normale, în mod sigur ar fi ieşit împreună... Dar relaţiile lor s-ar fi bazat pe o simplă atracţie fizică. Foc de paie, fără viitor. Ea era manechin, fiica lui John Latimer... Francis ar fi disprețuit-o dinainte de a o cunoaşte.

Corinne nu-şi putu reţine un frison, în ciuda căldurii flăcărilor. Uşurarea ei fu intensă când el se hotărî în cele din urmă să se ridice şi să plece. Îşi lăsă privirea să rătăcească în noapte.

Focul începea să se stingă ; cineva aruncă un cărbune. Pentru această primă noapte în deşert,

domnea o oarecare surescitare. În ultimele zile se instalau rutina şi obişnuinţa, dar în această seară, acolo, era ca un fel de sărbătoare. Cerul era senin şi limpede, scânteind cu milioane de luminiţe, iar aerul, mai proaspăt ca în timpul zilei, zumzăia de ţârâitul lăcustelor. Focul cânta, flăcările dansau. În depărtare, dintr-o dată, se auzi un zgomot înăbuşit de tropăituri. Elefanţi ? Instantaneu, în grup se făcu tăcere. S-ar fi putut spune că acel zgomot îi adusese pe oameni la realitate, amintindu-le de sălbăticia în care se aflau şi pe care o uitaseră vreme de câteva clipe.

Când Corinne îi părăsi, ei îşi reluaseră cursul conversaţiei. Cât mai discret posibil, ea se îndepărtă de foc şi se îndreptă către cortul care-i era destinat. Găsi patru saci de dormit pe paturile pliante. Evident, ea nu putuse să ceară un cort numai pentru sine. Doar Francis singur, ca şeful expediţiei, avea dreptul la acest privilegiu.

Exista un mijloc pentru a rezolva problema delicată a îmbrăcatului şi dezbrăcatului — să cunoască perfect obiceiurile celor trei tovarăşi ai ei. Putea astfel să-şi păstreze intimitatea. Prima soluţie, care i se păru cea mai bună, fu să meargă la culcare mai devreme decât ceilalţi.

Corinne era încă trează când fiecare veni în cortul său. Se făcu că doarme, respirând încet şi regulat. Vai, Boyd se dovedi a fi unul dintre tovarăşii ei. Dar şi Marc din fericire pentru ea ! Era cu adevărat preferatul ei, cu bunăvoinţa şi amabilitatea lui.

— Puştiul are nevoie de mult somn !

Ei nu-i fu greu să ghicească cui aparţinea această voce ironică, nici cine dădu o lovitură de picior violentă în pat.

— Lasă-l în pace, declară Marc pe un ton ferm. Ţin să te previn — Francis a remarcat că-i cauţi răcă.

— Ce nevoie a avut el să se încurce cu un astfel de pierde-vară ?

— Francis are motivele lui, ripostă Marc un pic iritat. Ascultă, Boyd, suntem în prima zi ; călătoria nu va fi uşoară, dar va deveni infernală dacă ne certăm.

— Prăpăditul acesta vrea să atragă atenţia, mormăi Boyd.

Patul Corinnei suportă o a doua scuturătură puternică. Ea-şi ţinu răsuflarea, dar bărbatul se îndepărta.

Ce senzaţie ciudată să-i asculte pe aceşti bărbaţi care se pregăteau să se culce... Fata se simţea prost, întrebându-se care ar fi reacţia lor dacă ar şti... Mai bine să nu se gândească. Auzi foşnet de haine, zgomotul surd al încălţărilor care cădeau la pământ. Nu deschise deloc ochii. Cunoscuse situaţii ciudate, în cursul vieţii ei, dar niciodată ca asta !

Câteva minute mai târziu, toată lumea dormea. Ea nu reuşi, deşi era obosită ; dar ziua fusese prea plină de încercări şi nervii ei suferiseră de la plecarea de acasă şi sosirea la Mooinfontein. Teatrul de jucat, călătoria cu avionul, cearta cu Boyd... Apoi revăzu silueta lungă şi subţire a unui bărbat cu faţa arsă de soare, trăsături dure, cu un magnetism irezistibil. În adâncul ei se năştea speranţa că el îi va descoperi adevărata înfăţişare.

* * *

Trei zile trecuseră de când erau în deşert... Corinne se simţea mult mai bine ca la început. Îi plăcea treaba ei : să facă fotografii, să trăiască în tabără. Trei zile de companie masculină. Prietenia ei cu Marc se consolidase, Boyd o sâcâia în continuare, dar ea învăţase să-l evite pe cât posibil.

Până la urmă, singura şi unica sursă de tensiune era Francis. Din acea parte nici o evoluţie, nici o schimbare. Corinne sperase cu sinceritate să se obişnuiască cu virilitatea senzuală a acestui bărbat, dar se produsese exact contrariul : ea era şi mai sensibilă la prezenţa lui. Incapabilă să-şi domine emoţiile, ea adopta un comportament amabil şi observa o rezervă prudentă în cuvintele lui.

Rolul ei deveni până la urmă mai uşor de jucat decât prevăzuse. Îşi stabilise planul de bătaie din prima noapte. Dimineaţa, se făcea că doarme până târziu, aşteptând plecarea colegilor ei ca să se îmbrace. Toaleta rămânea o problemă — nu exista un colţ anume în tabără, dar ea rezolvase repede. Învăţă să jongleze cu timpul şi întâmplarea. Şi cum era tăcută şi discretă, nimeni nu părea să dea atenţie activităţilor ei.

Nu se deplasaseră mult. Primul loc de campare fu ales cu grijă : aproape de un loc stâncos, care avea legătură cu cercetările lui Francis. Corinne n-ar fi ghicit niciodată că activitatea lui îl pasiona într-un asemenea grad. Datorită tatălui ei, ea avea câteva noţiuni de geologie. Şi în prezent, când fotografia eşantioane de roci, se simţea împinsă de curiozitatea de a şti mai mult.

Toată echipa muncea pe brânci. După ce exploraseră terenul în amănunțime, la capătul a trei zile, se hotărâră să meargă mai departe. De această dată, Francis era în ultimul Land Rover, Corinne în cel din mijloc și Boyd în primul.

Fetei începea să-i placă cu adevărat expediția... Munca ei, atât de nouă, o interesa în cel mai înalt grad. Să trăiască într-un mediu masculin avea un oarecare farmec și multe avantaje : bărbații erau mai direcți, mergeau drept la țintă și se comportau total diferit față de cei cu care ea lucra în lumea modei. Aici nu te jucai. Orice vanitate, orice pseudo-farmec erau inutile. S-ar fi putut spune că absența femeilor împreună cu exigențele riguroase ale deșertului îi despuiase pe bărbați de lustruiala lor mondenă și superficială, arătându-le adevărata lor dimensiune, autenticitatea. Fu o descoperire pentru Corinne care, ascunsă în dosul ochelarilor negri, îi privea plecând și venind, muncind.

Deșertul fu și el o revelație. Ea se aștepta să moară de căldură și să nu vadă decât nisip la nesfârșit. Efectiv era cald, iar nisipul era roșu, ca aprins de razele soarelui.

Dar deșertul nu se reducea la o întindere uniformă. Existau puțuri aproape secate unde reușeau să crească arbori piperniciți, regiuni vaste de mărăcinișuri acoperite cu un soi de arbuști adaptați la deșert, rezistenți la secetă.

Ajunseră lângă un râu unde creștea trestie deasă și înaltă. Corinne se cutremură de dezgust zărind primul crocodil în viața ei, gri, hidos, care părea că doarme pe un banc de nisip, la soare.

Marc văzu tresărirea ei şi-i explică imediat că existau enorm de mulţi crocodili ascunşi în acel loc. Îi interzise să pună o mână sau un picior în apa noroioasă.

Erau, bineînţeles, multe animale sălbatice în împrejurimile râului. Frecvent în timpul nopţii, Corinne auzea tropote de elefanţi dar n-avea nici o idee în legătură cu dimensiunile turmelor. Nu înţelese prea bine nici că tufişurile adăposteau lei şi leoparzi, care mâncau antilope şi zebrele venite să bea apă la râu. Într-o zi, convoiul de Land Roveruri trecu pe lângă nişte girafe. Acestea rămăseseră cu urechile ciulite, toate în aceeaşi direcţie.

Până în prezent, ea nu văzuse nici un semn de viaţă umană. Dar exista ; tatăl ei îi spusese. Adesea, în jurul focului de tabără nocturn, conversaţia devia asupra boşimanilor : de fiecare dată, Corinne remarca respectul ciudat cu care vorbeau tovarăşii ei. Era un popor total unic. Bărbaţii erau de talie mică, cu tenul galben şi posedau aptitudinea extraordinară, ca toţi cei ce trăiesc în acest ţinut uimitor, de a-şi economisi resursele de apă, pentru a nu le lipsi în perioadele dificile.

Ea nu văzuse nici pictura rupestră... Cu toate acestea, doar în trei zile, înţelesese obsesia tatălui ei, atracţia lui nemăsurată pentru această ţară tulburătoare, nesfârşită, arsă de soare, unde nu supravieţuiau decât cei mai puternici.

Era tot mai fascinată, pe măsură ce peisajul i se desfăşura sub ochi. Nu cunoştea durata prevăzută a călătoriei ; în vehicul, căldura era sufocantă, dar ea nu-şi dădea seama fiindcă se obişnuise cu uşurinţă. Şi mai ales, n-avea timp să re-

marce lipsa de confort, într-atât era absorbită de ceea ce vedea.

Deodată, o apăsare pe frână o proiectă înainte. Land Rover-ul se opri. Câteva secunde mai târziu, auzi un urlet de durere. Speriată, aruncă o privire şoferului, apoi sări din maşină şi alergă să se alăture celorlalţi care erau masaţi pe marginea drumului.

Un băieţel era acolo, îngenuncheat în praf, lângă o capră întinsă într-o poziţie grotescă. Corinne înţelese într-o fracţiune de secundă ce se întâmplase. Copilul mâna o turmă de capre, dintre care una făcuse o mişcare bruscă şi imprevizibilă, chiar în momentul în care trecuseră maşinile, şi fusese călcată.

Boyd, şoferul Land Rover-ului vinovat de accident, încerca să-l ridice pe copil fără prea multe menajamente. Cu obrajii roşii, îi striga că este vina lui — n-avusese decât să-şi supravegheze mai bine animalele ! Plânsetul micuţului, în loc să se liniştească, crescu în intensitate.

În cele din urmă sosi Francis. Împingându-l pe Boyd, se aplecă, trecu o mână peste corpul frânt al animalului şi, după un moment, se ridică iarăşi. Capra era moartă de-a binelea. Cu ajutorul unuia dintre însoţitorii lui, trase cadavrul deoparte, apoi se întoarse lângă copil.

Băieţelul era de neconsolat. Ţipetele lui sfâşiau aerul. De două sau de trei ori, el se izbi cu capul de pământ.

Foarte încurcaţi, bărbaţii nu ştiau ce să facă. Francis se adresă copilului în engleză, apoi în jargonul olandez. Constatând că cuvintele lui n-aveau nici un efect, el încercă două dialecte

africane. Dar urletele continuară.

— Încearcă să ne impresioneze ! exclamă Boyd, roşu în continuare şi foarte enervat. Tot ceea ce vrea sunt banii.

— Dar n-ai inimă, lăsă Corinne să-l scape, întorcându-se cu faţa la el.

— Tu, prăpăditule, să taci ! răcni el cu o răutate plină de venin.

— A fost un accident, interveni Francis.

Era limpede că-şi pierdea răbdarea. Îşi băgă mâna în buzunarul saharienei şi scoase câteva bancnote pe care le îndesă în mâna copilului. Acesta ridică faţa plină de praf, unde lacrimile făcuseră două dâre de murdărie, privi banii, apoi strânse pumnii şi continuă să bocească.

— Chiar îmi pare rău... I-am dat totuşi o sumă mai mult decât suficientă în locul animalului.

Francis avea aerul vădit jenat.

— Nu te mai gândi, şefule, mormolocul ăsta n-o să înceteze din plâns până nu ne va înnebuni.

Hotărât, Boyd n-avea nici pic de sensibilitate. Niciodată Corinne nu urâse mai tare pe cineva.

— Poate... remarcă Francis adăugând o bancnotă în mâna murdară. Hai să plecăm. Toată lumea în maşini !

— Nu ! strigă fata cu o voce puternică şi indignată. Nu putem să lăsăm un copil în starea asta.

Cercetă cu o privire sfidătoare toate feţele care o observau. Fără să reflecteze, se aplecă asupra băieţelului şi-l strânse la piept cu putere. Nu se gândi la hainele lui murdare şi prăfuite, nu se gândi la consecinţele actului ei şi nici la efec-

tul produs asupra tovarăşilor ei. Îi păsa doar de acel copil disperat, fără apărare, care avea nevoie să fie consolat, liniştit.

Mângâie căpşorul cârlionţat, murmurând cuvinte dulci şi reconfortante. El nu înţelegea, dar asta n-avea nici o importanţă. Tonul vocii, gesturile vorbeau singure.

Încetul cu încetul, trupul lui încetă să tremure şi sughiţurile se liniştiră. Nu era decât un copilaş, gândi Corinne cu milă, care nu suportase intervenţia brutală şi îngrozitoare a morţii. Banii vor înlocui capra, dar numai timpul şi afecţiunea vor cicatriza rana pe care dispariţia acesteia o deschisese în inima drăgăstoasă a băieţelului.

Când copilul se calmă cu totul, Corinne se îndreptă.

— Acum, putem merge la maşini şi pleca.

Ea-şi ridică faţa. O tăcere impresionată domnea. Ea-i privi, unul după altul, şi începu să tremure. Aiuriţi, ei aşteptau continuarea, fixând-o cu atenţie şi cu o expresie de suspiciune pe care n-o văzuse niciodată la ei. Zâmbetul şiret şi răutăcios al lui Boyd o îngheţă. Marc nu se simţea în apele lui, şi Francis... Francis avea un aer mustrător, foarte aspru. Ceea ce o îngrozi mai mult decât orice...

Ea se ridică, clătinându-se.

— Putem pleca acum, bâigui din nou.

Avea gâtul uscat, cuvintele îi ieşeau cu greu, dar nu uitase să ia o intonaţie gravă vorbind.

Nimeni nu răspunse, nimeni nu se mişca. Inima Corinnei începu să bată nebuneşte.

— Putem pleca ! repetă ea cu o voce pe cât posibil de degajată.

— Mai târziu. Vino cu mine deocamdată, declară în cele din urmă Francis, cu o voce seacă.

Ea aruncă o privire rugătoare înspre Marc, care arbora o expresie neîncrezătoare şi perplexă în acelaşi timp. El nu pronunţă un cuvânt, dar clătină imperceptibil din cap ca şi cum ar fi spus : „Te descurci singură, acum".

N-avea de ales. Teama o copleşi imediat, dar trebuia s-o ascundă. Îşi ridică bărbia şi merse după Francis. Bănuia că toţi, în spatele ei, o urmăreau cu privirea. Pentru nimic în lume ei nu s-ar fi mişcat. Şeful lor era direct şi cordial când voia, totuşi n-ar fi suportat să fie deranjat când dorea să fie singur.

Se aşezară unul lângă altul pe banchetă în Land Rover. Corinne aruncă o privire furişă către bărbatul a cărui faţă închisă o făcu să-şi întoarcă ochii imediat. Niciodată nu fusese aşa de aproape de el, niciodată nu fusese atât de conştientă de farmecul lui viril. Avea impresia că se află sub imperiul magnetismului lui intens. Dar iar începea, îşi pierdea din nou controlul simţurilor şi al imaginaţiei... Nu era pe cale să se întrebe — tocmai când îi era atât de teamă de confruntare — cum se comporta acest bărbat cu femeile... ?

— Deci, Colin Larson, atacă Francis, pronunţând rar şi clar fiecare silabă.

— Da ? murmură ea.

Se strădui să-i înfrunte privirea, bucuroasă că purta ochelari de culoare închisă.

— Am impresia că-mi datorezi explicații, continuă el cu o voce periculos de blajină.

— Că am întârziat călătoria ? se interesă ea cu dezinvoltură. Dar copilul era atât de tulburat !

Ea-şi juca ultima carte : bluff-ul. El clătină din cap.

— Nu v-am reținut multă vreme cu plecarea...

Siguranța ei începea să dispară. Nu era ușor să vorbești sub ochii reci, cercetători...

— Nu se punea problema, doar știi.

Zăpăcită, Corinne îl privi pe Francis, apoi portiera. Să fugă... ? Inutil, nu avea unde să se ascundă...

— Hai, Colin, făcu el accentuând asupra numelui. Îmi spui adevărul, sau trebuie să te ajut eu ?

Privirea lui era nemiloasă.

— Nu înțelegi, murmură ea în disperare de cauză.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg, ai al naibii dreptate ! Dar asta, o constat !

Vorbind, el îi smulse mustața cu un gest brusc.

Corinne își duse un deget tremurător spre pielea tumefiată de deasupra buzelor.

— Francis... începu ea cu ezitare.

Dar trebui să se oprească ; nu-și găsea cuvintele și, de altfel, nu avea nimic de spus...

— Să vorbim acum despre restul deghizării, continuă el pe același ton neutru. Să-ți ridic ochelarii, sau o faci singură ?

Ea îi înlătură numaidecât ; n-ar fi suportat un nou contact al mâinii lui. Încet, cu un fel de insolență, el își plimbă privirea intensă și curioasă

pe fața tinerei fete, oprindu-se asupra ochilor mari și violeți strălucind de lacrimi, la buzele dulci și tremurătoare, la gâtul grațios...

— Și iată!... Drăguță, chiar foarte drăguță... Dar deloc la locul tău în expediția mea. Ce te-a apucat, Colin ? De fapt, numele tău nu este Colin, bineînțeles. Este cum... ? Carla ?

CAPITOLUL IV

— Corinne, suflă ea într-un murmur.

— Şi numele ? ceru el, intransigent.

— Latimer, pronunţă ea, în cele din urmă.

O luminiţă se aprinse, apoi se stinse în ochii sumbri. Francis înţepeni de parcă primise un şoc electric, apoi se destinse şi zâmbi, ceea ce nu-i mirosi a bine Corinnei.

— Fiica lui John Latimer.

Era o constatare, nu o întrebare.

— Deci, totul era înscenat de tatăl tău şi tu te-ai pretat. Este nostim, în acelaşi timp ; îmi amintesc de un bătrânel al naibii de încăpăţânat, dar pe care nu l-aş fi crezut niciodată necinstit.

— El nu este aşa ! se supără Corinne.

— Nu... ? Atunci, ce alt nume ai da acestei... farse ?

El scuipă ultimul cuvânt cu dispreţ.

— Poate n-aveai intenţia să ne înşeli ?

— Ba da, recunoscu ea, strângându-şi pumnii pentru a încerca să-şi stăpânească tremurul care-i scutura trupul, în faţa furiei reci a lui Francis. Dar te înşeli în privinţa tatei.

— El nu este amestecat ? ! exclamă Francis total neîncrezător.

— Nu.

Spunând asta, ea puse o mână pe braţul lui Francis şi-l simţi încordându-se, apoi eliberându-se. Vreme de câteva clipe, Corinne avu impresia chiar că respiraţiile lor se opriseră... Dar, încă o dată, ea realiză că era victima propriei imaginaţii şi extremei tensiuni a nervilor.

— Sunt în întregime responsabilă de toată această poveste, mărturisi ea cu calm.

— Este vorba tot de acea pictură rupestră ridicolă ! Tatăl tău vrea fotografii, când nu este nici măcar sigur de existenţa ei...

— Da...

El mersese drept la ţintă, cu o intuiţie fără greş. Nu-i trebuise mult timp pentru a ghici motivul prezenţei Corinnei printre ei.

— În acest caz, de ce n-a venit el în persoană ?

— Pentru că nu l-ai fi acceptat.

El îşi muşcă buzele.

— Nu mă înşel, nu-i aşa ? îndrăzni ea.

— Ar fi trebuit cel puţin să încerce.

— Nu. Tata nu are o sănătate de fier, el nu poate trăi în condiţii grele.

Cuvintele curgeau de la sine, uşor : ea începea în sfârşit să-şi revină. Dar, dacă sperase să trezească la interlocutorul ei un ecou de simpatie, se înşelase.

— Deci, a hotărât să te trimită în locul lui,

— Nu ! Ţi-am spus că a fost iniţiativa mea, în întregime a mea.

— El era de acord...

— N-ai dreptate, afirmă ea pe un ton de sfidare. Tata habar n-are unde mă aflu.

Se instală un lung moment de tăcere. Ochi sumbri se încreţiră şi începură să fixeze intens faţa purpurie a Corinnei. Aceasta era departe de a şti cât de tare îi scânteia privirea, cum buzele îi tremurau uşor, ca o invitaţie la sărut. În schimb, ştia perfect că bărbatul de lângă ea, cu faţa severă, îi ţinea soarta în mâinile lui... Şi el nu credea nici un cuvânt din ce spunea ea.

— Văd... Relaţiile dintre voi nu sunt aşa de strânse, deci tu poţi ieşi din circulaţie fără să-i spui unde te duci.

Lovitura îşi făcu efectul.

— Auzisem că eşti o fiinţă prea puţin sentimentală, pragmatică şi arogantă. Dar nu ştiam că eşti şi meschin.

— De ce meschin ?

— Cum aş putea califica insinuările tale ? Între tatăl meu şi mine există o tandreţe nesfârşită şi multă complicitate. Chiar crezi că el este omul care m-ar lăsa să plec singură într-o expediţie ca aceasta ?... Mă crede în vacanţă pe coasta Natal ; nu mă aşteaptă înainte de câteva săptămâni.

— Şi a considerat asta normal ?

Întrebarea deschise uşor uşa unor amintiri nefericite : ultima ei întâlnire cu Eric, cearta lor, tristeţea ei adâncă... Strânse din dinţi şi-şi întoarse privirea.

— Tata a înţeles foarte bine nevoia mea de singurătate.

„Lasă-mă să plec acum, îl rugă ea în sinea ei. Opreşte acest interogatoriu. Nu mai pot..." Nu-i mai suporta întrebările dar mai ales — şi ea recunoştea — prezenţa lui irezistibilă, care o înfiora...

Nu observă mâna care se întinse spre ea. Când îi simţi degetele strângându-i bărbia, obligând-o să-l privească în faţă, ea tresări de frică. Bătăile inimii ei se accelerară dureros.

— Ţi-ai asumat riscuri ca să faci parte din echipa mea ! Era deci aşa de important ?

Ea încercă să se elibereze, dar nu reuşi. Încerca o senzaţie bizară : ca nişte furnicături în obraji şi de-a lungul gâtului, enervante şi tulburătoare totodată. Bănuia el efectul pe care-l producea asupra ei ? Oh, sigur că da ! Şi asta îl amuza copios.

În cele din urmă ea se hotărî să vorbească, cu o voce cumpătată, dar fără cea mai mică urmă de regret.

— Eşti la curent cu cercetările tatălui meu ? A scris o carte despre populaţia veche a Africii, dar îi lipseşte un ultim element esenţial — această pictură rupestră. Şi aşteaptă acest document de atâta timp...

— Dar are alte fotografii ! exclamă Francis retrăgându-şi mâna.

— Exact. Dar nu contează decât aceea.

— Ce om încăpăţânat !

Nu mai era aşa caustic ; intonaţia i se schimbase — era un amestec de supărare, dezaprobare şi chiar... admiraţie. Corinne nu-şi revenea.

— Este modul dumitale de a vedea lucrurile. Tata visează de ani şi ani la aceste desene. Este convins că se găsesc în această regiune. Crede orbeşte. Dacă sănătatea i-ar fi permis, crede-mă că ar fi întreprins cercetările de multă vreme, dar nu putea. Este motivul pentru care a trebuit ca

eu să preiau ştafeta. Dacă ai avea un vis, dumneata, Francis, nu-i aşa că...

Ea se întrerupse, realizând că mersese prea departe, din cauza emoţiei. În faţa ochilor ei apăruse imaginea unui bărbat în vârstă, fragil, obsedat de un vis care-l ţinea în viaţă. Şi exista lângă ea, în plină putere, o fiinţă care ar fi putut să înţeleagă acest vis, dar care nu voia. Cel mai rău, înţelese ea cu tristeţe, era că ajunsese la ţinta cea îndelung căutată, dar în loc să-l mişte pe Francis, cuvintele ei nu făcuseră decât să înveninеze situaţia. Nu era omul care să se lase dus de nas.

— Nu vrei să înţelegi, nu-i aşa ? O faci inadis

— Dacă înţeleg...

Umbra unui zâmbet îi atinse buzele şi o scânteie răutăcioasă îi apăru în ochi.

— Dar nu mă pot împiedica să gândesc că John Latimer ar fi meritat mai curând un fiu decât o fiică.

— Atunci este adevărat ! ripostă ea fără a mai reflecta. Le disprețuieşti pe femei. Ne urăşti !

— Ah, nu, draga mea Corinne, izbucni el în râs, eu nu urăsc femeile. Mi se întâmplă chiar să petrec momente foarte plăcute cu ele şi să le apreciez enorm.

După ce spuse asta, el tăcu. Privirea lui urmări cu o insolenţă intenţionată curbele trupului ei, coborând până la coapse. Ea simţi cum îi iau foc obrajii.

— Cât despre disprețul despre care vorbeşti, să spunem mai curând că încă n-am întâlnit o femeie care să-mi inspire respect.

Corinne, uluită, privi câteva cupe fața bronzată cu trăsături dure și fu cuprinsă de o dorință lipsită de sens și violentă de a-i merita stima.

— Aveam deci dreptate. Nu m-ai fi luat știind că sunt femeie.

— Categoric, replică el imperturbabil. De altfel, de aceea te-ai deghizat în bărbat.

Ea scoase un oftat adânc. Hotărât, nu va obține nimic de la acest bărbat. La fiecare observație sau criticile ei, el opunea același sânge rece, aceeași siguranță.

— Consideri deci că femeile nu sunt bune la nimic, îl acuză ea.

— N-am spus nimic de acest gen !

Auzind râsul lui înăbușit și senzual, sângele Corinnei îngheță. Cuvintele întrebuințate aveau o semnificație unică și clară... Totuși, în această clipă, ea nu mai avu argumente. Era timpul să coboare din Land Rover și să se întoarcă la ceilalți.

Încercă să deschidă portiera, dar nu fu suficient de rapidă. Mâini ferme o apucară de umeri și el o atrase spre sine. Ea nu reuși să se elibereze. El era cel mai puternic. Bărbatul îi zdrobi buzele cu ale lui, în timp ce mâinile-i coborau de-a lungul spatelui mângâindu-i șoldurile. Gura lui era pretențioasă, dură. Niciodată până atunci ea nu fusese sărutată astfel, cu înflăcărare și violență, tăindu-i răsuflarea. Se zbătu din toate puterile, încercând să-l respingă, dar în zadar. El o imobilizase total lângă pieptul lui. Spre marea ei stupefacție, în ciuda rezistenței puternice pe care o opunea, simți trezindu-se în ea o dorință impetuoasă, de necontrolat. Era pe cale să cedeze...

El o respinse cu aceeaşi brutalitate cu care o atrăsese. Reacţia ei fu imediată şi instinctivă — îi trase o palmă. Era pradă celei mai mari tulburări, revoltată de felul în care el o tratase şi mai ales furioasă pe sine că se lăsase copleşită de instinctele carnale nedemne de ea.

— Să nu îndrăznești niciodată să faci asta !

El vorbise foarte calm, dar ochii îi trădau adevăratele sentimente : scăpărau de furie.

— Ce obrăznicie ! urlă ea, fără să-i pese o secundă că era auzită de ceilalţi.

— Fac ce vreau, aminteşte-ţi. Acum ştii la ce-mi servesc femeile.

Corinne avu o tresărire a inimii. Trebuia urgent să plece, să părăsească acest loc, acest bărbat care-i făcea mai mult rău chiar şi decât Eric. Vreme de câteva clipe, cuprinsă de un val de emoţii intense şi contradictorii, uită motivul principal al prezenţei ei aici. Şi chiar dacă ar fi avut mintea întreagă, n-ar fi vrut să rămână. Şi ce dacă, tatăl ei se va resemna, nu va avea fotografia dragii lui picturi. Pe moment, n-avea decât o idee în minte — să plece cât mai repede posibil.

— Cum mă pot întoarce ? termină ea, întrebând cu o voce stinsă.

— Este un pic cam târziu, nu crezi ?

— Târziu ? Dar, în sfârşit... vreau să spun... date fiind împrejurările, trebuie să mă laşi să plec.

Ea-l privea cu ochi întrebători. Nu îndrăznea să creadă.

— Este chiar imposibil, îmi pare rău. Nu putem face cale întoarsă, suntem deja prea departe.

Dar îți afirm că dacă ar fi cel mai mic aerodrom în împrejurimi, te-aș băga într-un sac și te-aș expedia cu primul avion.

— Și pista unde am aterizat ? insistă ea slab.

— Prea departe. Fiecare zi contează pentru expediție. Presupun că spiritul tău feminin nu prea poate înțelege... Avem multe de făcut înainte ca vremea să se schimbe și să ni se împotrivească, Corinne. Așa că nu voi permite ca programul nostru să fie întârziat de mofturile unei femei.

— În acest caz... vrei ca eu să merg mai departe cu voi ?

Vocea ei era plină de lacrimi înăbușite.

— **A vrea** este un cuvânt mare, precizează el cu un zâmbet ironic pe buze. Nu vreau deloc. Dar nu pot face altfel, în punctul la care am ajuns.

— Nu ! strigă ea. Refuz.

— Nici tu nu ai de ales.

Fața lui Francis reflecta dispreț și amuzament în același timp. Situația nu-l bucura mai mult decât pe Corinne, dar ea-i dădea o mică satisfacție — aceea de a vedea o femeie supunându-se contra voinței ei. Și asta lui nu-i displăcea ! Tânăra fată simțea o ură feroce împotriva lui.

— Nu vă voi urma. Prefer să mă întorc pe jos.

— Fără apă ? o întrebă el sarcastic, cu zâmbetul pe buze. Vezi, draga mea Corinne, dacă-ți închipui că-ți voi da o picătură de apă din proviziile mele, îți faci iluzii deșarte. Dar la urma urmei, este problema ta. Dacă-ți place să mergi, nu pot decât să te încurajez.

N-ar rezista prea mult fără apă, ea o știa. Și chiar dacă scăpa de animalele sălbatice... Oricum, n-ar supraviețui.

— Dacă rămân, capitulă ea, care va fi rolul meu ?

— Vei face fotografii, evident, replică el sec. Nu te-am angajat pentru altceva.

— Deci, nu crezi că te-am mințit și în privința asta ?

Ea înțelegea din ce în ce mai puțin.

— Bineînțeles că nu ! o asigură el schițând un zâmbet vag. Dacă dosarul pe care mi l-ai arătat era cu adevărat al tău, aș spune chiar că stăpânești excelent aparatul de fotografiat.

— Atunci, de ce-ți faci atâtea probleme ?

— Ești femeie...

Un singur cuvânt și în ochii lui apăru o scânteiere neliniștitoare care-i demonstra cât era de vulnerabilă — se simțea mai tânără decât cei douăzeci și doi de ani ai ei.

— Vrei să vorbești despre ceea ce s-a întâmplat ?... Nu mă vei mai atinge niciodată ! strigă ea scuturând din cap cu violență ca și cum nega dorința care-o cuprinsese.

— Te voi atinge când voi avea chef.

— Dar n-ai nici un fel de simpatie pentru mine.

— Cine ți-a vorbit despre simpatie ? Corinne Latimer, tu ești femeie... repetă el.

De ce avea ea răsuflarea scurtă și-i era greu să respire ?

— Oh, n-ai nici o nevoie de mine. După tata, nu duci lipsă de admiratoare.

— Deci, John Latimer ascultă bârfele ! remarcă el cu o urmă de umor. Nu înțelegi în continuare, Corinne. Noi vorbim despre sex. Se întâmplă să fii singura femeie din echipă.

El enunțase această constatare cu intenția de a șoca, a provoca, dar nu de a răni.

— Înseamnă că nu răspunzi de tine, dacă înțeleg bine raționamentul tău ? îl întrebă ea, prefăcându-se indiferentă.

— Am spus eu asta ?

— Ai lăsat să se subînțeleagă.

Ea-și mușcă buzele, supărată. Încă o dată se înșelase asupra sensului cuvintelor lui.

— Sunt singura fată de aici și nu știi dacă o să rămâi stăpân pe situație.

Râsul lui răsună dur și înghețat.

— Eu îmi controlez perfect emoțiile, draga mea Corinne. Ceea ce s-a petrecut a fost doar un interludiu amuzant. Nu are nici o legătură cu pasiunea. Adevărata întrebare este... continuă el rar ca să nu-și rateze efectul... tu poți să stăpânești situația ?

De data aceasta era prea mult. Tulburarea Corinnei fu înlocuită de o furie explozivă. Drept cine se credea el ? Ochii ei scăpărau, obrajii îi erau în flăcări. Când va înceta el să muște ?

— Chiar dacă ai fi singurul bărbat de pe pământ, eu nu ți-aș ceda niciodată !

— Rămâne de văzut... Când te-am sărutat, acum câteva clipe, nu păreai atât de nemulțumită, șușură el răutăcios. Dar îți faci iluzii domnișoară Latimer, dacă crezi că doresc să fac dragoste cu tine. Până în prezent, întotdeauna eu mi-am ales partenerele. Vezi, poveștile tatălui tău

erau exacte ! Mă gândeam pur şi simplu la ceilalţi bărbaţi din echipă. De acum înainte, ei ştiu că eşti femeie. După părerea ta, cum crezi că vor reacţiona ?

— Mă voi descurca foarte bine, voi şti să fac faţă ! declară ea cu o siguranţă pe care n-o simţea. De altfel, toţi bărbaţii sunt bine crescuţi. Ei nu-mi vor face rău.

— Te-ai gândit la Boyd ? o întrerupse el pe un ton glumeţ.

— Este grosolan şi brutal şi nu mă place. Cel puţin, nu mă plăcea când eram băiat.

— Crezi că acum îşi va schimba atitudinea ?

— Categoric. El mi-era vădit ostil fiindcă mă găsea un pic efeminat. Va fi mulţumit să constate că s-a înşelat !

— Necazul cu tine este că eu nu ştiu dacă eşti aşa de naivă cum pari. În orice caz, te sfătuiesc să te păzeşti de Boyd.

— Ai fi îngrijorat din cauza mea ? se interesă ea un pic sarcastic.

— Dimpotrivă ! Meriţi tot ce ţi se întâmplă. Singura mea preocupare sunt oamenii mei. Dacă nu tolerez nici o prezenţă feminină în timpul expediţiei mele, am motive serioase. Vei fi tratată ca înainte. Să nu-ţi închipui că sexul tău îţi va da dreptul la privilegii.

— N-am contat niciodată pe asta.

Discuţia fiind închisă, după părerea ei, se pregăti să coboare din maşină. Pusese deja mâna pe clanţă, când cea a lui Francis o împiedică să deschidă. În gestul lui, îşi apăsă braţul peste piep-

tul ei. Ea-şi reţinu răsuflarea cu simţurile vii, nervii încordaţi. Rămase înţepenită. Cu urechile vâjâindu-i, auzi vocea lui foarte de departe.

— Lasă-mi oamenii în pace. Dacă vei crea cel mai mic necaz, şi prin necaz înţeleg micile trucuri feminine obişnuite, vei avea de a face cu mine.

— Precis. Îmi pare bine că ne înţelegem...

*
* *

În acea seară, în jurul focului de tabără, domnea o atmosferă total diferită. Schimbarea se produsese imediat după convorbirea dintre Francis şi Corinne. Un alt mod de a o privi pe fată, de a-i vorbi. Corinne gândea că dacă de la plecare, ei ar fi considerat-o şi tratat-o ca pe o femeie, atitudinea lor ar fi fost cu mult mai acceptabilă. Dar aşa, se părea că demascarea, survenită brutal, îi nedumerise complet şi-i întorsese pe dos.

Aceste transformări sensibile o necăjeau puţin, dar lua totul cu oarecare filozofie. În cel mai rău caz, asta va dura câteva ore, gândi ea. Când soarele va apune, toată lumea se va aduna în jurul focului să prepare cina şi lucrurile vor intra în normal, aventura ei va aparţine deja trecutului.

Dar vai, era departe de realitate... Atmosfera ciudată care domnea nu făcu decât să se intensifice. În aparenţă, oamenii erau liniştiţi, prietenoşi, dar se simţea în atitudinea lor o oarecare rezervă care nu existase înainte.

Foarte sincer, Corinne nu suferise înainte, deşi uneori ei depăşiseră măsura. Ea nu era genul

care să se înroşească şi să-şi astupe urechile la fiecare cuvânt folosit. O dată sau de două ori, bineînţeles, ea se strâmbase ; era limita a ceea ce putea suporta. Boyd în special, cel mai mitocan dintre ei, părea incapabil să nu accentueze în frazele lui anumite cuvinte. Dar ea sfârşise prin a se obişnui. Faptul că-l însoţise pe tatăl ei de mai multe ori în expediţii o imunizase şi o învăţase câteva secrete utile din limbajul masculin. De fapt, n-ar fi înţeles ca ei să acţioneze altfel.

Dar acum, nu mai erau aceiaşi. Adevăraţi băieţi educaţi : un limbaj ales, fără nici un cuvânt deplasat, de o amabilitate extraordinară, plini de atenţii care nu se mai terminau... I se aducea grătarul, i se interzisese să se ducă în tufişuri să-şi aducă apa, şi apoi o lăsaseră singură în colţul ei, ca şi cum era în carantină. Ce promiţător era ! îşi spuse ea.

Dar nu, asta nu va dura, era doar prima zi, ei erau încă sub imperiul surprizei, un pic speriaţi, un pic stânjeniţi. Ea încerca să se liniştească. Mulţi dintre aceşti domni trebuie că se temeau retrospectiv să nu fi comis vreo impolitete ! Fata fusese prea optimistă. Mâine, şocul va fi digerat, totul se va rezolva. Trebuia. Nu erau decât la începutul expediţiei. În faţa lor se profilau multe zile de viaţă comună, de camaraderie de împărţit. Dacă n-o acceptau ca pe una de-a lor, viaţa ar deveni cam grea !

Unul singur nu-şi modificase comportamentul : Francis Mallory. Ceilalţi, inclusiv Boyd, erau cuprinşi de o vagă neliniste... dar nu el. Modul lui de a vorbi era departe de a fi blând şi amical;

adoptase definitiv o atitudine fermă faţă de ea şi-şi enunţase clar părerea : va face echipă cu ea, nimic nu se schimbase din acest punct de vedere, dar nu-i va acorda nimic în plus faţă de ceilalţi; nu-i va trece nimic cu vederea, sub pretext că era femeie.

Cuvintele lui Francis privind aspectul sexual al prezenţei ei în sânul echipei, îi reveneau mereu în minte. El era pur şi simplu iritat de pătrunderea unei femei în mijlocul acestei echipe de bărbaţi.

Aici, el greşea, gândi ea muşcându-şi buzele ; acele buze pe care el le zdrobise cu sărutările lui. Bărbaţii nu erau adolescenţi, toţi aveau soţii sau logodnice.

Admiţând că unul dintre oamenii lui ar manifesta o înclinaţie către ea, avea şi fata cuvântul ei de spus... Partida nu era câştigată dinainte. Ruptura cu Eric era încă o rană vie, o amintire prea dureroasă.

Expediţia fusese pentru Corinne ocazia nesperată de a ieşi din această confuzie sentimentală şi n-o făcea pentru a se băga iarăşi ! Francis Mallory n-o cunoştea, dacă credea că ea s-ar lăsa antrenată într-o situaţie jenantă... Chiar cu Marc, pe care-l stima mult, ea ţinea să păstreze distanţa.

Imaginea lui Francis se furişă vicleană în mintea ei : trăsăturile fin cizelate ale feţei lui bronzate, forţa liniştită a omului sigur pe el... Imediat, întregul ei trup începu să vibreze, să freamăte la amintirea lui. Ea lăsă să-i scape un strigăt slab de mânie, se înfioră şi se apropie de foc.

— Ţi-e frig ?

Vocea lui Marc o întreba. Corinne se întoarse şi zâmbi.

— Ar trebui să-ţi pui un pulovăr.

— Da... Mă duc să-mi caut.

— Nu-i nevoie. Ia-l pe al meu.

Înainte ca fata să poată schiţa cel mai mic gest, Marc îi puse pulovărul lui gros de lână pe umeri.

— Nu te deranja. Pot foarte bine să mă duc să mi-l iau pe al meu din cort.

— Vreau să-l porţi, insistă el cu o voce aproape drăgăstoasă.

— Eu...

Dar preferă să nu insiste. Marc era singurul ei prieten de acolo şi nu voia să-l contrazică.

— Ieri seară nu mi l-ai fi dat.

— Ieri seară erai Colin. Un tânăr foarte simpatic, dar bărbat. Spune-mi, Corinne, continuă el pe un ton mai serios, Francis ne-a spus adevărul ? Ai venit în scopul de a lua dovezile existenţei unei anumite fresce pentru tatăl tău ?

— Da. Dezaprobi demersul meu ?

— Cum aş putea să te dezaprob în orice ar fi ? ! remarcă el blând, luându-i mâna. N-am întâlnit o fată aşa de curajoasă... nici aşa drăguţă.

În meseria ei, Corinne trecuse pe lângă mulţi bărbaţi de lume, politicoşi, rafinaţi. Printre ei, Eric, care nu fusese primul ei flirt dar care ştiuse s-o facă să-l placă, s-o impresioneze, spre deosebire de alţii. În decursul anilor, se obişnuise să primească o grămadă de complimente, care adesea o lăsau indiferentă. Dar niciodată nu fusese atât de profund mişcată ca în acea seară, în ini-

ma nopții africane, de aceste câteva cuvinte simple, în gura unui cercetător științific.

— Ești drăguț că-mi spui asta, Marc, mărturisi ea.

— Care este micul secret fermecător pe care Marc al nostru l-a șoptit la urechea domnișoarei ?

Nici unul nici altul nu-l văzuseră pe Boyd apropiindu-se. Acesta îngenunche lângă ei. Corinne avu un gest de retragere.

— Bună, Boyd. Trăncăneam, Marc și cu mine.

— Mi-am dat seama. Un tête-à-tête tandru. Ce-ai zice de o mică plimbare, frumoasa mea, doar noi doi ? accentuă el cu o voce plină de subînțelesuri.

— Nu, mulțumesc. N-am chef.

— Leneșă ? Nu ține, aș putea să te duc în cort.

— Boyd ! Nu putuse să se abțină de a striga Marc, pe un ton enervat. Cum îndrăznești să-i vorbești Corinnei în acest fel ?

Un râs grosolan răsună.

— Nu-ți face probleme, bătrâne ! Fata nu este o păpușă de porțelan, nu riscă să se spargă, altfel nu s-ar fi fofilat niciodată într-o treabă ca asta. Ce zici, frumoasa mea ?

Deci Boyd nu rămăsese intimidat multă vreme... dacă fusese vreodată. Contrar lui Francis, ea nu-l credea periculos. El nu i-ar face nimic. Totuși, ea se hotărî să-și păstreze calmul și distanța față de el.

Avea replica potrivită pe limbă, suficient de acidă pentru a-l face pe Boyd să înțeleagă că el era ultimul lucru care o preocupă, când Marc atacă frontal.

— Nu voi tolera să te adresezi astfel unei femei.

— O femeie ? Mă faci să râd, bătrâne ! Nu este genul pe care-l crezi. O fată „veselă", da, căreia-i place să-şi împartă cortul cu bărbaţii.

— Te-am avertizat... Las-o în pace !

Transportat de furie, Marc se exprima cu voce tare, acoperind trosnetul flăcărilor şi bâzâitul insectelor.

— Şi dacă n-o voi face, ce se va întâmpla ?

— Marc, te rog... îl imploră Corinne, punându-şi mâna pe braţul lui, ai cărui muşchi se încordaseră.

Ea se simţi pradă unei astfel de furii încât era gata să sară la bătaie. Dar, fără îndoială, Boyd cu brutalitatea şi rapiditatea pumnilor lui ar fi pus-o jos cu uşurinţă.

— Corinne ! Pierre ţi-a pregătit o farfurie. Vino s-o iei.

Această voce... Francis ! El preferase să intervină înainte ca Marc să facă o prostie. Corinne ridică ochii pentru a-l privi, dar îi fu greu să-i distingă expresia feţei în întuneric. Ea îi bănui aroganţa. De ce se amesteca el ? gândi tânăra fată. O să înţeleagă repede că nu avea nici un rost s-o mai facă.

— Mulţumeşte-i lui Pierre din partea mea, dar spune-i că am mâncat deja.

— Foarte bine...

De data asta, categoric, tonul era sarcastic. Francis nu-şi pierdu timpul să discute. I se adresă lui Boyd.

— Aş vrea să-ţi spun două vorbe

— Încerci să faci o diversiune ?

— Deloc. Aş vrea să-mi precizezi câteva lucruri... Boyd ? insistă el cu mai multă autoritate, după o clipă de tăcere.

— Sosesc, şefule.

— Corinne, Marc, continuă Francis, ar trebui să vă duceţi la ceilalţi în jurul focului.

— Nu-i nici o îndoială că şeful nostru are un adevărat talent de conducător, declară Corinne pe jumătate glumeaţă, pe jumătate supărată, privind silueta înaltă care se îndepărta în noapte.

— Are dreptate. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat, se scuză Marc un pic jenat.

— Nu te mai gândi ; s-a terminat.

— Boyd este de-a dreptul o persoană grosolană, dar nu se poate să nu i se recunoască meritele profesionale...

— Înţeleg.

— Totuşi nu-l voi lăsa să-ţi vorbească de parcă... de parcă...

— De parcă aş fi o femeie de moravuri uşoare, termină ea râzând. Hai, nu te supăra ! Sunt destul de mare ca să mă apăr şi singură. Şi acum, ce-ai zice să mergem ?

— Aş prefera... începu Marc cu o oarecare amărăciune şi regret în voce. De acord, să mergem !

CAPITOLUL V

Apropiindu-se de grup, auziră pe cineva cântând încet la chitară. Corinne fu încântată să vadă fețe surâzătoare întâmpinând-o. În sfârșit, toți acești bărbați se simțeau mult mai în largul lor. Se strânseră pentru a-i face loc mai aproape de foc. Aparent sosirea ei întrerupsese conversația, dar ea nu se formaliză. Știa, după trei zile de incognito, că tovarășii ei vor evita de aici încolo să abordeze anumite subiecte în fața ei.

Chitaristul atacă o melodie cunoscută și ceilalți intonară cântecul. Erau melodii tradiționale care încălzeau inima Corinnei. Se simțea bine aici, ascultând vocile grave ale bărbaților ; îi plăcea această viață departe de agitația citadină, departe de lumea superficială în care evolua ea.

În această tabără, de la marginea vastului deșert Kalahari, regăseai valorile esențiale ale existenței, bucuriile simple dar autentice : focul, mirosul de lemn ars, fumul cărnii fripte. Și deasupra capetelor lor, cerul imens scânteia de stele. Ici și colo erau puse torțe care răspândeau o lumină slabă, permițând să se vadă Land Rover-urile și

corturile. Mai încolo era noaptea, necunoscutul, misterul nemărginit.

Focul își exercita puterea lui magică, încă o dată. El fascina, hipnotiza privirea, răspândea o căldură blândă și reconfortantă în inimi și corpuri, acționa ca un drog de care nu te mai puteai lipsi. Ce făcea tatăl ei în acest timp ? se întreba Corinne. Pierdut în mijlocul cărților și hârtiilor sale, în căsuța lor de la munte ? O cuprinse un val de tristețe. Săracul, el care iubise atât de mult această viață, ce-ar mai invidia-o dacă ar vedea-o în acest moment !

Marc se așeză lângă ea. De la început, ea se legase puțin de el. Prezența lui era liniștitoare. Se pare că el îl apreciase pe Colin și nici Corinne nu-i displăcea. Ar fi putut ca el să găsească farsa de un foarte prost-gust, dar nu era cazul. Din toți bărbații care-o înconjurau, Marc era cu siguranță cel cu care Corinne dorea să creeze o legătură de prietenie. Dar erau pe calea cea bună. Ea privi fața tânărului, pe care se juca lumina flăcărilor... Într-adevăr, pe el îl prefera.

Chiar ? Acest gând țâșni în capul ei ca un fulger și o lovi din plin. Se străduí să-l respingă. Dacă ar fi avut un oarecare sentiment pentru Francis la început, n-ar mai fi fost cazul acum. Acesta avea un farmec indiscutabil când voia. Dar în general era arogant, nemilos — defecte pe care Corinne le detesta în mod special la un bărbat. Nu, era absolut sigură, nu-l plăcea pe Francis Mallory.

O voce mică se ridică din adâncul ființei ei. Acea voce iritantă care o hărțuia cu întrebările !

Nu simţise ea o dorinţă arzătoare de a răspunde la sărutările lui ? Cum puteai să nu suferi un bărbat şi să fii atrasă de el ? Ea era dezorientată de toate aceste contradicţii. El îi menţionase pe un ton dispreţuitor că trupul lui nu spunea acelaşi lucru ca mintea, atunci când o îmbrăţişase. Dar pentru ea nu era chiar aşa...

Exasperarea şi umilinţa atinseră culmea când ea-şi rememoră scena din Land Rover : aceeaşi tulburare violentă o cuprinse. Trebuia să constate, împotriva voinţei sale, că niciodată nu se simţise atât de vie şi emoţionată, atât de femeie. În lumea modei era lăudată, răsfăţată doar pentru că avea o faţă drăguţă şi o siluetă elegantă care punea în valoare hainele pe care le purta. Dar acolo, pe scaunul din maşină, ea simţise vibrând toate fibrele din trupul ei.

Se strâmbă : Francis îi spusese că va avea de luptat... Această idee nu-i trecuse niciodată prin cap. Pentru ea, ceea ce contase mai întâi fusese să se îndepărteze de Eric şi de tot ce-i amintea acesta şi vrusese să afle dacă putea fi luată drept bărbat. Celelalte probleme n-o interesaseră. Fusese chiar atât de naivă cum încerca să se convingă ?...

Răcoarea nopţii se instala repede şi începuse agitaţia în jurul focului. Se apropia ora de culcare. Până în prezent, Corinne rezolvase foarte bine această chestiune spinoasă a împărţirii cortului cu trei bărbaţi. Poate că ei se întrebaseră de ce a n-avea niciodată acelaşi orar cu ceilalţi, dar nu făcuseră nici cea mai mică aluzie.

Dintr-o dată, realitatea îi sări în ochi : în timpul câtorva minute, situaţia suferise o schimbare

radicală. O văzuseră consolând un copil care plângea şi-şi dăduseră seama că era femeie. Vor putea ei să rămână sub acelaşi cort cu ea ? Cum vor primi acest fapt ? Se uită cu coada ochiului la Marc. Oare el se gândea la acelaşi lucru ? Şi Boyd, şi Pierre... ? Ce-şi spuneau ?

Nu-i fu greu să-şi imagineze urmarea evenimentelor când se hotărî să se ridice şi să părăsească grupul. Se simţea obosită, va spune ea ca de obicei. Un cor de „noapte bună" îi va răspunde, unele voci vor arăta o oarecare plictiseală, altele o ironie evidentă... Putea conta pe Boyd şi Francis în privinţa asta ! În această seară n-avea nici un motiv să se grăbească ; i se va lăsa tot timpul necesar. Şi mâine, va fi la fel ; tovarăşii ei de cort vor fi în picioare şi îmbrăcaţi cu mult timp înainte de micul dejun, ca ea să se poată pregăti în linişte.

Nu va fi supusă nici unui risc — având în vedere împrejurările foarte speciale, nimeni, nici chiar Boyd, nu va îndrăzni s-o atingă. Dar Francis avea dreptate : ea era femeie şi asta reprezenta o problemă, un pericol latent.

Ea întârzie în faţa focului, nehotărându-se să plece, când auzi un căscat repede înăbuşit.

— Mă duc la culcare, îi murmură ea lui Marc.

— Corinne...

Ea-şi reţinu răsuflarea, îngrijorată să-l simtă pe prietenul ei atât de încordat lângă ea.

— Da.

— Oh, nimic.

— Marc... nimic nu s-a schimbat.

— Corinne...

— Nu, îl întrerupse ea repede, lasă-mă să vorbesc, te rog. O să încerc să-ţi explic. Sentimentele mele nu s-au schimbat. A trebuit pur şi simplu să mă adaptez la mentalitatea voastră şi să încerc să trăiesc ca voi, asta-i tot. Nimic nu m-a jignit sau... scandalizat... Sigur, recunosc că v-am pus într-o situaţie... puţin cam delicată !

Ea ezita, îşi căuta cuvintele, nu reuşea să-şi formuleze clar gândurile.

— Este blând exprimat !

Replica fu rostită sec. Nu mai era vocea familiară a lui Marc, ci cea a unui străin. Ea era pierdută, descumpănită. Trebuia urgent să-l convinga. Dacă reuşea, nu va avea greutăţi nici cu ceilalţi membrii ai echipei.

— Ceea ce vreau să spun, reluă ea după un moment de tăcere, este că nimic nu s-a schimbat. Timp de trei nopţi noi am dormit în acelasi cort. Nu mi-ai acordat nici o atenţie specială fiindcă nu cunoşteai adevărata mea identitate. Acum xistă o singură diferenţă — nu mă mai numesc Colin. Dar sunt în continuare eu, cea care a dormit lângă voi. Deci totul poate continua ca înainte.

— Cu alte cuvinte, este doar o problemă de întorsătură a situaţiei : se schimbă una din datele problemei şi în rest totul este rezolvat

— Da, iată, aprobă ea cu uşurare. Înţelegi deci, nu-i aşa ?

— Înţeleg ce vrei să spui, Corinne, dar cred că tu nu-ţi dai seama ! oftă Marc mângâindu-i obrazul.

— Ba da !

— Ascultă-mă. Sunt bărbat la fel ca Boyd. Şi tu eşti femeie, o femeie foarte drăguţă. Bun ! Trebuie totuşi să înţelegi că faptul că vei dormi în cortul nostru nu ne va lăsa indiferenţi.

— Sunt complet idioată... şi inconştientă, spuse ea rar după un moment de gândire.

— Nu idioată ! Ţi-am spus deja că eşti foarte curajoasă.

— Ar fi trebuit s-o iau în cu totul alt mod.

— Fără îndoială, aprobă el calm, dar ai ratat ! În fine, chiar dacă încordarea mea creşte niţel seara, sunt fericit că nu te-ai gândit la toate consecinţele !

— Nu spune prostii, Marc !... Mi-ar plăcea să rămâi prietenul meu.

— Prietenul tău ? Hotărât, nu suntem pe aceeaşi lungime de undă. Dar, sigur că da, voi fi prietenul tău, este o promisiune.

Cu un gest brusc, îşi retrase mâna de pe obrazul fetei. Rămase aşezat alături, dar totuşi ea simţi că ceva se sfărâmase între ei şi era întristată.

Privirea ei goală, tristă, se cufundă în noapte, dincolo de foc. Ea prevăzuse unele probleme, pe altele le rezolvase şi acum trebuia să facă faţă unor complicaţii de natură diferită şi mai ales neaşteptate. Cum de nu putuse să se gândească dinainte ? Se comportase absolut lipsit de sens. Chiar era adultă, responsabilă de actele ei ? Începea să se îndoiască în mod serios.

În fond, răspunsul la toate aceste probleme era foarte simplu. Trebuia să joace jocul cu sânge rece şi cu tact până la capăt şi diferit faţă de fiecare : Boyd — în privinţa lui se hotărâse, Francis,

acest bărbat cu pretenţia de a o intimida — la fel. Mai ales nu trebuia să-i arate că reuşea ! Şi chiar cu Marc va fi distantă, dar într-un alt fel. El era ultima persoană căreia ar fi vrut să-i facă rău ; nu merita, şi pe de altă parte, ea n-ar fi fost în stare.

Se uită la el. Un zid de tăcere îi separa în prezent, nu tăcerea complice dintre doi prieteni, ci o tăcere grea, jenantă. Cât ar fi căutat Corinne, nu găsea nimic să-i spună.

Să dea Domnul ca atmosfera de mâine să fie mai puţin apăsătoare... Era tot ce putea spera. În aşteptare, nu-i rămânea decât să se ducă în cortul ei. Nu trebuia să-i uite pe tovarăşii ei obosiţi, care aşteptau ca ea să se culce pentru a putea, în cele din urmă, să se bage în paturile lor.

Ea se ridică, ură noapte bună grupului şi se îndepărtă.

— Unde te duci ?

Vocea timbrată se auzi din umbră, în spatele ei. Surprinsă, ea făcu stânga-mprejur. Francis ! Ea nu remarcase că el o urmărise.

— În pat, răspunse ea.

— Cred că te înşeli asupra direcţiei.

El era politicos, amabil, şi Corinne nu-şi dădu seama imediat că intonaţia lui era grea de ameninţări.

— Deloc, spuse ea prudentă. Ai uitat, în mod sigur, că împart acest cort cu Marc, Boyd şi Pierre

— Eu nu uit niciodată nimic. Era cortul lui Colin, nu cel al Corinnei.

El nu părăsea acel ton curtenitor, prea curtenitor. Fata simţi de-a lungul spinării un fior de

teamă care-i amintea poveştile cu fantome din copilărie. Nu reuşea să-l distingă clar pe Francis. Îşi imagina strâmbătura lui ironică obişnuită, privirea sarcastică. Cu spatele la foc, el nu era decât o umbră, o siluetă înaltă, o voce care răsuna prin tot corpul ei. El încerca s-o sperie, ea începuse să-i cunoască felul de a acţiona. Bărbatul voia de asemeni s-o facă să înţeleagă ceva, într-un fel ocolit, ca şi cum voia să exercite un soi de răzbunare asupra ei. Trebuia cu orice preţ să evite capcana... Nu va reuşi s-o facă să-şi piardă calmul ! Nu de data aceasta.

— Ai un alt cort ? întrebă ea uşor.

— Da.

— Care ?

El făcu o pauză înainte de a răspunde, lăsând să atârne o nesiguranţă exasperantă, imposibilă asupra nervilor. Corinne se ţinu bine. Nemişcată, cu buzele strânse, ea se feri să rupă tăcerea cu o întrebare plină de teamă ; el ar fi fost prea încântat.

— Al meu, pronunţă el în cele din urmă, amuzat.

Şi atunci, ea nu putu să se abţină să cedeze : picioarele i se făcură moi, gâtul sec... Graţie unui efort supraomenesc, reuşi să-şi păstreze calmul.

— Mulţumesc, răspunse ea curajoasă. Este o atenţie delicată din partea ta.

— Delicată, zici ? făcu el izbucnind într-un râs grav, teribil de seducător.

— Găsesc delicat faptul că ai vrut să-mi împrumuţi cortul tău şi să te culci cu ceilalţi.

— Draga mea Corinne, declară el cu un aer răutăcios care depășea limitele suportabilului, de ce crezi că ți-l împrumut ?

— Ei bine... Pentru că... Este clar, să vedem, ai spus...

— Am spus că te vei culca în cortul meu... Și, accentuă el asupra cuvintelor, voi fi cu tine.

— Nu !

Răspunsul ei țâșni revoltat și sângele rece îi dispăru

— Ba da, afirmă el cu autoritatea unui om care nu suporta contrazicerile.

— Nu voi merge ! strigă ea.

Ea-l dădu la o parte pentru a se avânta în direcția focului. Marc o va înțelege, va fi la fel de indignat ca ea, o va apăra.

Degete de oțel o luară de încheietura mâinii și se înfundară în pielea ei sensibilă în timp ce fata se zbătea cu sălbăticie.

— Lasă-mă, îl imploră ea.

— Vei veni cu mine.

— Nu mă poți forța ! urlă ea furioasă, fără să-i pese că se dădea în spectacol.

Strânsoarea deveni mai puternică.

— Pot să te oblig să asculți.

Începu s-o tragă cu forța. Îi rămânea un singur mijloc să scape : va cere ajutor. Va veni Marc, Pierre la fel și poate și ceilalți.

Ea deschise gura, dar imediat el i-o acoperi cu mâna lui liberă. Nu-i era greu să-i ghicească intențiile și să i-o ia înainte.

— O să te fac să mergi cu mine de bunăvoie, îi zise el.

Ea scutură energic din cap.

— Ei bine, nu-mi dai de ales, declară el amenințător. Dar recunoaște c-ai căutat-o cu lumânarea.

O lăsă o clipă, apoi o ridică de la pământ cu o ușurință uimitoare și o luă în brațele lui musculoase. Ea-i simți lângă trup pieptul lat și tare. Totul se petrecuse așa de repede că, timp de câteva secunde, năucită, Corinne rămase nemișcată. Avea o senzație amețitoare : se simțea învăluită cu adevărat de forța lui protectoare și spera ca timpul să se oprească în loc, ca momentul să devină eternitate. Dar o tresărire de luciditate o readuse la realitate — înțelese ce i se întâmpla.

Redeschise gura pentru a striga, dar tentativa ei fu la fel de inutilă ca prima. Nici un sunet nu-i putu ieși din gât : de această dată, el își lipi buzele de ale ei cu o forță implacabilă. În ciuda tulburării care-o cuprinse pe Corinne, în ciuda dorinței care se trezea în ea, fata încercă să se zbată. Oh, își va aminti de lupta ei ! Pierdută din start. Îl lovea cu pumnii, cu picioarele. Nu avu nici un efect. Strânsoarea brațelor viguroase deveni mai puternică, buzele se făcură și mai apăsătoare. Nu era chiar un sărut tandru, nu era nici măcar un sărut. De fapt, era un mijloc prozaic prin care Francis o împiedica pe Corinne să țipe și să alerteze pe toată lumea. În pofida absurdității situației, ei i se păru că-și aude bătăile propriei inimi, într-atât erau acestea de puternice și rapide. Era pe cale să explodeze !

O scurtă clipă el își micșoră apăsarea buzelor ; fata profită pentru a-l mușca.

— Scorpie ! gemu el.

Dar, deloc impresionant, el o sărută din nou. Fata simți gustul sângelui.

Cortul lui Francis se găsea un pic mai la o parte de celelalte. El împinse cu piciorul panoul ce folosea drept ușă. Era obligat să se aplece pentru a intra și, imediat, o strânse și mai mult lângă el.

Cum el o săruta în continuare și Corinne avea capul cuibărit la umărul lui, ea nu văzu nimic în cortul care, oricum, era cufundat în întuneric. Închise ochii. Peste câțiva ani, când va retrăi aceste momente stranii, se va întreba în mod sigur dacă fusese jucăria propriei imaginații, dacă visase sau nu. Se simțea transportată într-un soi de vârtej căruia nu-i putea rezista.

Totul se armoniza : întunericul, apropierea trupurilor lor, atmosfera înconjurătoare, mirosul specific al lui Francis, acel miros viguros, asprul învăluitor. Și exista această căldură intensă care creștea în ea.

Întoarcerea ei la realitate fu la fel de brutală ca și momentul când el o lăsă să cadă la pământ. Ea gemu, nu de durere, ci de umilința de a se vedea astfel maltratată și mai ales, avu un sentiment îngrozitor de părăsire. Rămase o clipă nedumerită.

— Demnă fiică a lui John Latimer ! începu el ironic, ștergându-și gura cu dosul palmei. Te bați până la capăt...

— Mă îndoiesc că tata te-a mușcat vreodată, râse Corinne.

— Nu în sens propriu. Dar la figurat, cu cuvinte, foarte des. Şi în alt mod. Nu se resemna cu uşurinţă, chiar dacă ştia că se afla pe un drum greşit.

Tatăl ei, siluetă firavă înconjurată de cărţi... Cheful de luptă o părăsise ; n-ar fi putut opune rezistenţă unui bărbat tânăr şi în plină putere. Misiunea ei căpăta o importanţă mai mare în prezent.

— Nici eu nu capitulez prea uşor, spuse ea.

El rămase tăcut, nemişcat, dominând-o cu toată înălţimea lui. De la pământ, ea nu-i putea vedea faţa, dar îi intuia forţa, energia, vitalitatea.

Deodată el se aplecă spre ea, îi prinse mâna şi o obligă să se ridice în picioare. Nici o blândeţe în gesturile lui. Fata simţi cum mocneşte focul furiei în ea.

— Lasă-mă să plec !

— După ce voi fi lămurit câteva puncte.

Era evident, după tonul lui rece şi hotărât, că avea în vedere o supunere fără rezerve. Ea recunoştea că folosise mijloace nu prea cinstite pentru a-şi atinge scopul. Sigur, n-ar fi trebuit să fie acolo, dar nu era un motiv să se târască înaintea acestui bărbat. Va şti să-i arate că avea curajul opiniilor ei. Dacă Francis n-o plăcea — această idee făcu ca inima să i se strângă brusc — cel puţin o va respecta.

— Am în continuare intenţia să fac anumite fotografii, îi spuse ea.

— Nici un fel de obiecţie, dacă te comporţi cum trebuie... şi dacă fresca există.

— Există ! ripostă ea ridicându-şi bărbia.

— Cine îţi garantează ? Numai încăpăţânarea tatălui tău. Şi el n-are drept dovadă decât cuvintele vânătorului.

— Da, a crezut un vânător. Pictura există şi nu mă voi întoarce acasă fără s-o fotografiez.

— Eşti din ce în ce mai mult fiica lui John Latimer, afirmă el cu o nuanţă de admiraţie în voce. Câţi ani ai, Corinne ?

— Douăzeci şi doi de ani.

— Mai mult decât credeam.

— Pentru că te interesezi de mine ?

Ea dorea să restabilească relaţii normale. El îi ţinea mâinile în continuare.

— Oh, da. Ştiu multe despre tine, Corinne Latimer, o luă el în râs.

Ea-şi muşcă buzele, neştiind cum să interpreteze această ultimă observaţie care părea încărcată de subînţelesuri. Încă o dată, era urgent nevoie să schimbe subiectul.

— De fapt, despre ce vrei să-mi vorbeşti ?

El izbucni într-un râs limpede.

— Să vorbesc ? Nu se pune problema să discutăm, Corinne. Eu dau ordine. Şi ordinele se ascultă !

— Chiar crezi că sunt o marionetă în mâinile tale ? întrebă ea cu o voce mieros-acră.

— Sunt chiar convins. Ascultă-mă bine, Corinne Latimer, altfel va trebui să folosesc metode mai convingătoare.

— Lasă-mi mâinile !

Şi ea ştia să dea ordine ! Francis ridică din umeri şi se execută. Felul ei de a-l sfida îl lăsa indiferent...

— Vei fi tratată ca ceilalţi, nici un fel de tratament special pentru că eşti femeie, ţi-am mai

spus. Îmi vei lăsa oamenii în pace, nu vei face rivali din Boyd şi Marc. În prezent ei îşi dispută favorurile tale...

— Din cauza asta mi-ai schimbat cortul ? Ţi-e teamă pentru securitatea mea ?

— Nu fi naivă. Ei pot face orice cu tine, puţin îmi pasă. Când o fată se alătură unei expediţii de bărbaţi, ştiind că nu este deloc dorită, o face pe riscul său.

El nu pierdea nici o ocazie să o rănească. Era un lucru derutant.

— Nu înţeleg atunci... Dacă ţi-e indiferent, de ce ai luat aceste măsuri ?

— Nu sunt neliniştit pentru **tine,** insistă el, ci doar pentru oamenii mei.

— Crezi că fiecare bărbat are aceleaşi instincte josnice ca tine.

— Le numeşti josnice ? Eu le-aş numi virile. Spune-mi, Corinne, ce simţi ştiind că toţi acei indivizi de acolo s-ar bucura să împartă sacul de dormit cu tine ?

Focul mâniei înroşi din nou obrajii fetei. N-avea nevoie să-l privească pentru a ghici sclipirea de răutate care dansa în ochii lui şi zâmbetul lui de satisfacţie.

— Eşti bărbatul cel mai îngrozitor din lume ! Şi nimic, **nimic,** ascultă-mă bine, nu mă va obliga să mă culc aici în această noapte.

— Ţi-am arătat deja că trebuie să mă asculţi, o ameninţă el.

— Nu !

Ea se dădu înapoi îngrozită, dar el blocase deja intrarea cortului. Nu mai exista cale de scăpare.

— Îmi va face plăcere să-ţi mai dovedesc.

De această dată, când el se apropie de ea, fata era pregătită să-l primească : ea făcu cinste numelui de „scorpie" pe care el i-l atribuise. Se zbătu, zgârie, muşcă, dădu lovituri cu piciorul, dar el, nepăsător, o ţinea la capătul braţului, fără pic de efort. Ea se calmă o clipă.

— De ce te aperi ? Ştii foarte bine că o doreşti...

— Nu !

— Ba da ; ştim amândoi.

— Te urăsc !

— Ce cuvinte mari ! Sigur că acesta este modul vostru de a vă exprima, în mediul vostru ! Ţi-am spus deja că dragostea şi ura n-au nimic de a face cu sexul.

— Nu-i adevărat, murmură ea.

— Da ? făcu el lăsându-şi degetul lung să alunece încet de la bărbia ei pe gât.

Ea fu străbătută de un fior.

— Ia te uită ! Asta simţeai cu Eric Hogan ?

— Eric ? ! exclamă Corinne dându-şi capul pe spate. Cine ţi-a vorbit despre el ?

— Ziarele din Capetown ajung până la ferma mea. De altfel, erau fotografii interesante de-ale tale cu el...

El văzuse deci acele faimoase fotografii luate la restaurant... Viaţa Corinnei părea atât de simplă până în acel moment, ca trasată dinainte. N-ar fi bănuit niciodată încurcăturile care o aşteptau. Degetul de pe gâtul ei deveni mai apăsător. Francis aştepta răspunsul.

CAPITOLUL VI

— Şi asta simţeai ?

— N-ajungi nici măcar până la degetul mic al lui Eric, izbucni ea fără să gândească.

Regretă imediat. Prea târziu. Pentru un bărbat ca Francis era o provocare.

— Interesant ! Să vedem... Vei fi în continuare de aceeaşi părere când voi termina să mă ocup de tine ?

Strigătul ei de protest fu înăbuşit de buzele lui Francis care le apăsară pe ale ei. De două ori el o sărutase, de fiecare dată pentru a-şi dovedi autoritatea şi superioritatea. Acel sărut nu semăna cu celelalte. exista altceva decât nevoia de dominare.

Buzele lui se făceau mai mângâietoare.. mai provocatoare, mâinile lui experte alunecau pe trupul ei, provocându-i unde de plăcere care o paralizau. Se simţi atrasă de un vârtej de dorinţă căruia îi era tentată să i se supună.

Dintr-o dată ea încetă să respire : o mână îi descheie bluza şi-i pipăia pielea goală. Apoi simţi o mângâiere uşoară de-a lungul spatelui. Mâna veni încet să se închidă peste rotunjimea sânului ei. Fata gâfâia ; instinctiv, trupul ei se apropia de al lui Francis. Dar auzi ca un râs înăbuşit lân-

gă gura ei şi, într-o străfulgerare, îşi regăsi suficientă luciditate şi voinţă pentru a înţelege că el o antrena prea departe.

Ea reuşi să-şi elibereze capul.

— Nu, opreşte-te!

— De ce ? întrebă el strângând-o la piept.

Fata simţi cum respiraţia lui îi mângâie faţa, într-atât erau de aproape.

— Nu... nu vreau.

— Ba da, vrei.

— Nu.

Francis nu răspunse. O ridică ca pe un fulg şi o puse pe patul pliant. Ea se zbătu din toate puterile dar nu putu să-l împiedice să-i desfacă ultimii nasturi de la bluză. El îi dezgoli umerii. Ei îi era greu să lupte, braţele fiindu-i ca de vată ! Nu mai avea putere. Francis continua s-o dezbrace cu o îndemânare uimitoare. Corinne nu reuşea să spună nimic, atât de uscat îi era gâtul. El se lungi lângă ea.

Din cap şi până-n picioare, ea-i simţi corpul dur, musculos, lângă al ei. Auzea pulsaţiile violente ale inimii ei lângă pieptul lui... Brusc, el se ridică. Pierdută, îl văzu cum îşi scoase cămaşa, descoperindu-şi torsul puternic.

Când făcu gestul de a-şi desface cureaua, un clopoţel de alarmă, îndepărtat, o avertiză pe Corinne de pericol. Ea îşi reveni, se ridică repede în pat şi exclamă cu o voce puţin răguşită :

— Destul !

— Eşti nebună, sau ce ?

— Nu... Eu... eu n-am cunoscut niciodată un bărbat, articulă ea în cele din urmă.

El părea că primise o lovitură, ridică uşor capul şi o fixă. La lumina lanternei, ea văzu ochii sumbri, scrutători. Maxilarele i se strânseră, trăsăturile se aspriră.

— Cam greu de crezut ! Un manechin fermecător... Şi acei seducători cu care te afişai...

— Eric era un prieten...

— Şi natural, el nu se atingea de tine !... Dacă judeci după felul în care îl priveai, eraţi totuşi foarte intimi...

— Relaţiile noastre nu erau chiar platonice, explică ea cu suspine în voce. Dar nu era deloc ceea ce-ţi imaginezi. Trebuia să ne căsătorim, cel puţin aşa credeam eu.

— Asta-i bună !... Eric Hogan, căsătorit ? Nu ţi-ai dat seama că el nu aparţine tagmei celor care se căsătoresc ? La fel ca mine ?

Corinne simţi din nou o înţepătură în inimă.

— Ei bine, nu, mărturisi ea calmă.

— Să admitem că spui adevărul... Nu-ţi lipseşte curajul de a participa la o expediţie unde eşti singura femeie.

— Am venit ca bărbat, remarcă ea, şi aşa ar fi fost în continuare dacă n-ar fi avut loc episodul cu băieţelul.

— Crezi ? Mai devreme sau mai târziu te-ai fi trădat, o zeflemisi el plimbându-şi privirea obraznică peste formele şi curbele dulci ale trupului tinerei fete.

Se îndepărtă de ea cu o figură dispreţuitoare. Corinne îşi opri respiraţia.

— Mă crezi ?

— N-am spus nimic. Ori spui adevărul, ori eşti o artistă excelentă. Şi într-un caz şi în celă-

lalt, nu mă interesezi. Fecioarele înspăimântate, adevărate sau false, nu sunt genul meu.

El ţintea bine cu cuvinte nemiloase. Dar Francis o credea sau nu, oricum, ea-i câştigase definitiv dispreţul. În universul lui femeile aveau o singură raţiune de a exista... În consecinţă, Corinne nu era bună de nimic.

— Unde o să dorm ? se interesă ea.

Francis se îmbrăca şi ea nu reuşea să-şi dezlipească privirea de torsul lui luminat slab de lanternă. Avea încă impresia că el era lângă ea. El o privi şi ea-şi întoarse repede ochii.

— Aici, răspunse el amuzat.

„Gluma a durat destul" gândi ea înainte de a adăuga cu voce tare :

— Înseamnă că te duci la ceilalţi ?

— Pentru nimic în lume. Cred că am fost suficient de clar. Dar nu-ţi fie teamă, aici eşti în siguranţă... cel puţin pentru această noapte. Totuşi, te rog pune-ţi bluza, nu se ştie niciodată. s-ar putea să mă răzgândesc.

Corinne se înroşi violent. Nu era posibil... Uitase pur şi simplu să se îmbrace ! Era atât de speriată, atât de tulburată... În penumbra cortului. el nu putu să-i vadă încurcătura. de care s-ar fi bucurat. ea era sigură.

— Uită-te în altă parte, ordonă ea.

— Mă uit unde vreau.

— Foarte bine.

Cu degetele tremurânde, ea-şi puse bluza şi începu să încheie nasturii cu o încetineală intenţionată, ca şi cum se simţea în largul ei. Se strecură în sacul de dormit şi se întoarse pe o parte.

Va aştepta ca Francis să adoarmă pentru a-şi îmbrăca pijamaua. Pe moment, va rămâne aşa cum era îmbrăcată.

Corinne îl auzi plecând şi întorcându-se. Fără îndoială, se pregătea şi el de culcare. Ea închisese ochii, interzicându-şi să întoarcă faţa spre el, dar era greu şi ce mare era tentaţia ! Îl vedea clar în minte... Era de necrezut ! Îl cunoştea de atât de puţină vreme... Umeri laţi, piept musculos şi bronzat, maxilar colţuros. Încă îi mai simţea braţele în jurul ei. I-ar fi plăcut să-l atingă, să-l primească... Era lipsit de sens, ea nu mai înţelegea nimic

Dinspre partea lui, Francis nu părea preocupat peste măsură şi fluiera încet. Îi va spune el noapte bună înainte de culcare ? El nu făcu nimic de acest fel şi Corinne îi urmă exemplul.

Curând, ea auzi o respiraţie înceată şi regulată. El adormise ca un copil... Totuşi, Francis Mallory era orice în afară de un copil !

Ea se suci şi se răsuci pe patul de campanie, întrebându-se dacă-şi va găsi somnul, atât era de enervată. Cunoştea deja puterea de seducţie a lui Francis, dar nu şi-ar fi imaginat niciodată să fie atât de violent de răscolită fizic. Şi un alt lucru o neliniştea mai tare : descoperea puterea dorinţei, o dorinţă vie, arzătoare, irezistibilă, o dorinţă devastatoare care distrugea în ea orice urmă de înţelepciune, orice prudenţă, orice logică · chiar principiile morale însuşite din copilărie.

Afară, petrecerea din jurul focului se termina. Ea recunoscu anumite zgomote familiare. În prezent, repera mai bine vocile care se amplificau pe

măsură ce se apropiau de corturi. Auzi vocea lui Boyd mai puternică decât a celorlalți. Auzi numele ei și al lui Francis, dar nu prinse toată fraza. Nu era necesar, era ușor de imaginat. Izbucniră chicote înăbușite, apoi se lăsă tăcerea. Corinne, întristată, rămase nemișcată.

Nu se auzeau decât respirația regulată a lui Francis, țârâitul insectelor... Brusc, un răget sfâșie aerul, lung, puternic, străbătând câmpia nesfârșită a deșertului. Un leu ! Unghiile Corinnei i se înfipseră în palme. Rägetul se auzi din nou, fiara trebuie că mergea pe lângă tabără. Și câteva minute în urmă, ea se gândise să doarmă în Land Rover !... Ce bine că Francis era lângă ea. El era odios, brutal, arogant, dominator... Dar cel puțin ei nu i se va întâmpla nimic atâta timp cât el va fi acolo. Avea în el o încredere oarbă, n-ar lăsa-o niciodată singură. Fără să știe de ce, se simțea în siguranță.

În cele din urmă somnul se îndură de ea. Când deschise ochii, primele raze ale răsăritului de soare străluceau prin panoul întredeschis al cortului. Lăsa privirea să rătăcească în jurul ei, fără a se fi trezit complet. Busc, ea tresări și se ridică dintr-o săritură, cu sacul de dormit ridicat până la bărbie ; toate evenimentele din ajun îi reveneau în memorie.

Cortul era gol. Pe patul vecin cu al ei, sacul era împăturit cu grijă și pe o cutie de carton era aliniat necesarul unei toalete de bărbat. Francis probabil că se sculase mai devreme, poate o privise dormind. Această presupunere o făcu să se înroșească și bătăile inimii să i se accelereze.

Tabăra ieșea din letargia sa nocturnă când ea ieși din cort. Bărbații se rădeau în fața unor oglinzi sprijinite de cutii. Remarcă, cu un zâmbet interior, că erau toți îmbrăcați. Zilele precedente, neexistând nici un motiv să se ferească, departe de a bănui că o privire feminină îi observa, ei își vedeau de ocupațiile lor în ținutele cele mai variate, mai mult sau mai puțin îmbrăcați. Totuși, când devenea prea jenant pentru pudoarea ei, Corinne întorcea discret ochii. De aici înainte, nu va mai fi cazul.

Se schimbară saluturi din toate părțile : ea surprinse două sau trei priviri încurcate. Unii trebuie că se întrebau sau încercau să-și amintească ce văzuse ea cu exactitate din anatomia lor !

De comun acord, îi lăsară Corinnei grija de a pregăti masa, ceea ce n-o deranjă câtuși de puțin ; îi plăcea la nebunie să gătească. Ea regreta chiar că nu-și putea consacra acestei activități mai mult timp. Evident, mica bucătărie rudimentară din deșert, cu reșoul ei cu petrol și alimentele deshidratate, era jalnică în comparație cu bucătăria ei ultramodernă de la Capetown. Dar osteneala pe care și-o dădu fu recompensată de complimentele sincere pe care le primi.

— Excelent mic dejun, comentă Francis când termină.

Erau primele cuvinte de la scena din timpul nopții. Mișcată, Corinne ridică ochii spre el. Acesta era de o talie impresionantă și farmecul care se degaja din persoana lui o zăpăcea pe fată. Cât despre el, părea foarte sigur pe sine, foarte odihnit.

— Femeile au desigur utilitatea lor, zâmbi ea.

Drept răspuns, pe buzele lui apăru o strâmbătură ironică. Ea se simți puțin stânjenită când el o examină din cap până-n picioare cu un soi de obrăznicie.

— Sunt întru totul de părerea ta ! spuse el în cele din urmă.

— Ce plăcere ai să jignești oamenii ?

— Fii de acord că remarca ta era provocatoare ! Hai, nu încerca să cauți o replică usturătoare... Este inutil.

El se îndepărtă încet, suplu, destins. Corinne avu impresia că respiră mai ușor. I-ar fi plăcut să poată da timpul înapoi și să-și schimbe cursul deciziilor.

Marc, cu o farfurie în mână, veni să se așeze lângă ea. Mânca în tăcere. Ea-i vedea fața încordată, privirea tristă și ghici cu ușurință că indispoziția lui avea legătură cu ea. Căuta un mijloc de a rupe tăcerea, când el vorbi.

— Ce s-a întâmplat astă-noapte ?

— ... Nimic.

Cu ochi duri, obraji colorați de emoție, el o fixa.

— Inutil să joci teatru cu mine, Corinne. Domnul Mallory știe să obțină o oarecare plăcere de la femei...

— Dacă ele consimt ! îl asigură fata cu o veselie forțată.

— Oh, nu voiam să spun... Să nu crezi...

— Știu, făcu ea blând.

— Nu s-a petrecut nimic, nu-i așa ?

Nimic, gândi Corinne, în afară de faptul că universul ei familiar se prefăcuse în cioburi... Asta l-ar lăsa pe Francis indiferent dacă ar şti, şi vorbindu-i lui Marc ar face dovadă de lipsă de delicateţe şi egoism. Îşi va păstra dezamăgirea pentru sine.

— Aşa este, afirmă ea.

— Fii foarte atentă, Corinne.

— Da, Marc.

Ei se înţelegeau foarte bine.

— Francis este un şef de grup bun şi competent, dar este un om insensibil. Dacă te îndrăgosteşti de el, vei suferi.

Tristeţea adâncă a lui Marc răzbătea prin cuvintele lui. Mişcată, ea-i puse o mână pe braţ.

— Nu te îngrijora pentru mine. Nu există nici un motiv.

— Corinne !

Ea se întoarse imediat la sunetul acestei voci familiare.

— Ţi-am pregătit de lucru, dar aş vrea să-ţi vorbesc în prealabil.

— Sosesc.

Francis avea trăsăturile încordate. Fata surprinsese privirea lui aţintită asupra mâinii pe care ea o pusese pe braţul lui Marc. Nu numai că dispreţuise sensul gestului, dar era clar că nu-i făcuse plăcere. Cu atât mai bine, se bucură ea în sine. Puţină gelozie... Nu, nu chiar gelozie, fiindcă Francis nu era în stare să simtă aşa ceva faţă de ea, dar o mică rană de amor propriu nu-i putea face rău !

— Vrea cineva să strângă farfuriile şi să le spele ? strigă ea îndepărtându-se.

Timp de o oră, Corinne şi Francis rămaseră într-un fel de carieră din deşert. El trebuia să facă un studiu amănunţit şi aprofundat, şi avea nevoie de enorm de multe fotografii. Îi dădu instrucţiuni Corinnei care luă notiţe şi făcu măsurători. La început, ea fu iritată de ordinele scurte şi seci, dar mai apoi se obişnui, şi nu mai dădu atenţie, într-atât era de absorbită de sarcina ei.

— Se pare că ţi-am spus să nu flirtezi, remarcă el când o luaseră pe drumul de întoarcere.

Corinne prinse imediat aluzia. El nu se putea împiedica să o facă responsabilă de toate situaţiile... Atunci, ea preferă să tacă, considerând că era inutil să dea explicaţii asupra scenei la care el fusese martor.

Ea-i aruncă un zâmbet provocator, ochii ei sclipind sub genele lungi şi întoarse.

— Eşti gelos pe Marc ?

Erau atât de aproape unul de altul încât ea putea să audă şuieratul respiraţiei lui. O mână o strânse pe a ei ca într-un cleşte.

— Mă iei peste picior ?

— Răspunde la întrebarea mea !

Îşi simţea pulsul accelerându-i-se sub degetele lui

— Cunoşti răspunsul, o luă el în râs. Gelos ? Pentru cine ? Pentru ce ? Femei ca tine, chiar şi mai frumoase, cunosc multe. Totuşi, trebuie să recunosc... posezi unele farmece ! accentuă el cu o privire insistentă.

— Eşti gelos, insistă ea încercând să-şi păstreze capul limpede.

— N-am fost niciodată atras de tinerele fete inocente,.. Chestiune de gust ! Cu toate că mi-a făcut plăcere să admir spectacolul...

El mânuia la perfecţie arta de a insulta.

— N-ar fi trebuit să vin. Aş vrea să nu te fi întâlnit niciodată !

— Uite că aici ne înţelegem !... Te-am avertizat, Corinne, nu semăna sămânţă de scandal, căci altfel mă voi ocupa de-a binelea de tine !

— Ce-mi reproşezi ? N-am făcut nimic rău cu Marc.

Vorbind, ea se simţi ciudat de tânără şi vulnerabilă.

— În ochii tăi, poate. Să ştii totuşi că Marc nu este departe de a se îndrăgosti de tine.

— Este ridicol !

De fapt, ea nu era prea convinsă. Negase de formă, dar trebuia să recunoască faptul că Francis nu se înşela complet.

— Viaţa în comun ne obligă să fim adesea împreună, prin forţa împrejurărilor.

— Bineînţeles. Dar atenţie, prea multă intimitate poate duce la catastrofă. La vremea când Marc va înţelege, răul va fi făcut, va fi prea târziu.

— Dacă-mi pot permite o observaţie, mi se pare că tu şi cu mine trăim într-o şi mai mare intimitate !

— Cu diferenţa că eu controlez situaţia. Te iau, te las, după bunul meu plac...

Înţelept era să tacă. Nu era un secret pentru Corinne, Francis avea întotdeauna ultimul cuvânt. Dar ultimele lui cuvinte o întărâtaseră şi ea fierbea de mânie.

— N-ai o inimă, ca ceilalţi ?

Drept răspuns, Francis îşi aruncă uneltele la pământ şi o trase brutal lângă el. Înainte ca ea să-şi poată da seama ce se întâmplă, el îşi apăsa buzele peste ale ei. Ea vru să-l respingă, dar fu în zadar. Gura lui devenea dură, neiertătoare, mâinile i se transformau în instrumente de tortură, tiranice, pretenţioase şi teribil de blânde, în acelaşi timp. Corinne simţea cum mânia i se potoleşte în mod periculos. Totuşi, ea trebuia să se bată, trebuia să găsească în sine tăria de a rezista. Dar devenea din ce în ce mai greu. Fiecare bucăţică, fiecare fibră din trupul ei era irezistibil atrasă către el, mai aproape, tot mai aproape.

Ea încetă să lupte fără să-şi dea seama. Braţele ei înlănţuiră gâtul lui Francis, degetele i se înfipseră în părul lui des şi brun... Şi el o respinse cu o brutalitate şi violenţă care avură efectul unei palme. Picioarele nu o mai ţinură şi fu cât pe ce să cadă. Ca prin ceaţă, ea îl văzu că o observa cu un dispreţ vădit.

— De ce ai făcut asta ? murmură ea.

— Pentru a-ţi dovedi ceva : eu sunt o fiinţă umană, la fel ca şi ceilalţi, dar rămân eu însumi, indiferent de împrejurări ; eu nu mă supun acestora, ele mi se supun mie... ceea ce nu prea este cazul tău.

— Eşti un tip respingător ! exclamă Corinne.

— Pentru că ţi-am permis să te cunoşti mai bine ? Ai răspuns la sărutul meu, draga mea, chiar dacă voiai sau nu, este limpede.

Ea nu putea nega... Şi Francis, cu toată experienţa lui în acest domeniu, o simţise prea bine vibrând din toată fiinţa ei, răvăşită sub valul de

dorință care o copleșise. Fata nu mai nega, dar era profund dezgustată.

— Este adevărat, am simțit o dorință vie, recunoscu ea cu calm. Ești dotat să trezești anumite instincte, de acord. Și asta face din tine un tip murdar : te joci, dar nu respecți.

O lucire ciudată se aprinse fugitiv în ochii lui Francis. Aprobare tacită ? Ea se îndoia. Nu era în mod sigur o emoție pe care el o încerca, sau pe care recunoștea că o simțise, mai ales față de ea.

Dreaptă și mândră, Corinne se îndepărtă. Chiar în acest deșert de nisip, sub această căldură toridă, în cămașă și pantaloni kaki, ea nu-și pierduse nimic din grație și frumusețe. Mergea degajat și rapid. O adevărată gazelă... Pentru ea era o fugă nebunească, departe de acest bărbat a cărui atracție fizică o apăsa, grea și amenințătoare, mai presus de ea, riscând să-i distrugă în orice clipă meterezele siguranței.

Ea nu scoase un cuvânt în timpul traseului, nu se întoarse și nu răspunse când auzi :

— Păstrează distanța față de Marc !

Spre marea ei ușurare, Francis nu mai avu nevoie de ea în acea zi. După-amiază, lucră cu ceilalți membri ai echipei. Nu era așa de interesant ca dimineața, dar cel puțin era ocupată. În mod intenționat lucră mai încet. Când termină de făcut fotografiile necesare, soarele dispăruse la orizont și toată lumea se pregătea să petreacă o nouă noapte sub cerul liber.

Dar de această dată, tot farmecul de până atunci se dusese. Focul nu mai exercita atracția lui magică, cerul scânteia fără veselie, deșertul

sumbru, infinit, îşi pierduse misterul, lătrăturile foarte apropiate ale hienei şi răgetul leului n-o mai făceau pe Corinne să se înfioare, mirosul de grătar o lăsa indiferentă.

Alte sentimente o frământau : teama şi chiar o excitare tulburătoare. Focul se stingea încet, apropiindu-se ora de culcare. Ea va fi apoi singură cu Francis, într-un cort strâmt. Era ferm hotărâtă să nu se lase atinsă, nici chiar să se apropie de acest bărbat sau să-i adreseze vreun cuvânt, şi totuşi... Doar la gândul intimităţii lor forţate, inima îi bătea mai repede.

Ea se întoarse către Francis. Oare el se gândea la viitorul apropiat ? Umbră lungă şi suplă care se profila în lumina jucăuşă a flăcărilor, el vorbea cu Pierre. Îi auzea vocea amicală şi fu aproape dezamăgită să-l vadă aşa relaxat.

Probabil că simţi privirea Corinnei îndreptată spre el, fiindcă ridică ochii ; privirile lor se uniră într-un lung moment pe deasupra focului, o clipă de eternitate unde nu erau decât ei doi, singuri. Corinne se înfioră.

— Francis se întoarse spre Pierre şi reluă conversaţia de unde o lăsase, pe acelaşi ton amabil. Încă o dată visase ? se întreba ea.

Dintr-o dată ea se hotărî — trebuia să fie în sacul ei de dormit înainte ca Francis să sosească. Să dea Domnul să adoarmă repede ! Asta o scutea de chinul vecinătăţii lui, de a fi tentată să-l observe, să simtă acea dorinţă care o secătuia.

CAPITOLUL VII

Corinne se ridică. Marc, care era lângă ea, nu-şi ascunse dezamăgirea dar nu făcu nimic s-o reţină, înţelegând motivele grabei ei.

Ea se dezbrăcă cu o precipitare în gesturi care era perfect inutilă. Francis nu venea aşa de repede în cort, deci n-avea cum s-o surprindă în intimitate. Totuşi, ea se simţea stânjenită şi neliniştită.

Când el intră în cort, ea era lungită de multă vreme, foarte calmă, dar trează. Se străduia să închidă ochii, să respire rar şi profund. Vreme de câteva secunde, Francis rămase nemişcat lângă patul lui. Ea se întreba cu îngrijorare cum să-şi potolească bătăile inimii. Oricum, el era atât de intuitiv încât nu putea fi păcălit de prefăcătoria ei cu somnul!

Păcălit sau nu, el începu să se dezbrace. Era clar că ea nu reprezenta preocuparea lui principală.

De ce n-ar deschide ochii, doar o fracţiune de secundă, pentru a-l zări...? Nu, nu trebuia. Ce greu îi era să-şi păstreze ochii închişi!

Francis avea dreptate când afirma că rămânea întotdeauna stăpân pe situaţie. Se domina per-

fect, judecând după respirația lui liniștită și regulată care umplu numaidecât cortul.

Corinnei i-ar fi plăcut să spună același lucru și despre sine. Ea făcuse un efort foarte meritoriu rezistând tentației puternice de a deschide ochii, dar nu se putuse împiedica să fie profund tulburată. Cu groază, simțea că devenea irațională, în contradicție cu sine. Îl detestă pe Francis Mallory, își spuse ea cu mânia disperării, nu putea decât să urască această ființă arogantă și sigură de sine. Și atunci de ce, în adâncul ei, această nevoie inexplicabilă de el, această dorință fizică de a-l atinge, de a-i simți brațele în jurul ei ?... Trebuia să se gândească la altceva, să-și elibereze spiritul de obsesia lui Francis, de influența lui tiranică. Altfel, ea alerga spre pieire...

A doua zi dimineața, ea se trezi după el. Ieși din cort, se îndreptă spre focul care fusese aprins și se instală de o parte. O clipă, ea-i întâlni privirea. El o fixa, nemișcat ca o statuie, în primele raze ale soarelui. Dacă Francis ar fi fost un altul, ea i-ar fi adresat un zâmbet și i-ar fi spus bună dimineața. Dar era Francis și cu el, acest gând de politețe părea deplasat.

Corinne surprinse o ușoară ridicare din sprâncene pe fața lui devenită ironică și-și întoarse privirea, bând o gură de cafea. Ea salvase aparențele, rămăsese de gheață... În timp ce o adevărată furtună se declanșă în ființa ei.

Trebuia să-l evite, trebuia neapărat, chiar cu prețul neascultării. Nu mai suporta înfumurarea lui excesivă. Pentru a se sustrage magnetismului lui, va trebui să conteze doar pe ingeniozitatea ei.—

Corinne își petrecu dimineața cu Marc și alți câțiva, făcând fotografii. Din timp în timp, tânărul se aranja să rămână singur cu ea. Ajunse s-o întrebe dacă i-ar face plăcere o plimbare cu el, la sfârșitul după-amiezii, după ce se va termina treaba. Ea acceptă. La dracu' cu recomandările lui Francis ! Dragul de Marc... Fața lui deschisă îi plăcea mult, cu adevărat... Spera ca prietenia lor să se consolideze și să continue și după întoarcerea la viața civilizată.

Francis rămânea invizibil. Precis că se dusese la cariera unde ei lucraseră împreună în ajun. Se simțea mult mai destinsă în absența lui. Atmosfera era mai senină. Savurându-și rățagul, nu înceta totuși să se gândească la el, ceea ce o enerva în cel mai înalt grad. Îl alunga din minte și el revenea imediat. Pauza pentru ceai fu binevenită. Corinne participă la conversație cu un antren deosebit. Tovarășii ei își dădeau seama că ea se străduia să fie veselă ?

În timpul prânzului, Francis veni s-o caute. Avea nevoie de ea. Ca întotdeauna, Corinne nu rămase insensibilă la magnetismul lui, chiar și când el îi vorbea despre munca lor, în modul cel mai profesional. Era exasperant ! Ea hotărî să refuze să-l însoțească.

— Îmi pare rău, nu pot.

— Ah, nu ?

— Mai am de lucru în celălalt loc și nu-mi pot lăsa treaba neterminată.

Ea aproape se bâlbâia, incapabilă să se stăpânească. El nu răspunse. O fixa cu intensitatea cu care ea era obișnuită și care o făcea întotdeauna să se înroșească.

— Am treabă, înţelegi ? insistă Corinne.

— Perfect...

El izbucni într-un râs tulburător. Ea fu parcursă de un fior. Cuvintele lui aveau adesea un dublu sens...

Dar era de fiecare dată acelaşi lucru, ea nu găsea replica imediată ; riposta îi venea cu câteva minute de întârziere ; pe de altă parte, se temea ca vocea să n-o trădeze. Îşi plecă privirea şi făcu stânga-mprejur.

— Corinne, continuă el ironic şi fermecător, poţi face ce vrei, astăzi, fiindcă aşa vreau eu... Dar nu mă vei putea evita mereu...

În acea după-amiază, totul merse de-a-ndoaselea ; ea nu reuşea să se concentreze. Francis îi bântuia gândurile. Corinne făcu greşeli grosolane de încadrare, iluminare şi chiar fu cât pe ce să cadă peste aparat.

— Corinne, te simţi bine ?

Abia auzi vocea lui Marc. Parcă era pe altă lume. Se întoarse spre el şi-l văzu neliniştit. Asta nu era o expresie pe care ar vedea-o pe faţa lui Francis !

— Corinne ?

— Mă simt bine, spuse ea cu un zâmbet slab. Cu adevărat.

— Nu te recunosc, astăzi...

— Căldura mă indispune un pic, asta-i tot. Nu-i nimic, te asigur.

— Aş vrea să te cred, răspunse el luându-i mâna.

— Ca să-ţi dovedesc, o să mergem să ne plimbăm aşa cum am convenit.

— De acord.

În acea zi, ei terminară mai devreme ca de obicei. Oamenii se duseră în tabără, iar Marc şi Corinne o luară în direcţie opusă. Când tânăra fată îşi găsi timp să se uite în jurul ei, fu încântată. Deşertul era departe de a semăna cu ideile sale preconcepute şi stereotipe. Întotdeauna o surprindea vegetaţia din mijlocul nisipului : era asemănătoare celei din împrejurimile Capetownului, dar fără ferme sau terenuri cultivate : un platou arid şi golaş, de o frumuseţe stranie, fascinantă.

Soarele apunea. Căldura razelor era mai puţin fierbinte şi cerul ardea în flăcări aurii şi roşii. Era clipa când timpul rămânea suspendat, nemişcat, indecis între ziua care se sfârşea şi începutul nopţii. Un calm liniştitor acoperea totul. În apropiere se auzi un zgomot uşor. Corinne întoarse capul. O cămilă, perfect nemişcată, îi observa ochii atenţi, cu muşchii încordaţi. Animalul era gata să sară ca un arc. Pericolul o pândea de peste tot.

Mai departe, pe ramurile golaşe ale unui arbore, se aflau vulturi. Erau văzuţi des descriind cercuri pe cer. Păsări de pradă, descărnate şi lugubre. păsările morţii. Le găseai pe cadavrele animalelor abandonate de gheparzi, lei şi leoparzi. Corinne se cutremură văzându-le cocoţate pe un arbore.

Gândurile de vânătoare şi moarte nu se potriveau cu lumina dulce şi blândă a asfinţitului şi totuşi, era o realitate esenţială a vieţii din deşert : legea celui mai puternic era fundamentală de când lumea. Pe de o parte vânătorii, pe de altă parte victimele eterne, nevoite să se bată

pentru a supraviețui. Această lege a junglei nemiloase, care acționa în lumea animalelor, dădea naștere unei temeri viscerale și în același timp te obliga să primești provocarea, interzicând orice slăbiciune. Și, firesc, aceste reflecții o făcură pe Corinne să se gândească la Francis.

— Este minunat aici, nu-i așa ? murmură ea.

Ochii ei mari străluceau de plăcere, dar ea nu-și dădea seama. Nu văzu decât schimbarea de expresie de pe fața tânărului. El nu mai zâmbea, avea acel aer ciudat pe care deja îl surprinsese mai înainte și la alții. O privire neliniștitoare... Ea nu înțelegea : de ce era tulburată de expresiile prietenului ei ?

— Este minunat, repetă el liniștit.

— Îți place viața aceasta, nu ? continuă ea repede.

— Până în prezent, dar... răspunse el după ce lăsase să planeze o tăcere ciudată.

— Nu-ți mai place ?

— Găsesc că este o existență singuratică. Crezi că ar putea să-ți placă ?

— Nu... Nu sunt sigură...

Dintr-o dată, Corinne era foarte stingherită. Nu mai era o fetiță și prindea aluziile ascunse sub cuvintele cele mai simple. Ca regulă generală, ea se descurca bine, scăpând cu o vorbă plină de umor și de tact care să nu-i jignească pe bărbați. Așa era jocul. Dar Marc nu semăna cu ceilalți ; ea se atașase în mod sincer de el, ceea ce-i făcea sarcina cu mult mai delicată. Și răspunsul ei era nesincer : „Nu sunt sigură..." O figură seducătoare i se impusese... Da, ea ar putea să iubească ușor

această viață, în anumite condiții, într-o anumită companie... Evidența o orbea, dar Corinne o refuza, o respingea din toate puterile.

— Marc, spuse ea cu buzele tremurătoare, sunt mai obosită decât credeam. Dacă ne-am întoarce ? Te-ar deranja ?

— Deloc.

Vocea lui nu trăda nici ciudă nici dezamăgire, și totuși, Corinne avu certitudinea că el este profund rănit.

Întoarcerea lor în tabără nu trecu neobservată. Corinne se obișnuise puțin câte puțin cu privirile interesate care o cercetau, cu capetele care se întorceau la trecerea ei, cu ochii care o urmăreau și n-o mai deranjau. Era singura femeie, deci era normal să atragă atenția ! Trezea și mai multă curiozitate pentru că nu se cunoștea natura exactă a relațiilor ei cu Francis. Ei împărțeau același cort și nimeni nu ignora că era Corinne Latimer, manechin la modă, și că fusese văzută adesea în compania lui Eric Hogan, celebrul „play-boy".

La început, Corinne fusese extrem de surprinsă să constate cât îi interesau pe oameni faptele și gesturile lumii în care evoluau oameni care, la prima vedere, aveau preocupări de cu totul altă natură. Și-i imagina cu greu pe acești oameni serioși citind rubricile de senzație. Francis știa cine era ea, n-o ascunsese, și cunoștea și existența lui Eric Hogan. Dar dintr-un motiv nedefinit îl vedea incapabil să comenteze bârfe. El nu era omul care să povestească asemenea lucruri întregii lui echipe. El avea alte defecte, dar nu și pe acesta.

Fu foarte ușurată să afle că Boyd fusese acela care dezvăluise totul. El îi recunoscuse numele ; de altfel, îl cunoștea pe Eric Hogan ale cărui aventuri numeroase întreținеau cronica mondenă de la Capetown. Lui trebuie să-i fi făcut mare plăcere să le povestească celorlalți !

Via antipatie pe care Corinne o simțise față de Boyd de la prima lor întâlnire nu scăzuse, dimpotrivă. Continuele lui aluzii răutăcioase privind raporturile ei cu Francis o scoteau din sărite. Trebuia să se abțină cu prețul unui imens efort pentru a nu sări asupra lui cu ghearele ! Ceilalți membri ai echipei, chiar dacă gândeau ca el, aveau tactul și bunul-simț să nu evoce subiectul niciodată.

De această dată, când ajunse în tabără cu Marc, ea fu jenată să atragă atenția. De fapt, descoperirea pe care o făcuse cu câteva minute în urmă o zăpăcise complet.

— Hei, Marc, ai obținut ceva în plus față de noi ? exclamă vocea răutăcioasă a lui Boyd în spatele lor.

Se auziră câteva râsete înăbușite, pline de subînțelesuri. Corinne își simți prietenul cum încordează. Francis alesese exact acest moment pentru a-și face apariția. Ieși din tufișuri și veni în întâmpinarea celor doi tineri. Corinne, încordată, se pregăti să-i înfrunte sarcasmele. Dar el trecu prin fața lor mut, nepăsător, glacial. Râsetele tăcură imediat. Tabăra se învălui într-o tăcere grea, prevestitoare de furtună.

Corinne simți cum mânia i se urcă la cap. Cu ce drept o tratau astfel ? Avea de gând să le spună, lui Francis și Boyd în special, ce avea pe suflet și ce credea despre ei !... Dar preferă să adopte

o atitudine mai demnă, prefăcându-se indiferentă.

— Plimbarea a fost foarte plăcută, Marc, zise ea în cele din urmă, ca să fie auzită de toţi, cu un surâs inexpresiv de manechin profesionist. Sper că o s-o repetăm curând...

Fără să aştepte răspunsul, se întoarse şi se duse spre cortul ce servea drept bucătărie. Mergea cu un pas liniştit, graţios, cu capul sus. Zâmbetul îi dispăru când ridică panoul de la intrarea cortului. Acolo, singură, ea se întrebă cu îngrijorare cât timp va putea să se abţină fără să cedeze.

A doua zi dimineaţă, nutrea aceleaşi gânduri sumbre. Era duminică şi nu era prevăzută nici o activitate. Toţi oamenii erau ocupaţi să citească, să redacteze rapoarte, să joace cărţi. Corinne nu-şi făcuse nici un plan, n-avea chef să se odihnească ; se simţea neliniştită, puţin deprimată, nervoasă.

Avea nevoie să se mişte, să se îndepărteze de această tabără unde avea impresia că se sufocă. O luminiţă i se aprinse în fundul minţii : „atenţie, îi şoptise Francis, nu te sfătuiesc să te plimbi singură"... Nu întâmpina nici un risc, acest avertisment era prostesc ! Nu se va duce prea departe, pentru a nu se expune atacurilor animalelor sălbatice. Era unicul pericol posibil...

Marc era aşezat pe un scaun şi scria nişte notiţe. El îi zâmbi când trecu prin dreptul lui, apoi se cufundă iar în munca lui. Fericită că el renunţase s-o urmeze, începu să meargă cu un pas uşor. Francis nu se vedea.

Se simţea într-adevăr mai bine. Soarele, răsărit de puţină vreme, încălzea atmosfera, dar rămăsese încă suficientă răcoare ca să facă plimbarea plă-

cută. Corinne depăşi pâlcul de arbori care înconjurau tabăra. În depărtare se desena linia albastră a colinelor joase învăluite în ceaţă.

Ici şi colo se înălţa câte un baobab, cu trunchiul enorm şi complet zbârcit în care unele animale îşi găseau adăpost, şi coroana de ramuri scurte aproape despuiate de frunze. Un arbore cu un aspect chiar special, preistoric, în armonie perfectă cu deşertul.

Corinne regreta că nu-şi luase aparatul. Era o ocazie unică de a face fotografii pentru plăcerea ei, de a duce amintiri tatălui ei. Ce mult i-ar plăcea lui să fie aici ! Lui, cel puţin, totul îi era familiar ; căldura, praful, viaţa în comun.

Corinne îşi aminti dintr-o dată de frescă. Când o va vedea? Dacă o va vedea. Încă nu zărise nici o pictură rupestră. Dorea cu ardoare să se întoarcă cu fotografia atât de râvnită de tatăl ei. Dacă nu, ea nu-şi va regăsi niciodată liniştea spiritului... Ea ştia deja că nimic nu va mai fi la fel de acum încolo...

Nu ştia cu exactitate când înţelese că nu mai era singură. Începea să-şi dea seama încetul cu încetul. Nu se auzea nici un zgomot de paşi, aceştia fiind înăbuşiţi de nisip, dar se auzea un fel de foşnet. Era sigur, cineva o urmărea... Ar fi trebuit să realizeze acest lucru de multă vreme, dar era prea absorbită de gândurile ei.

Un animal ? Un om ? Să se întoarcă să privească, sau nu ? Până acum nu se petrecuse nimic, era mai bine să nu se întoarcă...

Avea un chef nebun s-o ia la fugă, dar reuşi să se stăpânească. Disciplina profesională îşi spu-

nea cuvântul : fiecare nerv, fiecare mușchi era încordat să se rupă, și totuși ea părea foarte calmă. Îndepărtându-se din ce în ce mai mult de tabără, căuta să găsească un mijloc de a se întoarce fără a face stânga-mprejur.

Trosnetul unei crengi avu asupra ei efectul unei detonații. Corinne crezu că leșină — inima îi bătea așa de tare ! Își duse o mână la gură pentru a nu țipa și se întoarse brusc.

Doar câțiva metri o separau de Boyd. Niciodată, chiar niciodată nu-și imaginase că va simți într-o zi ușurare văzându-i fața rubicondă ! Aproape că se aruncă în brațele lui.

— Ah, dumneata erai, băigui ea, ieșind din ululala de moment. Credeam...

— Ce credeai, Corinne ? șopti el.

— Credeam că cineva...

Cuvintele ei se pierdură într-un murmur confuz. Euforia ei de început făcea loc unei neliniști indefinite în fața privirii încețoșate a lui Boyd.

— De ce m-ai urmărit ?

— Ce crezi ?

— Este o zi frumoasă, se hazardă ea făcând pe naiva. Aveai chef să te plimbi...

— Mai mult decât să mă plimb ! Dar cred că nu trebuie să-ți fac un desen, rânji el.

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

Groaza îi bloca gâtul. Tabăra era departe și strigătele ei n-ar fi putut fi auzite din cauza perdelei de arbori.

— Nevinovăția nu te prinde, când îți poți oferi un Eric Hogan la Capetown și un Francis în deșert.

— Mă întorc.

Silueta masivă îi bară drumul. Nu era chip să scape.

— Lasă-mă să trec, Boyd, îi ordonă ea.

— Gluma a durat destul, nu găseşti ?

Pentru un om atât de greoi, el o surprinse cu agilitatea lui. În momentul în care-l respingea, el îi prinse braţul, îl răsuci şi o trase pe faţă spre el. Corinne lăsă să-i scape un strigăt de durere simţind cum degetele lui îi intră în carne cu cruzime. Ea se zbătu ca o apucată, cu energia disperării, dar era prea firavă. Buze subţiri se abătură asupra alor ei, un miros animalic de transpiraţie şi excitaţie îi pătrunse în nări. Inima îi sări în piept.

— Am şi eu dreptul să profit la rândul meu, mormăi el trăgându-şi suflarea. Nu faci atâtea mofturi cu Francis, nu ?

Profitând de acest moment scurt, Corinne îi aplică o lovitură cu pumnul. Ea viză ochii, dar Boyd întoarse capul şi o primi în nas. Zgomotul surd fu urmat de o înjurătură furioasă.

— O să te învăţ minte, târfo !

Mânia şi dorinţa schimonoseau trăsăturile grosolane ale feţei lui.

O aruncă la pământ fără greutate. Corinne nu simţise niciodată o spaimă atât de intensă. Acest Boyd, deja atât de nesuferit, era de-a dreptul periculos. Şi nu-l crezuse pe Francis !... El n-ar fi avut nici cel mai mic scrupul s-o violeze dacă ea îl refuza, dacă ar rezista prea mult.

Corinne reflecta foarte repede acum ; fiecare secundă era preţioasă. Să continue să se bată ? Dacă judeca după consecinţa imediată a loviturii

ei de pumn, asta nu servea decât să-i mărească pofta animalică. Era mai bine să rămână nemişcată, să se lase ca o cârpă, să n-aibă nici o reacţie ?... Dar nu l-ar descuraja, nici nu l-ar opri.

Şi atunci ce să facă ? Un ţipăt tăcut izbucni din adâncul fiinţei ei. „Francis... Francis, vino !" Nu exista nici un motiv logic să-l cheme, era doar un impuls instinctiv — doar Francis o putea scoate din această încurcătură oribilă.

Deja el îi smulgea nasturii de la bluză. Ea îl respingea cu toată forţa ei, dar Boyd o trânti pe nisip, acoperindu-i gura cu mâna pentru a o împiedica să ţipe. Cu cealaltă, continua s-o dezbrace. Ea încerca să muşte.

Mâna scârboasă a lui Boyd îi pipăia pieptul, brutală, nemiloasă, înainte de a coborî către cureaua ei... Dintr-o dată, Corinne îl văzu pe Boyd deschizând gura, ridicând capul cu o privire surprinsă în care se aprinse o furie şi mai mare.

Marc ! În picioare în spatele lui Boyd, îl trăgea pe acesta de păr pentru a-l obliga să-i dea drumul. În ciuda ruşinii, Corinne remarcă furia care deforma faţa prietenului ei.

Boyd se ridică dintr-o săritură.

— Ce dracu' faci aici ? Fiecare la rândul lui ! Tu ţi-ai luat ieri porţia de plăcere şi acum urmez eu la rând !

— Taci ! urlă Marc, dându-i un pumn în bărbie.

Bătaia era inevitabilă. Corinne, îngrozită dar neputincioasă, îi văzu lovindu-se cu violenţă, încasând lovituri şi strâmbându-se de durere. Spre marea ei surprindere, Marc, mai slab ca Boyd, mai blajin şi în mod sigur mai puţin scandalagiu,

se dovedea un adversar redutabil. Furia era pentru el o sursă de energie. Totuşi, Corinnei îi era teamă ca el să nu fie dominat mai devreme sau mai târziu. Se puse să caute un obiect cu privirea, o piatră, o cracă, cu care l-ar putea ataca pe Boyd.

Nimeni nu-l văzuse pe cel de-al treilea bărbat apropiindu-se. Cu o uşurinţă uimitoare, acesta îi separă pe cei doi combatanţi. Marc căzu pe spate gâfâind, Boyd se zbătu puţin, încercând să reia lupta, dar trebui să capituleze, nefiind în stare să reziste pumnului de oţel al celui care-l ţinea.

Corinne nu putu să-şi reţină un strigăt. Totul se petrecuse în câteva secunde. Ochii ei merseră de la Marc la Boyd, apoi la Francis... Acesta din urmă îi aruncă o privire de gheaţă. Corinne avea o înfăţişare jalnică : bluza îi era desfăcută şi ea se afla în continuare la pământ. Se ridică în picioare, tremurând din tot corpul, încercând să se îmbrace, cu obrajii în flăcări.

Francis se întoarse spre cei doi inamici.

— Nu voi tolera nici un scandal, făcu el cu o voce aspră.

— Nu înţelegi, interveni Marc, livid şi tulburat.

— Ba da, înţeleg ! replică şeful privind-o încă o dată pe Corinne cu un dispreţ evident.

— Trebuie să termin ! îl avertiză Boyd cu un aer încăpăţânat. El a început.

— Şi ştiţi foarte bine pentru ce...

— Puţin mă interesează motivele, nu vreau să ştiu nimic ! Formăm o echipă, trebuie să coabităm. Şi ştiţi că certurile distrug întotdeauna moralul oamenilor.

— Francis are dreptate, aprobă Marc într-o tăcere încordată.

— Strângeţi-vă mâinile şi să nu mai discutăm !

Francis îl lăsă în cele din urmă pe Boyd. Avea siguranţa liniştită a acelor oameni care nu se îndoiesc o singură clipă că nu vor fi ascultaţi. Marc întinse mâna, în silă.

— Niciodată ! strigă Boyd scuturând din cap.

— Imediat ! i-o reteză Francis. Îţi ordon...

Boyd ezita. Încă era pradă celei mai mari mânii. Întotdeauna avusese o nevoie nebună să se bată, era limpede. Pe de altă parte, ordinul şefului său era categoric. Trebuia să aleagă. Corinne nu ştia dacă era tristă, ruşinată sau tulburată. Înţelese că puţini oameni, poate chiar nimeni, n-ar avea curajul să-l contrazică pe Francis.

— Bine ! ceda Boyd. Dar este pur şi simplu o prostie să aduci o femeie într-o expediţie.

— Cred că aici suntem cu toţii de acord. Dacă sunteţi gata... continuă Francis cu un gest în direcţia taberei.

— Prefer să mă întorc singură.

Acum că pericolul trecuse, ea-şi regăsise toată agresivitatea şi suspiciunea.

— Preferinţele tale nu intră în discuţie ! ripostă Francis.

Şi, cu o mână fermă, apucă braţul tinerei fete.

CAPITOLUL VIII

Ora reproşurilor sunase. El va şti să se arate neîncrezător, dispreţuitor, ca de obicei. Ei bine, ea-l aştepta, fermă pe poziţie ! Putea să-i spună tot ce voia, ea îi va răspunde. La urma urmei, nu-l invitase pe Boyd s-o urmărească.

Contrar presupunerilor ei, el nu pronunţă nici un cuvânt. Mergeau unul după celălalt prin ierburile înalte şi Corinne era uşurată că Francis era în cap. El nu se întoarse nici măcar o dată, convins că ideea de a scăpa nici măcar nu-i trecea prin minte însoţitoarei lor. Ce-ar face el dacă ea ar face cale-ntoarsă şi s-ar alătura lui Marc ? gândi ea zâmbind. La drept vorbind, nu intenţionase acest lucru nici măcar o secundă. Francis avea o astfel de autoritate încât nu puteai să i te împotriveşti. Şi Boyd o simţise când se hotărâse să-i strângă mâna lui Marc.

Într-adevăr, era un bărbat care nu semăna cu nici unul din cei pe care Corinne îi întâlnise înainte. Prezenţa lui, forţa, virilitatea, făceau din el un ins ieşit din comun. Cum s-ar comporta el cu soţia lui ? Întrebare absolut nelalocul ei... Dar nu reuşea să şi-o alunge din cap. Totuşi, nu voia să cunoască răspunsul, n-o interesa şi puţin îi păsa !

Oricum, cea care va îndrăzni să se căsătorească cu Francis Mallory, nu va avea viaţa uşoară cu un soţ dominator, orgolios care va pretinde ca ea să fie întotdeauna de aceeaşi părere cu el.

De fapt, asta nu era decât o presupunere... Pentru că dacă el atrăgea femeile aşa cum lumina atrage fluturii, nici una nu va avea curajul să încerce aventura căsătoriei cu el. Dar mica voce se făcu iarăşi auzită : cea care-l va iubi pe Francis şi va fi iubită, va cunoaşte o fericire fără seamăn.

În sfârşit, iritată, ea-şi spuse c-ar fi mai bine să se gândească la altceva ; răscolea probleme care n-o priveau deloc şi care n-aveau nici o importanţă. Ea nu va fi niciodată această femeie... Antipatia lui Francis faţă de ea era mai mult decât evidentă. Se hotărî deci să rămână cu picioarele pe pământ şi să-şi îndrepte gândurile spre prânzul care se apropia, de exemplu, şi oamenii care aşteptau masa.

Ajunseră la tabără. Corinne se duse spre cortul-bucătărie fără să ezite.

— Unde te duci ? se interesă Francis.

— Te priveşte ? răspunse ea cu o agresivitate involuntară.

De ce o obliga el să fie tot timpul în gardă şi să nu se exprime niciodată normal ?

— Acum sunt bine şi sănătoasă. Aştepţi cumva mulţumiri ?

— Mulţumeşte-i lui Marc, da. Vino cu mine.

El o observa cu ochi ciudat de strălucitori, cu un zâmbet în colţul gurii.

Ea dădu înapoi.

— Unde ?

— În cortul nostru !

El accentuase uşor pe „nostru". Corinne încercă să nu se înspăimânte, fusese destul de naivă să-şi închipuie că o să scape aşa de uşor. Îşi adună toate puterile.

— N-am ce face acolo, declară ea cu o voce indiferentă. În schimb, la bucătărie mă aşteaptă treaba. Chiar acum, Francis.

— Un minut, draga mea ; n-ai să scapi aşa cum vrei. Avem de vorbit şi momentul este perfect.

Faţa lui îşi regăsise duritatea, inflexibilitatea. Nici o scăpare. Se regăsea în aceeaşi situaţia ca Boyd când trebuise să cedeze şi să se supună. Francis ordona, Francis se făcea ascultat.

— N-am nimic să-ţi spun, replică ea în disperare de cauză.

— Eu am câteva lucruri să-ţi spun.

Nu putea să se certe cu el în faţa celorlalţi membri ei echipei ; nu acum ! Trebuia să-şi păstreze forţele pentru momentul în care-i vor deveni cu adevărat necesare, şi să rămână demnă. Intuiţia îi spunea că va avea nevoie mai târziu.

Francis dădu la o parte intrarea cortului din spatele lui. Era întuneric şi foarte cald, dar Corinne se înfioră. Se uită cu coada ochiului la silueta înaltă care o domina, alături de ea, mult prea aproape, apoi se întoarse. Văzuse totul : maxilarul strâns, lucirea din privire, lăţimea impozantă a umerilor... Fiecare detaliu era întipărit în memoria ei.

Ea făcu un pas înapoi, dar se trezi lângă pânză. Nu reuşea să-şi înghită saliva, atmosfera era atât de tensionată încât i se părea că vede izbucnind scântei între Francis şi ea.

— Ai ceva să-mi spui ?

Ea reuşise totuşi să pronunţe câteva cuvinte.

— Ţi-am spus să fii prudentă.

— Am... am fost.

— ... şi să nu fii o sursă de necazuri.

— Am fost, este adevărat.

Ochii ei se umplură de lacrimi. El nu trebuia să vadă, nu trebuia să ştie că ei îi este frică. Nu frică în înţelesul obişnuit al cuvântului, nu. O frică ce conţinea totodată o tulburare violentă, nelinişte, nesiguranţă. Ea-şi acoperi repede ochii cu genele lungi şi mătăsoase.

El îi prinse bărbia şi ea fremătă la contactul degetelor suple care o strângeau uşor dar neîndu-plecat. Un deget alunecă pe gât şi mâna îi ridică bărbia. Ea nu putu să-i evite privirea.

— Ce sperai când ai părăsit tabăra ? o interogă el cu o voce mieroasă şi periculoasă.

— Nu speram nimic... Vreau să spun... De unde puteam să bănuiesc că Boyd mă va urmări ?

— Ştiai.

Ei îi era greu să-şi reţină lacrimile.

— Nu, murmură ea cu o voce abia auzită. Trebuie să mă crezi.

— Încetează de a mai face pe nevinovata : ar trebui să ştii acum că nu merge la mine. Eu ştiu cine eşti, Boyd de asemenea. Marc singur pare orb la şmecheriile tale : încă n-a descoperit aventuriera în spatele tinerei blânde şi curajoase care a întreprins o misiune periculoasă pentru tatăl ei bolnav...

Ea făcu o altă încercare de a se elibera, dar mâna lui strânse şi mai tare.

— Lasă-mă în pace, Francis.

— După ce o să ai ceea ce-ţi doreşti.

— Vreau doar să ieşi din acest cort !

— ...Ceea ce căutai în singurătatea deşertului, adăugă el atrăgând-o spre sine cu o mişcare bruscă.

Corinne îşi azvârli capul pe spate, ochii ei violeţi aruncând fulgere.

— De ce mă dispreţuieşti ? Ai văzut foarte bine că-i rezistam lui Boyd !

Ea se obişnuise cu obscuritatea cortului. Spre marea ei surpriză, putu citi pe faţa austeră o oarecare tristeţe. Zâmbetul lui era amar.

— Poate că asta făcea parte din jocul tău.

— Boyd mă dezgustă ! strigă ea.

— Dar nu Marc. Pe el îl aşteptai, sau credeai că un alt bărbat din echipă te-ar urma ?

— Francis... imploră ea disperată.

— Indiferent pe cine aşteptai, plăcerea ţi-a fost de scurtă durată. De aceea, continuă el după o pauză, am intenţia să-ţi dau satisfacţie chiar acum.

Ea se luptă cu el, cum se luptase şi în alte dăţi. Dar fără nici o iluzie : bătălia era pierdută dinainte, nu numai fiindcă el era mai puternic, ci fiindcă trupul ei trăda o dorinţă care o lăsa neputincioasă, incapabilă să reziste. Un frison o parcurse în întregime când buzele lui se închiseră peste ale ei. Era omeneşte imposibil să nu răspunzi la sărutul lui. Totuşi, un pic mai târziu, ea-şi va spune că el n-o sărutase decât din dispreţ şi răzbunare.

Dar cum să combată această căldură dulce care o cuprindea în timp ce mâini blânde îi mângâiau pielea goală de sub bluză ? Formele ei rotunde

se mulau pe liniile colțuroase ale bărbatului — ea voia să se strângă și mai tare lângă el, să se topească. După aceea, dar numai după aceea, ea s-ar urî fără îndoială că se lăsase în voia simțurilor, că-i permisese această intimitate. Acum, puțin îi păsa ; nu exista decât dorința spre care tindea întreaga ei ființă. Și rugămintea tăcută ca această clipă să nu se mai sfârșească.

Ea nu se putu împiedica să răspundă la sărutările lui. Francis se comporta așa ca s-o umilească, dar ea știa că-l mâna o dorință arzătoare și irezistibilă, la fel de puternică și de nestăvilit ca a ei.

Nu făcu nimic să se apere când el o ridică să o pună patul de campanie. El începu s-o dezbrace. Ultimele bariere ale rezistenței ei morale fuseseră reduse la zero. Nu mai rămâneau decât bătăile nebunești ale inimii ei și o patimă de care nu se crezuse capabilă niciodată.

Era lungită, nemișcată, vulnerabilă, neliniștită și fericită în același timp. Îl privi cum își scoate cămașa, apoi cureaua. El se opri și o măsură de la înălțimea lui. Ochii cei gri și violeți se căutară... și ceea ce ea văzu o umplu de o bucurie intensă și nesperată : vreme de câteva secunde, citi pe fața lui o expresie fugară pe care nu i-o mai văzuse și pe care nici nu sperase s-o vadă, pe care ea o luă drept tandrețe... Deja lumina dispăruse, înlocuită de masca dură și cinică. Corinne simți gheață în inimă.

— Francis... lăsă ea să-i scape dintr-o răsuflare.

— Nu.

El își puse cureaua la loc, se aplecă pentru a-și lua cămașa.

— Ce nu este în regulă ? Ce-am făcut ? murmură ea orbită de lacrimi.

— Numărul tău de femeie fatală este bine pus la punct, așa cum mă așteptam. Știam că naivitatea ta era prefăcută. Marc și Boyd s-au lăsat „duși", eu nu. Eu nu sunt un novice, Corinne, cunosc toate dedesubturile.

Replica lui fu usturătoare, dureroasă ca o lovitură de bici. Nu-i fu nici un pic de milă văzând-o pe fată îngălbenindu-se.

— Dar tu ai început ; eu nu ți-am cerut nimic ! ripostă ea, furia uscându-i lacrimile.

— Era un joc, draga mea, și tu cunoșteai regulile la fel ca și mine. Suntem doar adulți, nu ?

Ceva îi scăpa. Corinne o simțea, în ciuda supărării și suferinței.

— Atunci, de ce te-ai oprit ?

Ea nu-și dădu seama de inconștiența întrebării sale ; se juca cu focul.

— Pentru că așa am vrut.

În prezent, el era complet îmbrăcat. Privirea lui o scruta fără menajamente, întârziind asupra trupului ei cu o obrăznicie insuportabilă. Plină de rușine, ea se acoperi cu mâinile.

— Nu-ți face probleme, ești foarte frumoasă, Corinne Latimer, și foarte seducătoare. Există un nume pentru fete ca tine — bunul Marc trebuie că nu știe, dar Boyd și cu mine îl știm. Îmbracă-te. Celorlalți le este în mod sigur foame la ora asta.

Ea era pradă unui nou acces de nebunie. Nu-l iubea pe Francis, era imposibil. Era exact opusul idealului ei de bărbat. Ea nu-i respecta decât pe bărbații ca Marc, de exemplu. Acesta cel puțin,

nu se distra făcând-o să cunoască succesiv extazul apoi disperarea. El nu trezea în ea uragane distructive şi de necontrolat. Cu Francis — şi ea recunoştea cu furie — ea devenea o femeie minunat de vie... Dar, pe de altă parte, el o făcea vulnerabilă, neliniştită şi putea s-o cufunde în hăuri de tristeţe de unde ieşea de fiecare dată tot mai rănită.

Nu, nu voia să lase o fiinţă ca el să-i invadeze mintea şi inima. La punctul în care ajunseseră relaţiile lor, era mai bine să nu-l mai revadă.

Totuşi, dacă expediţia s-ar fi terminat chiar în acea zi, s-ar fi vindecat cu adevărat de el ? Fata suptă cu trăsături fine i-ar bântui gândurile ziua, şi visurile noaptea. L-ar compara în mod automat cu toţi bărbaţii pe care i-ar întâlni ; şi pentru binele ei, el ar rămâne inaccesibil şi unic în felul său. Era sortită să-şi trăiască toată existenţa cu amintirea lui Francis ?

În acea zi, ea nu pregăti masa de prânz. Nu află niciodată dacă se interesase cineva de ea, în orice caz, nimeni nu veni s-o caute. Se aştepta ca Francis s-o oblige să-şi îndeplinească rolul de bucătăreasă, dar el nu făcu nimic. Categoric el nu voia să se coboare s-o vadă a doua oară în aceeaşi zi, atât de tare o dispreţuia.

Se scurse în jur de o oră. Deodată, o voce o strigă, lângă cort.

— Corinne ?

— Marc...

— Totul este în regulă ?

— Da, mulţumesc.

— N-ai venit la masă, spuse el ridicând pânza cortului.

Ea nu-i vedea decât capul. El ezita să intre. Corinne se ridică într-un cot ; se îmbrăcase de multă vreme.

— Mă durea capul. Dar intră, Marc.

— Nu... Eşti sigură că ţi-e bine, Corinne ? Boyd nu ţi-a făcut rău ? insistă el cu o voce jenată şi nehotărâtă.

— Ai văzut foarte bine că nu ! exclamă ea cu un râs forţat. Îmi dau seama că nici măcar nu ţi-am mulţumit.

— L-aş fi omorât, să ştii, dacă ţi-ar fi făcut ceva... Şi Francis... El n-a...

Se opri, neştiind cum să pună întrebarea care se pare că-l frământa.

— Mă simt bine, cu adevărat, repetă ea cu cât mai multă convingere posibilă.

*

*

Trecură trei zile monotone, calme, asemănătoare. Francis nu-i dădea nici o atenţie Corinnei care era cu ochii în patru. El nu-i adresă nici un cuvânt, nu o atinse. Împărţeau acelaşi cort, dormeau opt ore unul lângă altul, în sacii lor de dormit ; cu toate acestea, era ca şi când ea nu exista.

Tânăra fată îşi făcea sarcinile obişnuite : făcea fotografii, lucra la bucătărie. Seara, veghea alături de ceilalţi în jurul focului de tabără Marc era însoţitorul ei fidel şi ea-i era nespus de recunoscătoare că-i acorda prietenia lui atât de preţioasă. Bineînţeles, îi era imposibil să nu-l întâlnească pe Boyd din când în când. El o privea pie-

ziș, cu un aer ranchiunos... Francis trebuie să-i fi făcut câteva observații, sfătuindu-l să nu se mai apropie de ea.

Puțin câte puțin, tăcerea lui Francis făcu parte din viața ei. Corinne sfârși prin a-i accepta indiferența, în ciuda unei groaze surde care o copleșea uneori. Învăța să se comporte ca el — nu-i vorbea decât în caz de necesitate și-i răspundea monosilabic. Și seara, își ascundea dezamăgirea profundă sub o mască de indiferență. Dar insomniile ei deveneau din ce în ce mai lungi.

În cea de a patra zi, el îi pronunță numele. Ea-l privi cu gura căscată.

— Hei, Corinne ?

Mai mult, el îi zâmbea. Ea fu uluită. Privirea lui gri era aproape caldă. Seducătoare... Și, mai ales umană. Bronzul feței lui scotea și mai tare în evidență albeața dinților. Purta o sahariană al cărei guler desfăcut lăsa să se ghicească pieptul musculos.

Ea-și jurase să nu se mai gândească la el... Și brusc, își uită toate hotărârile, simțindu-se la fel de lipsită de apărare ca un copil. Ea-i mângâia în gând trupul, brațele, buzele...

În timpul acestor trei zile își repetase același lucru : nu putea lua în considerare nici un viitor comun cu acest bărbat... Totuși, Francis îi ocupa toate gândurile. De altfel, Corinne nu întâlnise niciodată un bărbat de valoarea lui și nu va întâlni niciodată. Poate că-și va găsi fericirea, cu condiția să nu mai facă comparații. Numai că iată, nu reușea să-și pună frumoasele idei în practică. Francis se va impune mereu în gândurile ei și Corinne se pierdea lăsând deschisă ușa amintirii.

Şi, la primul semn de prietenie, ea se lăsă din nou copleşită de farmecul lui... Îl privi, cu ochi mari violeţi în care lucea o privire radioasă de care nu-şi dădea seama.

— Bună, Francis.

— Ai lucrat bine în aceste zile.

— Ca de obicei, spuse ea prudentă.

— Şi n-ai creat nici cel mai mic necaz... Ai renunţat chiar la plimbările tale singuratice.

— Este adevărat, accentuă ea întrebându-se ce urmărea el.

Ea-i întâlni privirea, o scurtă clipă, îşi plecă apoi îşi ridică ochii aşteptând următoarea remarcă. El părea amuzat.

— Meriţi o recompensă... spuse el.

— Ce ai în cap ? explodă Corinne uitând de orice prudenţă.

— O scurtă călătorie.

— Părăsim tabăra ?

— Nici gând ; suntem departe de a fi terminat.

— Atunci... nu înţeleg... Ce fel de călătorie ?

— Vom pătrunde mai adânc în deşert. Vom lipsi o singură noapte.

— Mă iei împreună cu un mic grup ?

— Dacă vrei... Un mic grup de doi.

— Cum ? se indignă ea. Doar tu şi cu mine ?

— Exact.

Strigătul ei ieşi ca din puşcă :

— Nu ! De ce eu ?

— Am nevoie de un fotograf.

Ea scutură din cap energic, de parcă era ameninţată de un pericol de moarte.

— Ba da !

„Te rog, nu mă supune la o astfel de încercare, îl imploră ea în sine. Nu știi ce reprezintă asta, ce ești tu pentru mine... Și chiar dacă știi, asta te distrează copios !"

— Marc ne poate însoți.

— Tu și cu mine, Corinne, este suficient.

De ce n-ar face și ea dovadă de încăpățânare ?

— Nu voi merge, și cu asta basta ! ripostă ea.

— Nu ? Deci Corinnei Latimer îi este frică de mine ?

Frică ? Era terorizată.... Numai gândul de a se găsi singură cu Francis, separată de ceilalți prin kilometri, o umplea de groază. Se simțea înghițită de un vârtej fără fund. Francis va încerca, încă o dată, să o seducă ? Fără îndoială. Dar nu asta era adevărata problemă... Cea mai gravă era problema ei însăși... În acel moment îi era suficient să vorbească cu Francis ca inima ei s-o ia la goană, ca în ea să urce dorința de a fi în brațele lui. În mijlocul deșertului, va avea ea puterea să-i reziste, să treacă peste această atracție ? Era imposibil, nu se putea duce... Însemna pierzania ei... **Trebuia** să refuze.

— Nu te umfla în pene, Francis, nu mi-e teamă de tine. Pur și simplu n-am chef să petrec două zile cu **tine** !

Privirea gri se făcu de gheață și fața lui își regăsi duritatea.

— Plecăm mâine, la răsăritul soarelui, declară el cu o voce amenințătoare.

CAPITOLUL IX

În lumina gri a zorilor, tabăra ieşea cu greu din moleşeala somnului. Pierre, lângă Land Rover, primea ultimele instrucţiuni de la Francis, care-i delega autoritatea în lipsa lui. Marc se ivi de sub cortul său şi rătăci în jurul vehiculului ca un suflet chinuit, cu fruntea îngrijorată. Corinne avea presentimentul că el voia s-o împiedice să plece. Dar acesta se mulţumi să-i spună „la revedere" şi „să ai grijă de tine".

„Nu-ţi face griji pentru mine" îi veni ei să-i răspundă. În ceea ce privea securitatea ei fizică şi alte lucruri materiale, nu i se putea întâmpla nimic. Ea văzuse grija cu care Francis pregătise jeep-ul : un bidon cu combustibil suplimentar, altul cu apă, o puşcă, o trusă de prim ajutor şi provizii destule. El îşi luase toate precauţiile.

Evident, binele ei psihic şi afectiv era în pericol. Iar noaptea ei de insomnie nu-i adusese nici un sfat, nici o soluţie. Plutea în nesiguranţă, dar nu putea să discute cu Marc.

Land Rover-ul părăsi tabăra. Soarele încă palid aurea cu o lumină blândă cerul senin. Aerul era răcoros şi Corinne se ghemui în pătura dată de Francis. Era aşezată la extremitatea banchetei,

întrebându-se ce o aştepta în orele următoare. Când se vor întoarce nimic nu va mai fi la fel. Era sigură.

Francis era la fel de tăcut. Drumul plin de hopuri şi necunoscut îi cerea să fie puternic concentrat asupra condusului. Din când în când, asigurându-se să nu fie observată, ea îl privea cu coada ochiului. Peste sahariană el purta o haină din piele de căprioară şi cizmele pe care le avea în picioare făceau ca acestea să-i pară mai lungi, mai viguroase. Mergeau pe un teren nisipos şi pietros, care făcea manevrele dificile. Dar Francis conducea cu măiestrie, cu mâinile perfect relaxate pe volan.

Nu era surprinzător deloc ! Francis stăpânea perfect maşina... ca şi pe sine. Corinne revenea mereu în acelaşi punct : care ar fi comportamentul lui ca soţ ? El ar fi stăpânul necontestat, cel care ia toate hotărârile, dar dacă soţia lui ar simţi pentru el o dragoste sinceră, aceasta l-ar accepta aşa cum era. Autoritar, dar liniştitor în egală măsură. Te puteai simţi apărată de el, la adăpost de problemele pe care el trebuia să le rezolve întotdeauna, într-un fel sau altul.

Soţia lui se va supune cu uşurinţă toanelor lui ? Răspunsul nu putea fi decât afirmativ. El ar face-o să-i simtă superioritatea, sigur, dar ar şti să-i dăruiască dragoste, bucurie şi plăcere. Şi tandreţe ? Corinne n-o zărise decât în treacăt, dar era sigură că aceasta exista, ascunsă undeva, şi nu cerea decât să apară la suprafaţă. Ce mult o invidia pe cea care va cunoaşte acea fericire imensă de a fi iubită în totalitate de acest bărbat excepţional !

— Visezi ?

Vocea lui o făcu să tresară. Mirată, ea îl privi. Era convinsă că el își concentrase întreaga atenție asupra dificultăților drumului, că ea nu era observată. Fata avea un fel ciudat de a-l subestima fără încetare.

— Meditez, asta-i tot. Acest deșert este atât de diferit de ceea ce-mi imaginasem...

— Asta se întâmplă uneori, remarcă el sec.

Se întoarse spre ea și privirile lor se încrucișară. Corinne avu senzația foarte clară că ei nu vorbeau aceeași limbă. Încurcată, se cufundă în contemplarea peisajului.

— Mă așteptam să văd nisip peste tot, dar există multă iarbă și smârcuri...

El înțelese că ea nu voia să se îndepărteze de subiect.

— Totuși nisipul nu lipsește ! Dar este adevărat : deșertul este variat și cei care nu l-au văzut niciodată nu pot înțelege.

Ea evita să-l privească. Se mulțumi să-l asculte. Vocea lui o pătrundea, o învăluia făcând să-i vibreze toate fibrele trupului. Ea nu putea nega realitatea care i se impunea mai puternică, mai evidentă, zi după zi...

— Oh, ce mult i-ar fi plăcut tatei asta ! exclamă ea la vederea unei turme de cămile care ridicară capul la apropierea lor, îi fixară, apoi o luară în galop prin savană.

— Cred.

El părea să înțeleagă foarte bine. În vocea lui exista chiar o nuanță de simpatie. Corinnei i se strânse brusc gâtlejul.

— Deci, nu-l urăști ? întrebă ea cu o voce spartă din cauza emoției.

— Nu l-am urât niciodată. Nu împărtășeam aceleași păreri, dar am avut întotdeauna mult respect pentru tatăl tău... Uite, Corinne, continuă el atingându-i mâna. Elefanți... Îi vezi ?

Cu acele degete lungi peste ale ei, ea nu se mai putea gândi la nimic altceva. Își ținu respirația.

— În spatele arbuștilor de acolo, acele forme gri ? Eu credeam că sunt stânci !

— Sunt elefanți.

— Periculoși ? întrebă ea îndreptându-se pe locul ei, cuprinsă de o agitație bruscă.

— În principiu, da. Dar nu dacă suntem foarte prudenți.

Încă o exprimare cu dublu sens ? Și apoi, ce importanță avea ! Era în deșert, singură cu un bărbat tulburător care în fiecare zi căpăta o importanță mai mare pentru ea. Simțea cum renaște la viață, cum se trezește la contactul cu el. Senzații de mult timp uitate.

— Ești mulțumită că te afli aici, Corinne ?

S-ar fi spus că era telepatie ; părea să citească în ea ca într-o carte deschisă. Îi strânse mâna și mai tare. Ea se întoarse către el ; Francis îi zâmbi pentru prima oară. Ea-i întoarse zâmbetul.

— Am intenția să profit.

Atmosfera din Land Rover se calmase dintr-o dată. Chiar dacă schimbau puține cuvinte, încordarea se dusese. Francis, care cunoștea perfect deșertul, îi arăta tot ce, fără el, ea n-ar fi remarcat.

La un moment dat, el opri, arătând cu degetul spre o pasăre care zbura în faţa lor.

— O nectarină. Urmeaz-o şi te va duce la o sursă de miere.

Numeroase legende erau legate de această pasăre africană şi Corinne, fascinată, îl asculta pe Francis povestind, în special cum pasărea se răzbună pe oamenii prea lacomi.

La următoarea oprire, el îi arătă o aşezare de boşimani. Aceştia nu erau o rasă pură, îi explică el, coborând din maşină, fiindcă făcuseră căsătorii între triburi. Totuşi, proveneau vizibil din poporul originar, judecând după fizicul lor foarte caracteristic : talie mică, piele galbenă, umeri laţi, faţa ridată. Ei o priveau pe Corinne cu ochii lor vii şi inteligenţi.

Ea încercă să-şi amintească tot ceea ce cunoştea despre aceşti oameni : cum reuşeau să supravieţuiască cu rezerve foarte sărace de apă, cum îngropau în nisip ouă de struţ pline cu apă, ascunzători de siguranţă pentru vânătorii însetaţi... Tatăl ei îi vorbise despre săgeţi otrăvite de care se foloseau pentru a-şi doborî vânatul, de muzica lor care nu era asemănătoare cu a nimănui şi de picturi care imortalizaseră pentru totdeauna obiceiurile şi tradiţiile lor.

Corinnei i-ar fi plăcut să poată vorbi cu aceşti omuleţi cu ochi strălucitori, adunaţi în jurul focului lor şi care o umpleau de o admiraţie sinceră. Trebuia să fii abil, tenace şi curajos pentru a supravieţui într-un loc atât de neospitalier ca deşertul.

Îşi reluară drumul, tabăra era deja departe. Soarele se ridica pe cer, pârjolind nisipul şi mără-

cinişul. Spectacolul animalelor îi devenea familiar Corinnei : cămile, elefanţi şi mai ales girafe majestuoase.

În depărtare, în faţa lor, se vedea un lanţ de coline joase şi, mai aproape, se înălţau câteva stânci către care Francis se îndreptă.

— Aparatul este încărcat ? se interesă el după un moment.

Opriră maşina puţin mai departe de stânci. Nisipul era atât de adânc, încât vor trece prin chinurile iadului să redemareze fără să patineze. Începură să meargă. Francis o luă pe Corinne de cot. Ea n-avea nevoie de ajutor ; picioarele i se înfundau în nisipul moale, încetinindu-i dar nu împiedicându-i mersul. Şi totuşi, ea nu încercă să degajeze, chiar se simţea bine la apăsarea blândă şi caldă a mâinii lui.

Cel care ar descoperi locurile pentru prima oară n-ar fi găsit picturile decât în timp şi cu răbdare. Francis merse imediat spre o mare placă stâncoasă. Corinnei i se opri respiraţia. Ea privise fotografiile tatălui ei, sau examinase imaginile din cărţi. Dar să vezi picturile cu propriii tăi ochi era total diferit... Rămase încremenită în faţa primei, mută de stupoare şi încântare : era o scenă de vânătoare unde un bivol fugea de urmăritorii lui. Aceste picturi aveau un cu totul alt specific decât cele pe care le mai văzuse.

Existau mai multe fresce. Culorile se estompaseră puţin, dar scenele nu-şi pierduseră pitorescul şi vioiciunea. Fiecare povestea un episod de viaţă zilnică foarte precis. Şi Corinne se exta-

zie în fața talentului și măiestriei artiștilor care pictaseră cu multe zeci de secole în urmă.

Își aminti dintr-o dată că nu venise doar ca turistă : de umăr îi atârna un aparat. Tatăl ei deja avea fotografiile acestor picturi, dar ce conta ! Le voia pentru ea, drept amintire.

Îi fu greu să părăsească locul, dar era ora plecării. Continuară să se înfunde mai departe în inima deșertului. Încă o dată și mereu îngrămădiri stâncoase și alte fresce. Corinne fotografia, Francis lua notițe, consemna observații.

Soarele urca încontinuu. Ajunse, în sfârșit, la apogeu. Pământul nu mai putea de căldură. Apoi ziua se apropie de sfârșit, umbrele se alungiră. Și noaptea se lăsă luându-i prin surprindere. Zeci de kilometri îi despărțeau de punctul lor de plecare. Corinne, într-o străfulgerare, își aminti ceea ce uitase toată ziua : Francis și ea urmau să petreacă o noapte împreună, singuri, în mijlocul vastelor întinderi pustii.

Francis opri aproape de un nou bloc de stânci.

— Este timpul să ne instalăm bivuacul.

— Da...

— Ce ai ? Pari încordată. Ești nervoasă, Corinne ?

— Eu ? Nu fi caraghios.

— Este așa de caraghios ? întrebă el cu vocea lui pe care știa s-o facă atât de blândă.

Unul dintre degetele lui alunecară de-a lungul gâtului ei și începu să-l mângâie încet. Francis își cufundă privirea în ochii strălucitori ai Corinnei care nu reușea să-și ascundă teama. Degetul coborî mai jos, mângâind pieptul care palpita ușor.

— Este așa de caraghios ? repetă el. Nu este prima dacă când împărțim același cort, nu-i așa ?

Ea se dădu înapoi. Contactul degetelor lui trezea în ea ecouri de senzualitate care o lăsau dezarmată.

— Este foarte întuneric acum, Francis. N-ar trebui să ne grăbim ?

El râse ușor, ceea ce o exasperă în cel mai înalt grad. „Știe exact ce simt, și eu nu pot face nimic" gândi ea furioasă.

— Excelentă idee, aprobă el, lăsând-o pe Corinne pentru a deschide portiera.

Cortul fu montat rapid. Corinne îl observa cu atenție pe Francis ; el avea gesturi măsurate și precise. Fără agitație, fără pierdere de vreme, fără mișcări inutile. El transportă paturile și sacii de dormit în interior și pe Corinne o parcurse un frison nervos. Ostentativ, ea se îndepărtă și se duse să caute în Land Rover cutiile cu provizii.

Când soarele dispăru complet, focul luă locul luminii acestuia. Ea se simțea liniștită să vadă flăcările dansând și chiar simțea nevoia. Cortul era atât de mic și izolat, deșertul atât de gol, cu excepția câtorva arbuști pitici. Și acel nisip peste tot, în față, în spate, la nesfârșit...

Taberele precedente, care-i păruseră un pic cam sumare pe moment, căpătau acum aspect de veritabile oaze de civilizație... Existau mai multe Land Rover-uri, animație, oameni... Aici ei erau singuri, față în față. Corinne se gândi dintr-o dată la rățetele care uneori sfâșiau tăcerea nopții. Numai Francis să întrețină focul ; flăcările unduitoare alungau sălbăticiunile.

Era acel leu singuratic cel care-o înspăimânta mai tare ? Categoric, nu. Gândurile ei o precedău cu câteva ore şi trăia deja acea intimitate forţată, mai strânsă ca de obicei. În acel moment, Francis trecu prin faţa ei purtând o lădiţă cu un efort vizibil. Schiţă un zâmbet. El avea o expresie total indiferentă... şi Corinne era departe de acest sentiment.

Întunericul era total când ei se apucară să mănânce. Fata era sigură că nu va putea înghiţi nici o bucăţică, într-atât avea nervii de întinşi. Şi în cele din urmă, mâncă cu poftă. Francis ţinuse să pregătească masa, de această dată... Proviziile de hrană deshidratate, de carne uscată şi sărată, n-aveau un gust aşa de rău.

Ce liniştit era totul ! Flăcările unduiau, se înălţau. Din timp în timp, Francis adăuga câteva vreascuri, focul se întetea, trosnea, şuiera şi apoi se calma.

Corinne era pe cale de a trăi clipe unice şi trebuia să facă totul pntru a-şi întipări în memorie această noapte : lumina roşie a focului lângă care se etala silueta întunecată a bărbatului... O dată expediţia terminată, nu-i va rămâne nimic, în afară de amintirea acestor minute preţioase când ea fusese îndrăgostită la nebunie.

Fiindcă îl iubea pe Francis — era sigură. Credea că o ştia de câtăva vreme deja, dar cu încăpăţânarea ei naturală, vrusese să nege această realitate care acum îi sărea în ochi. Era un curent irezistibil. Ea crezuse într-un entuziasm trecător, în emoţii superficiale. Greşise. Sigur, simţurile ei erau pus la grea încercare de farmecul lui Fran-

cis, dar dragostea ei depășea cu mult aceste considerații fizice. Îi admirase energia, bunătatea — el știa să-i asculte pe oameni — îi plăcea inteligența lui, integritatea.

I se întâmplase uneori să fie emoționată de către un bărbat. Eric o dezamăgise, dar ea nu plânsese multă vreme. El ieșise din mintea ei, nu mai exista.

Cu Francis, Corinne visa eternitatea. Numai că această dragoste nesăbuită nu era împărtășită. Ea venea să semene grăunțe de chin și regrete pe care fata le va recolta mai târziu, tot restul vieții sale poate. Nu reprezenta nimic pentru el. O sărutase, o ținuse în brațele lui, o dorise cu tot trupul, numai fiindcă el era un bărbat normal constituit, cu reacții firești. Trupul lui avea nevoi pe care inima le ignora...

Dar voia să alunge tristețea în această seară. Va avea tot timpul s-o guste, toată viața ei dacă voia. În așteptare, trebuia să profite din plin de bucuria clipei.

Începură să vorbească. Aveau multe puncte de vedere asemănătoare și gusturi comune : viața în aer liber, cărțile, muzica. Francis îi împărtăși proiectele pentru exploatarea lui de acasă, probleme ale creșterii oilor merinos și reușitele sale. Corinne îl asculta în tăcere ; îi făcea o plăcere atât de mare încât își dorea cu ardoare să nu se mai oprească niciodată.

În cele din urmă, el tăcu.

— Și tu, Corinne ? Vorbește-mi un pic despre tine. Trebuie să fii nerăbdătoare să te întorci, să regăsești luminile, proiectoarele și șampania scânteietoare !

— Este un fel de a vedea mediul modei.

Cu gâtlejul strâns, simţea o nevoie irezistibilă să plângă.

— Eşti nerăbdătoare să te întorci, nu ? insistă el.

„Nu, vru ea să-i spună. Nu, nu vreau să mă întorc, cel puţin nu vreau să regăsesc universul care mi-era familiar. Vreau să te întoţesc acasă la tine, să trăiesc cu tine, pentru totdeauna..."

Cum ar reacţiona el la o astfel de declaraţie ? Dispreţuitor ? Ironic ? Fără îndoială că s-ar retrage în dosul măştii lui de gheaţă, ceea ce ea n-ar suporta ; mai ales într-un astfel de moment de calm şi armonie, când inimile lor băteau la unison.

— Este meseria mea, Francis, remarcă fata.

El apucă un ciot de lemn şi-l aruncă în flăcări.

Oare văzuse o violenţă inexplicabilă în gestul lui ? Sau i se păruse că vede ?

— Tu ai meseria ta, pronunţă el cu o voce perfect calmă, care o făcu să înţeleagă că-şi făcuse iluzii. Şi eu o am pe a mea.

— Crezi că ne vom revedea într-o zi ? nu putu ea să se împiedice să întrebe.

— Asist rar la o paradă de modă... Se face târziu, Corinne. Este ora să ne ducem la culcare.

El se ridică. În umbră, părea şi mai înalt.

Ea se îndreptă spre cort. Devenise un ritual : ea se dezbrăca prima, se culca şi, după un interval convenabil, Francis venea la rândul lui să se bage în pat.

Dar această seară... această seară nu era la fel. Corinne trăgea de timp, fără să ştie de ce.

N-avea chef să se grăbească ; de altfel, nici n-ar fi putut. Întârzie să-şi perie părul, să se spele pe dinţi şi pe faţă... Se dezbrăcă cu o încetineală independentă de voinţa ei. Nu era ea însăşi. Îşi scoase bluza, o împături, apoi începu din nou, de parcă n-o împăturise bine. Îşi scoase pantalonii, îi aşeză pe dungă, ceea ce-i luă o grămadă de timp...

Se auzi mişcare la intrarea în cort. Ea se întoarse repede. Inima îi sări din piept când întâlni privirea lui Francis. El stătea drept, nemişcat, aproape înţepenit. În lumina difuză a lanternei, ea-i văzu printre gene contractându-i-se maxilarele.

El susţinu îndelung privirea Corinnei, apoi ochii lui se deplasară uşor pe trupul ei, urmărind conturul unduitor şi mătăsos. Ea-şi auzea propria inimă bătând să se spargă.

— Corinne...

Vocea lui era răguşită, voalată de emoţie, profundă...

Ea nu-şi aminti niciodată cine mersese primul către celălalt. Era important ? Se regăsiră la jumătatea drumului. El o mângâia şi ea simţea, prin hainele lui aspre, căldura acelui corp bărbătesc. Un torent de dragoste, fericire şi pasiune se revărsa asupra ei, nestăpânit, fierbinte. Îl înlănţui şi se lipi de el.

Din gâtul lui ieşi un geamăt surd, se aplecă şi începu să-i acopere cu sărutări arzătoare buzele, gâtul, până la sânii ce palpitau.

O luă în braţe şi o puse încet pe un pat. Ea avea mintea goală de orice gând, orice remuşcare.

Trecutul nu exista; viitorul şi consecinţele lui n-o interesau. Conta doar momentul prezent, trupul ei flămând şi dragostea sa care înlătura totul din drum.

Subit, el se îndreptă şi se îndepărtă de ea. Ea nu înţelese. El era palid, sângele părea că-i părăsise faţa.

— Francis... murmură ea perplexă. Francis, ce se întâmplă ?

— Asta nu se poate termina decât într-un anume mod.

— O ştiu.

Ruşinea, jena, teama... ea era deasupra acestora, le depăşise. Vedea doar o realitate : îl iubea pe acest bărbat, avea nevoie de el, îi era vital. Niciodată nimic şi nimeni nu fusese atât de important în viaţa ei. Îl jignise, îl rănise ? Se aplecă spre el, întinse braţele, se ghemui lângă el. Dar el o respinse, violent de această dată.

— Eşti inconştientă, pe cuvântul meu ! Dumnezeule mare, Corinne, eu nu sunt o jucărie neînsufleţită, sunt un bărbat în carne şi oase.

— Ştiu, Francis... Dar tu nu... Credeam că noi...

Ea se bâlbâia, se încurca în cuvinte.

— Credeai că vreau să fac dragoste cu tine ?

Tonul lui era aspru, muşcător, voit tăios.

— Nu-i adevărat ! lansă ea spontan.

— Ba bine că nu ! Ce bărbat n-ar dori ? Boyd... Marc... Ar fi toţi aici, în patru labe...

— Pentru că... pentru că chiar crezi că... singura mea preocupare este... plăcerea ? articulă ea cu greu.

— Ce altceva ?... Şi aşa a fost de la început.

Puţin câte puţin, furia luă locul deznădejdii în inima Corinnei.

— Nu păreai aşa de greu de convins, acum câteva clipe !

— Exact. Nu încetez să-ţi repet că am sub control situaţia. Şi nu s-a întâmplat nimic care să poată să-mi modifice atitudinea.

Vocea lui sfâşia tăcerea.

Ea-l privi ţintă, năucă, ameţită. Nici un bărbat n-avea dreptul să-i vorbească astfel, nici chiar Francis — în special nu Francis !

— Ieşi afară ! ordonă ea sec.

— Eşti o intrigantă, Corinne Latimer. Te-ai folosit de un şiretlic pentru a participa la expediţie, ai făcut totul ca să-i întărâţi pe doi oameni de-ai mei. Ce mai clocești, în prezent ?

— Ieşi ! strigă ea.

El nu se clinti din loc. Atunci, ea luă un pantof şi-l azvârli cu toată puterea în direcţia lui. Nu-şi putu reţine un strigăt de necaz când el se dădu la o parte pentru a evita proiectilul care se lovi de pânza cortului.

— Ieşi şi să nu mai vii ! reluă ea.

— Doar n-o să stau afară, ştii bine. Pune-ţi o pijama, Corinne, te rog... Şi în viteză, accentuă el pe acelaşi ton veninos şi sarcastic. Ziua a fost lungă, mi-e somn.

El ieşi din cort. Febril, cu stângăcie, ea-şi puse ţinuta de noapte. Tot corpul îi tremura ca o frunză în vânt. Cu câteva minute în urmă, ardea într-un violent foc interior ; acum era de gheaţă. Clănţănea din dinţi. Răcoarea nopţii cădea, lua în primire nisipul deşertului, era frig în cort, dar nu

aceasta era cauza. Nu era o senzație pur fizică ceea ce simțea Corinne. Tremura înghețată fiindcă fusese rănită de moarte, fiindcă el o respinsese, o alungase, o abandonase definitiv.

Când Francis intră, ea era băgată până la gât în sacul ei de dormit, cu ochii închiși, nemișcată. Făcea un efort supraomenesc pentru a-și stăpâni tremurul teribil al trupului.

El știa perfect că ea nu era adormită, dar nu spuse nimic. Se pregătea de culcare. Gesturile lui erau rapide, sacadate, mânioase. Chiar și lui îi trebui un timp ca să adoarmă, ceea ce-i dădu o oarecare satisfacție Corinnei.

Ea se trezi prima, de data asta. Se ridică într-un cot și-l observă.

În somn, Francis zâmbea ușor. Avea părul ciufulit, câteva șuvițe rebele îi acopereau fruntea. Genele lui lungi îi umbreau obrajii supți. Ea nu-l văzuse niciodată așa, total abandonat, fără apărare, vulnerabil. Un elan de dragoste și dorință o străbătu în întregime.

Zâmbi amar. Ce nu mergea ? Acest bărbat afișase întotdeauna un dispreț total față de ea. O făcuse să sufere cu sarcasmul lui nejustificat, mai mult ca oricine, chiar ca Eric. Știa foarte bine de ce era capabil și ce gândea în legătură cu ea... și totuși îl iubea. Întotdeauna crezuse că dragostea era pură, rațională, că inteligența și logica își aveau locul lor. Mintea ei zicea da, dar inima refuza toate aceste teorii frumoase.

Simți dintr-o dată un foșnet pe sacul ei de dormit. O alunecare ușoară, aproape imperceptibilă, foarte fugară. Aruncă o privire distrată în

acea direcție... Strigătul îi rămase în gât, sau poate instinctul o împiedică să urle.

Un șarpe se întindea, foarte lung și ondulat. O cobră ! Corinne o recunoscu după semnele distinctive. Mușcătura acesteia era fatală.

Ea nu se mișcă. La cel mai mic gest, reptila ataca. Corinne se întrebă de ce aceasta încă n-o făcuse când ea se ridicase pe jumătate atunci când se trezise... Se va gândi altă dată la asta : pe moment...

Să-l scoale pe Francis ? Să îndrăznească ? Dacă o sperie pe cobră ? Trebuia să acționeze cu calm, să nu rateze, căci altfel nu avea nici o șansă.

Șarpele înainta încet, cu aceeași mișcare care-i atrăsese atenția Corinnei prima oară. Ajunsese pe burta ei. Fata simți cum îi îngheață sângele. Voia să respingă acest animal scârbos, îi venea să urle, dar reuși să se controleze.

— Francis, spuse ea cu calm.

El se trezi instantaneu și o privi ; nici o aroganță, nici o duritate în ochii lui, dimpotrivă...

— Da ?

În alte împrejurări, Corinne n-ar fi rezistat...

— Sssst...

Vocea ei abia se auzea. Ea-i arătă din ochi șarpele ei de dormit.

— Cobra...

După mișcarea buzelor, ea ghici că el trăsese o înjurătură mută. Fața lui nu mai avea nici urmă de somn. Era încordat dar tăcut. Fără teamă. doar o hotărâre fermă. Și Corinne înțelese că el știa deja ce are de făcut. Întotdeauna aceeași stăpânire a situației.

— Stai liniștită. Nici un cuvânt.

Nici un sunet nu ieşi din gura lui. Articula doar. Dacă îi era teamă, n-o arătă în nici un fel. Dar se simţea în toată fiinţa lui o concentrare intensă. El nu-şi putea permite nici o mişcare greşită care să declanşeze lovitura fatală.

Apucă uşor un băţ. Apoi, din două gesturi rapide şi precise, proiectă cobra pe pământ şi-i zdrobi capul.

Corpul alungit se zbătea în continuare, în spasmele morţii. În acelaşi timp, Corinne nu reuşea să înţeleagă că era în afară de pericol. Totul se petrecuse aşa de repede ! Trecuseră abia câteva minute dim momentul în care ea zărise cobra şi Francis o omorâse.

Groaza o paralizase literalmente. În prezent, ea era în siguranţă, calmul se restabili şi imposibilitatea ei se prefăcu în ţăndări. Francis ieşi din cort cu şarpele încolăcit în vârful băţului. Când se întoarse, ea tremura din tot trupul.

— Te simţi bine, Corinne ?

O privi îngrijorat.

Şi atunci, nervii fetei cedară. Era reacţia normală după groază stăpânită a ultimelor minute ? Emoţia în faţa îngrijorării sincere a lui Francis ? Ambele, fără îndoială... Ea-l privi, deschise gura, dar nu putu să scoată nici un cuvânt şi se trânti pe pat izbucnind în suspine.

— Corinne...

El o ridică şi o strânse lângă sine. Mâinile lui blânde, tandre, sensibile, îi mângâiau părul, spinarea. Ea-l auzi cum el îi pronunţă numele, mereu şi mereu. Părea că nu se poate abţine, ca şi

cum rostirea acestuia trezea în el o senzaţie de liniştc. Ea-i simţi buzele în păr, sau visa ?

Lacrimile se opriră, plânsul se calmă. Şocul se estompa puţin câte puţin în memoria Corinnei. Alte senzaţii o copleşiră ; acel miros masculin foarte caracteristic care se degaja din Francis, acea virilitate care o învăluia, atingerea dură şi aspră a unui piept musculos lângă obrazul ei... Amintirile nopţii precedente ar fi trebuit să fie prezente în mintea ei — fusese pur şi simplu respinsă — dar nu. ea nu-şi mai amintea nimic. Întoarse capul şi buzele ei se afundară în părul care acoperea pieptul lui Francis. În curând, ea nu mai tremura. Ghemuită în el, se simţea bine, în siguranţă.

Pe nesimţite, în el se produse o schimbare. Corinne îi auzi inima bătându-i mai puternic. Mângâierile tandre de la început se transformară în mângâieri pasionate, trezind în ea valuri de dorinţă.

— Corinne, uită-te la mine.

Înainte ca ea să aibă timp să se supună, el îi luase capul în mâini şi o cerceta.

— Francis...

Îi era greu să-i susţină privirea arzătoare, unde nu citea nici ironie, nici dispreţ, ci doar o strălucire febrilă.

— Ieri seară... începu ea, sub imperiul amintirilor dureroase care-o asaltau. Ieri seară, tu...

— Eram nebun de furie.

— De ce ? Ce făcusem ?

— Nimic, draga mea. Aveai vina să fii tu însuti. Dulce, feminină, frumoasă... şi îngrozitor de atrăgătoare.

— Şi ?

— Îţi voi explica în altă zi, dacă-mi permiţi. Dar acum...

Buzele lui le căutau pe ale Corinnei cu sete, cu aviditatea unui bărbat aflat la capătul puterilor.

Francis trebuie să fi suferit de o rană profundă provocată de o femeie... Corinne îşi promise că-l va face să uite, dându-i rezervele inepuizabile de dragoste şi pasiune pe care le simţea în ea. Întredeschise buzele sub presiunea caldă a gurii lui. El se înfioră.

Ea era în continuare aşezată, ghemuită lângă el. Mâinile lui, gura lui deveniră mai fierbinţi, mai pretenţioase, mai intime. Ea se lăsă încrezătoare în mâinile celui care, el singur, ar şti să dea naştere în ea unei lumi noi unde ea nu se aventurase niciodată.

— Eşti sigură ? doar o întrebă el.

Ea încuviinţă din cap. Cuvintele deveneau inutile. Ea nu-şi găsea puterea să-i spună că-l iubea, că-l aştepta.

— Corinne... iubito... Ieri seară m-am luptat împotriva ta, dar acum... Să nu regreţi niciodată...

*

* *

Mai târziu, Francis ataţă tăciunii rămaşi incandescenţi toată noaptea şi pregăti micul dejun. Soarele îşi arăta primele raze deasupra orizontului : deşertul era în continuare prizonier al aerului răcoros al nopţii. Corinne şi Francis, aşezaţi lângă foc, strânşi unul într-altul, n-aveau nevoie să-şi vorbească — privirile lor spuneau prea multe când se întâlneau pe deasupra ceştilor lor de cafea.

„Să nu regreți" îi spusese el. Nu, niciodată ea nu va avea nici cea mai mică remuşcare. Totuşi, ceea ce trăise era împotriva educaţiei primite, întregii morale insuflate. Îl iubea pe Francis. Exista între ei o comoară de o frumuseţe şi puritate inestimabilă, care le aparţinea doar lor. Niciodată nu va regreta.

Mai târziu, mult mai târziu, ea-şi va aminti că Francis nu-i spusese că o iubea...

CAPITOLUL X

Spre mijlocul dimineții, se apropiară de un pâlc de arbori destul de viguroși. Nu se vedea nici o potecă, dar Land Rover-ul găsi cu ușurință o cale în nisip și printre mărăcinișuri. Francis opri mașina. Corinne îl privi fără a-și ascunde nerăbdarea vie. Mergeau de ore întregi sub un soare nemilos. Îi era cald, sete și se simțea jenată de hainele care i se lipeau de piele. Poate că făceau o haltă pentru a-și potoli setea, ceea ce ar fi fost o binecuvântare.

— Paharele sunt în spatele cutiei de carton, începu ea. Francis...

Văzând expresia ciudată, un pic crispată de pe fața bronzată a însoțitorului ei, ea se întrerupse.

— Rămâi aici.

Ea-l văzu coborând din mașină, îndreptându-se spre arbori. Dintr-o dată, inima i se strânse.

Când reveni, el o invită să coboare. Deschise portiera și ridică ochii spre el, așteptând explicații, dar cuvintele nu veneau așa că ea se mulțumi să strângă mâna pe care i-o întindea el.

Îl urmă. Nisipul îi ardea picioarele prin tălpile încălțămintei. N-avu timp nici măcar să în-

târzie la umbra binefăcătoare a arborilor, fiindcă Francis o trăgea înainte.

Văzu stâncile în ultimul minut, ajungând pe ele : erau situate într-o văioagă, ascunsă de copaci.

Francis întinse brațul în direcția acestora. Nu pronunțase în continuare nici un cuvânt, dar în ochii lui dansa o lumină stranie. Neliniștea Corinnei se intensifică. De la oprirea mașinii avea o vagă presimțire care era pe cale de a deveni certitudine.

Ea se opri. Tâmplele îi zvâcneau ; își duse o mână la cap. Da, instinctul n-o înșelase, ghicise bine. Acum că acel moment atât de sperat, atât de visat, sosise, ea încercă o stare de rău nedefinită, asemănătoare fricii. Îi era teamă să nu fie dezamăgită, ca realitatea să nu fie pe măsura așteptării.

Francis bănui neliniștea fetei. Fața lui se îmblânzi. Îi zâmbi.

— Vino... șopti el.

Pătrunseră între stânci printr-o deschidere foarte îngustă. Era practic imposibil să-i bănuiești existența, ceea ce explica de ce această grotă își păstrase atât de mult timp secretul.

Intrarea era blocată pe jumătate de pietre care alunecau sub picioarele Corinnei. Francis o luă de mână ca să nu caldă.

În sfârșit, fură în grotă. Tânăra fată lăsă să-i scape un strigăt de uimire și încântare. Descrierea tatălui ei era exactă : o frescă, pe o placă stâncoasă foarte lungă, reprezenta o scenă de vânătoare. Corinne se întrebase întotdeauna de ce această pictură căpătase în cursul anilor o importanță din ce în ce mai mare în existența tatălui

ei, de ce ţinea aşa de mult la ea şi nu încetase s-o caute. Răspunsul era acolo, clar, în faţa ochilor ei.

Era o pictură diferită de toate cele pe care le văzuse până în prezent. Era lungă, foarte lungă, întinzându-se pe mai multe stânci. Şi apoi, prezenta o diversitate de animale, absolut stupefiantă : fiecare fusese desenat cu o grijă minuţioasă, o căutare absolută a detaliului, un respect total faţă de adevăr. Celelalte desene o frapaseră prin precizia lor. O regăseai şi aici, dar mai mult, pictorii ştiuseră să dea viaţă subiectelor lor. Mişcările vii şi graţioase ale animalelor erau foarte bine redate.

Intemperiile, elementele naturale, păruseră să aibă puţin efect asupra culorilor care practic nu se alteraseră, nu se degradaseră. Corinne avu un gând plin de emoţie pentru tatăl ei care, ştiuse să-şi păstreze fidelitatea faţă de un vis, un simplu vis. Ce mult i-ar fi plăcut ca el să fie acolo, să-şi vadă visul realizându-se. Ce mult ar fi meritat !

Ea-i aruncă o privire lui Francis. Acesta o observa cu o întrebare în ochi. Dar fata nu era în stare să-i răspundă. Emoţia îi strângea gâtul, împiedicând orice sunet să treacă. Atunci, el zâmbi, cu un zâmbet care-i lumină faţa, unul din acelea pe care el le distribuia cu zgârcenie, şi care-l făcea cald, înţelegător, generos. Înconjură umerii Corinnei cu braţul.

Emoţia fetei se intensifica. În faţa ei, această pictură rupestră, executată cu mii de ani în urmă... trecutul. Lângă ea, acest bărbat care o înlănţuia, comunicându-i căldura lui afectivă... prezentul. Cele două capete extreme ale aceluiaşi lanţ.

Se întoarseră la Land Rover pentru a căuta aparatul de fotografiat. Corinne făcu numeroase fotografii din toate unghiurile. Opera tatălui său era terminată. Ea-i va duce ultimul element și în același timp liniștea spiritului datorată unei munci terminate cu bine.

Apoi luară drumul de întoarcere. Corinne se simțea veselă, surescitată, tulburată, plină de o bucurie care făcea ca inima să-i cânte. Avea o întrebare pe vârful limbii, de un timp. I-o puse în cele din urmă, ghicind dinainte răspunsul :

— Știai că vom găsi pictura ?

Farmecul lucrurilor pe care le părăseau se rupsese. Ea-și regăsise graiul.

— Speram.

— Acesta a fost motivul călătoriei noastre ?

El tăcu. Se prefăcea că nu auzise ? Ea se întoarse pe banchetă pentru a-l vedea mai bine. Era ciudat... În câteva ore, ea-și schimbase părerea în legătură cu el. Înainte, i-ar fi calificat profilul drept arogant, auster ; acum, el dădea în continuare acea impresie de forță și de duritate, dar nu mai făcea caz de mândrie. Îi plăcea din ce în ce mai mult această față. El era capabil de blândețe și înțelegere.

Întorcându-și un moment privirea de la drum, el îi zâmbi.

— În parte, răspunse el în cele din urmă.

— Deci, cunoșteai existența frescei ?

Zâmbetul se lăți, ochii îi scânteiară.

— Presupun că dacă John Latimer avea presimțiri puternice în privința unei picturi, aceasta avea mari șanse să existe. Tatăl tău este încăpă-

ţânat, Corinne, dar este de asemenea subtil şi foarte perspicace.

— Deci, tot timpul...

Ea nu putu să continue. O mână îi mângâie obrazul catifelat şi împurpurat, apoi îi ciufuli cu tandreţe părul negru, scurt şi indisciplinat.

— Să spunem c-am vrut să-mi fac o plăcere, mărturisi el.

Ea nu era prea isteaţă... Ar fi trebuit să înţeleagă imediat adevăratele motive ale călătoriei. Ei se opriseră ici şi colo, ea fotografiase lucruri relativ importante pentru continuarea cercetărilor. Dar scopul principal al deplasării era să regăsească pictura rupestră, visul tatălui ei. Inima i se încălzi de recunoştinţă.

*
* *

Tabăra nu mai era departe. Francis făcu o ultimă oprire. Regiunea era presărată cu tufişuri şi mărăcini.

Corinne nu fu mirată să-l audă pe însoţitorul ei că acest colţ îl interesa. Ochiul profesionistului era mereu la pândă. El îşi luase o grămadă de notiţe în cursul călătoriei lor şi ea ştia că acestea îi vor servi la viitoarele expediţii. Dar acelea se vor face fără ea. Pieptul îi fu străbătut de un junghi.

Rămâneau câteva clişee pe pelicula consacrată frescei. Neştiind ce număr de fotografii îi va cere Francis, pentru mai multă siguranţă, ea-şi puse în buzunarul de la pantaloni un rolfilm nou.

Încă o dată, era o grămadă de stânci, dar diferită. Francis îi dădu instrucţiunile necesare în legătură cu ce trebuia fotografiat şi ea-i văzu ochii strălucind de surescitare. Începu să ţăcăne cu aparatul în timp ce el făcea măsurători, lua notiţe. Nu schimbară nici un cuvânt, fiecare îşi făcea treaba. Corinne îi va pune întrebări mai târziu.

Un sunet îi ajunse la urechi. Corinne îşi ridică ochii şi, în acelaşi moment, auzi strigătul insistent al lui Francis :

— Nu intra în panică !

Animalul enorm era aproape. Un bătrân elefant pe care turma nu-l mai voia. Avea urechile ridicate, fildeşii lungi şi ameninţători. Părea să nu se uite decât la fată, cu ochi ridicol de mici şi răi.

Timp de câteva clipe, ea fu hipnotizată. Apoi elefantul, ridicându-şi capul, scoase un muget tunător. Dintr-o săritură, ea fu în picioare. Elefanţii alergau repede şi ea o ştia. Uită de recomandarea lui Francis, se dădu înapoi, apoi făcu stânga-mprejur şi începu să alerge ca o nebună... Îşi prinse piciorul într-o rădăcină şi căzu lângă un copac care-i amortiză căderea. Aparatul îi scăpă din mâini.

Fu o cursă de viteză între elefant şi cei doi tineri. Aceştia ajunseră la Land Rover şi demarară cu un scrâşnet de pneuri. Când în cele din urmă mugetul furios al animalului îşi pierdu din intensitate, Francis se întoarse spre Corinne.

— Aparatul meu, murmură ea.

— Ştiu.

— Francis, trebuie să-l fi lăsat...

— S-a spart de o piatră, anunţă el cu o voce inexpresivă.

— Pelicula...

— S-a voalat... Îmi pare rău, Corinne, adăugă el luându-i mâna.

Îi părea rău... În timp ce visul tatălui ei zăcea distrus, pe pământul plin de mărăcini şi inundat de soare. Mută de stupoare, ea privi mâna care o acoperea pe a ei. Măcar dacă ar fi avut un alt aparat, i-ar fi cerut lui Francis să se întoarcă acolo... Dar toate materialele ei rămăseseră în tabără... Şi expediţia se apropia de sfârşit... Condiţiile climaterice se schimbau. În anumite locuri ale deşertului, ploaia era torenţială. Nu se putea pierde timp preţios. Trebuiau să părăsească deşertul înainte de a rămâne blocaţi.

★

★ ★

După întoarcerea lor, Corinnei îi fu suficientă o singură zi ca să constate schimbarea atitudinii lui Francis. El redevenise distant, exact ca atunci când descoperise că ea era femeie. Era rezervat, aproape absent. La început, ea suferi, apoi încercă să-l înţeleagă, nedumerită. Orele petrecute cu el erau în afara timpului... Interludii în viaţa ei — clipe vrăjite, magice. Dragostea ei pentru el se maturizase încet, din mugur devenise floare. Francis de asemenea — acest bărbat atât de ciudat, de tulburător — părea să se fi schimbat. El făcuse să-i vorbească mâinile şi ochii cu o tandreţe a-

devărată, nebănuită. Uneori, Corinne se surprindea visând că sentimentele ei erau împărtășite.

În prezent, întorși printre ceilalți, el uitase totul. Acest interludiu nu existase niciodată. Contau doar oamenii și cum progresaseră cercetările în lipsa lui. Corinne admitea că asta îl interesa, era normal. Dar ce nu înțelegea era atitudinea lui indiferentă față de ea, de parcă fata devenise invizibilă.

Atunci Corinne, drept represalii, adoptă aceeași atitudine. Marc, atât de bucuros s-o revadă, n-o părăsea nici o clipă. Și ea-și petrecea timpul mai mult decât trebuia, discutând cu el. Îi povesti totul, despre deșert, picturile rupestre, boșimani. Dar niciodată nu-i aminti de frescă, nici de clipele de fericire când devenise femeie.

Zilele treceau, iar Francis nu se schimba. Din fericire expediția urma să se termine. Corinne nu mai putea. Zile lungi... În prezența lui Francis ea se încorda, vocea îi devenea spartă, agitația febrilă. Când el nu era acolo, ea se întreba ce-o fi cu el.

Nopțile erau un alt fel de încercare. Ea s-ar fi obișnuit cu vecinătatea lui Francis, cu relațiile lor sterile dacă nu l-ar fi cunoscut într-o zi atât de diferit, dacă n-ar fi știut comorile de tandrețe și pasiune pe care le poseda acesta. Dar... Noapte după noapte, își amintea trupul lui lipit de al ei, gustul buzelor lui, forța brațelor bărbatului. Și el dormea, cu un somn liniștit, în timp ce nemișcată, ea suferea de o sete nepotolită.

Într-o dimineață, Francis părăsi tabăra foarte devreme. Ea auzi că el se duce să repereze punctele

de alimentare cu benzină, ceea ce făcea parte din munca lui de şef. Corinne sperase ca el să-i spună la revedere. Când el se va întoarce, ora plecării va fi aproape ; trebuia totul aranjat, ambalat în vederea plecării. Apoi vor părăsi deşertul şi echipa se va împrăştia în cele patru colţuri ale lumii. Aventura se va termina. Se vor mai vedea ? Ea nu-şi mai făcea acum nici un fel de iluzii. Pagina va fi definitiv întoarsă...

Decât să se chinuiască singură în colţul ei, ea acceptă într-o zi să se plimbe în compania lui Marc. El era drăguţ ; cu el nu existau tăceri jenante şi grele de subînţelesuri. Era cu adevărat odihnitor. Nimeni nu-l va înlocui pe Francis în inima ei, trebuia să se obişnuiască, dar cel puţin, când era cu Marc, simţea cum i se atenuează tristeţea.

Merseră atât de departe cât le permitea căldura. Marc o întrebă pe prietena lui despre proiectele de viitor după întoarcerea la Capetown... Ei îi fu greu să răspundă. Înainte de expediţie totul era clar şi limpede : renunţa la meseria de manechin pentru a se dedica fotografiei. Dar acum, nu mai era aşa de sigură. Îi era teamă ca această activitate să nu-i amintească de Francis.

Fata îi spuse că avea mai multe posibilităţi, apoi îl întrebă şi ea la rândul ei. Voia să schimbe subiectul, desigur, dar o interesa în mod sincer tot ceea ce-l privea pe Marc. Avea multă afecţiune pentru el.

— Vei participa la o altă expediţie ?

— Nu. În orice caz, nu în viitorul apropiat.

— Ah, bine !

— Am chef să stau puţin liniştit. Sper să mă căsătoresc curând, Corinne.

— Oh, Marc ! exclamă ea încântată. Este formidabil. Şi mi-ai ascuns !

— Până în prezent n-am găsit ocazia să vorbesc, făcu el după o tăcere ciudată.

El se opri şi-i luă mâna. Ea-l privi încordată. Înţelese prea târziu ce se petrecea ; nu-l putea împiedica.

— Corinne, vrei să te căsătoreşti cu mine ?

— Marc... dragă Marc... spuse ea cât mai blând posibil. Aş vrea atât de mult să pot spune da... dar nu pot.

— Te voi face fericită.

— Sunt sigură.

Măcar dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Francis ! Dacă nu s-ar fi îndrăgostit ! Marc avea toate calităţile care-i plăceau la un bărbat ; dar între ei se va interpune întotdeauna silueta lui Francis. Cu Marc, ea nu va cunoaşte, poate, pasiunea nebună, dar nu era ceva indispensabil fericirii. Marc ar fi fost bărbatul visat... Înainte...

Nu, ea n-avea dreptul să accepte când întreaga ei fiinţă tânjea după altul. Ar fi necinstit din partea ei să se căsătorească cu Marc sau cu altcineva. „Oh, Francis, de ce m-ai făcut să întrevăd paradisul ? De ce acţionezi asupra mea ca un drog de care nu mă voi putea lăsa niciodată ? De ce bărbaţii îmi par de acum încolo neînsemnaţi ?“

— Corinne... insistă Marc cu disperare.

— Nu, Marc. Îţi cer iertare.

— Există altcineva ?... Francis ?

Ea se întoarse spre el cu ochii ei mari violeți plini de lacrimi. Îl auzi mormăind o înjurătură, ceea ce nu stătea în firea lui. Trăsăturile tânărului se aspriră.

— El nu este pentru tine, Corinne.

— Nu...

— Nu este genul care să se însoare.

— Știu, suspină ea.

— Atunci ? adăugă el atrăgând-o spre sine, cu vocea mai blândă. Nu poți rămâne singură toată viața. Eu te iubesc.

El nu-i dădu timp să răspundă. Ea nu rezistă, se lăsă sărutată, cu un sărut care o liniști, îi redădu speranța. Într-o zi, poate, un alt bărbat va ști să-i stârnească emoția... Marc devenea mai arzător, mai pasionat...

Când el își ridică fața, ea știu că era pierdută... Nu simțise nimic, nici dezgust — Marc n-ar dezgusta-o niciodată — nici cea mai mică emoție. Nici o tulburare, nici o tandrețe. Nimic, nimic... Francis era singurul care-i trezea trupul la viață.

— Te las indiferentă, așa-i ?

— Da, murmură ea.

Cu tristețe, reluară direcția taberei. Nu-și spuseră nici un cuvânt, fiecare absorbit de propriile gânduri. Corinne se simțea golită de toate puterile. Marc la fel, fără îndoială...

Erau lângă tabără, la liziera copacilor, când el făcu o nouă oprire.

— Să ne spunem adio, Corinne. Nu vom mai avea ocazia să fim singuri înainte de plecare.

El era distrus.

De această dată, sărutul lui fu tandru. Un sărut cum își dau doi prieteni care se despart;

Corinne își duse brațele în jurul gâtului lui și pe buzele ei exista un adio afectuos.

Instinctul o făcu să-și întrerupă îmbrățișarea. Ea se întoarse. La câțiva metri, Francis îi observa. Fata nu știuse nimic de întoarcerea lui. Se priviră fix un moment lung... Marc nu mai exista. În ochii Corinnei era o implorare mută, sinceră... „N-a fost decât un sărut de adio, nimic mai mult... Marc este un prieten, nimic altceva." Dar Francis arbora aerul lui nemilos, ochii duri, buzele strânse.

— Francis...

— Te distrezi, Corinne ? întrebă el cu un rictus ironic.

— Nu este ceea ce crezi, interveni Marc.

— Nu este cazul s-o aperi de „doamna"... Corinne a noastră nu pierde niciodată ocazia să se distreze.

— Să te ia dracu' ! izbucni Corinne, pradă unei furii disperate.

— Și pe tine asemenea, draga mea, replică el făcând stânga-mprejur.

— Îți cer sincer iertare, făcu Marc cu o voce răgușită.

Corinne nu-l auzi. Privea cum se îndepărtează silueta înaltă. Bărbia îi tremura și inima îi plângea.

*

* *

O ceață ușoară și dantelată învăluia vârful muntelui Table. Cerul era albastru și limpede, marea, în depărtare, își îmbrăcase cea mai frumoasă haină a ei strălucitoare. Din mașină, Co-

rinne vedea valurile înspumate care se spărgeau de plajă. Două nave își croiau drum către port.

Întotdeauna îi plăcuse această porțiune de drum. Erau o grămadă de copaci, mimoze, brazi, flori și mărăcini cu pufuleți albi.

Mirosurile și parfumurile muntelui pătrundeau prin geamul mașinii și o îmbătau : efluvii de foc de lemne, mușchi, frunze... Era una dintre acele zile minunate și privilegiate, când locuitorii din Capetown înțelegeau de ce nu și-ar schimba orașul cu nici un altul din lume. Corinne trebuie să fi fost singura care dorea să se afle în altă parte... în deșert.

Ea era de o melancolie infinită. Când va reuși oare să-l alunge pe Francis din inima ei ? De la întoarcere, cu trei săptămâni în urmă, rana cauzată de despărțirea lor se agrava în loc să se vindece. În timpul zilei, se străduia să-l uite puțin, dar noaptea, Francis îi bântuia visele.

Din fericire, tatăl ei îi rezervase o primire călduroasă. Îi fu cam greu să-și închipuie vacanța aventuroasă a fiicei sale — el o credea bronzându-se la soarele din Natal. Revenindu-și din surpriză și emoție, el o ascultă vorbind cu un interes imens și o aviditate nedisimulată. Când ea ajunse la episodul cu fresca, el rămase înmărmurit de-a dreptul. Bucuria lui era atât de mare aflând că pictura lui exista, încât acceptă fără prea multe regrete distrugerea aparatului de fotografiat și voalarea filmului.

În timpul zilelor următoare el nu se mai sătura să-i pună fiicei sale întrebări despre frescă. Voia să știe cât mai multe. Fotografiile ar fi fost documente inestimabile, adausuri prețioase, dar el se

hotări să renunțe și să-și termine, în sfârșit, cartea.

O singură dată fu pomenit numele lui Francis. Lui John Latimer i-ar fi plăcut să afle mai multe noutăți despre acest om care fusese cândva prietenul lui. Corinne fu foarte puțin vorbăreață în legătură cu acest subiect. Ea spera doar ca tatăl ei să nu-i fi remarcat vocea un pic tristă și obrajii colorați. În ochii lui se citea totuși un fel de compasiune... Bănuia el ceva ?... În fond, fusese primul care abordase subiectul delicat al lui Francis și al femeilor... Nu mai vorbiră despre acest lucru.

★
★ ★

Fata se simțea obosită și deprimată luând-o pe aleea ce ducea la casa lor. Încă nu hotărâse nimic în privința orientării vieții sale viitoare. I se propuseseră două noi contracte și ezita. Era tentant... Pe de altă parte, nu uita hotărârea pe care o luase cu câteva săptămâni în urmă, de a renunța la această meserie. Va rămâne fidelă hotărârii ? Mai devreme sau mai târziu, nu va mai putea să se eschiveze și va fi nevoită să ia o hotărâre.

Ea-și încreți sprâncenele zărind, parcată în fața casei, o mașină lungă, gri-metalizat, care-i era necunoscută. Tatăl ei avea o vizită... Nu se simțea într-o dispoziție sociabilă ! Se va mulțumi să servească ceaiul înainte de a se retrage în camera ei.

Din camera de zi se auzeau voci. Ajunsă la ușă, ea înțepeni și rămase pe loc. Încăperea era încărcată cu electricitate... Ea nu avusese această im-

presie decât într-un singur loc, înainte : un mic cort la marginea deșertului Kalahari. Chiar înainte de a-l vedea pe vizitator, ea știu cine era...

Primul ei impuls fu s-o ia la fugă. Ca un animal rănit și hăituit. Când picioarele o ascultară din nou, ea se dădu înapoi cu un pas.

— Corinne ! o chemă domnul Latimer.

— Tată ?

— Avem o vizită.

Încet, foarte încet, un pas după altul, ea intră. Era lividă, se clătina.

— Bună ziua, Corinne ! exclamă Francis întorcându-se.

— Bună ziua... Francis, articulă ea.

Ce făcea el aici ? Niciodată nu venise să-și vadă confratele. De ce n-o lăsa în pace ? Într-un anume fel, fața ei trebuie că-i trăda gândurile, fiindcă tatăl ei îi răspunse la întrebări.

— Francis a venit să ne aducă un cadou.

— Un cadou ? repetă ea.

— Foarte special, îți mărturisesc.

Tonul domnului Latimer o scoase din apatia ei. Corinne se uită la cei doi bărbați pe rând. Foarte special ?...

John arătă masa cu un gest. Era imposibil, era anormal, lipsit de sens, și totuși... Acolo se găseau zece fotografii ale frescei. Fotografii minunate, extraordinare, care vor fi piesa de rezistență a operei tatălui ei.

Corinne ridică ochii. Cei doi bărbați așteptau reacția ei. O tăcere totală domnea în cameră.

— Aparatul nu s-a spart ?

— Ba da.

— Ai recuperat filmul ?

Era singura soluție posibilă, ea nu vedea alta. Și totuși ceva îi scăpa... Dar ce ? Pelicula fusese expusă la lumină, deci se voalase complet și aceste fotografii erau perfecte. Tatăl ei se ridică.

— Cred că nu înțelegi prea bine. Francis îți va explica, adăugă el. În timpul acesta, mă duc să-mi caut însemnările în biroul meu.

O cuprinse un val de panică : tatăl ei o lăsa singură cu acest bărbat. Ea respiră adânc. Cu umerii lui lați, el părea să umple încăperea.

— Tu ai făcut aceste fotografii ?

El dădu din cap și un zâmbet ușor amuzat îi apăru pe buze.

— Dar atunci... A trebuit să te întorci... Când ai părăsit tabăra eu credeam că te-ai dus să faci un tur de inspecție în vederea întoarcerii noastre...

Cu cât mai multă lumină se făcea asupra acestui mister, cu atât mai tare ea se bâlbâia și-și căuta cuvintele.

— Și apoi, când te-ai întors... M-ai văzut sărutându-l pe Marc...

— Nu știu ce m-a oprit să vă sugrum pe amândoi, o întrerupse el.

Ea-l privi, cuprinsă brusc de o speranță nebună.

— Nu era decât un sărut de adio foarte prietenesc, făcu ea cu o voce foarte înceată.

— Știu acum.

— Francis... Este foarte amabil...

— Amabil ? repetă el glumeț.

— Da. Cunoșteai importanța acestei picturi rupestre pentru tatăl meu. Dar... De ce n-ai trimis fotografiile prin poștă ? De ce ai făcut atâta drum doar ca să le aduci ?

Zâmbetul lui Francis se lărgi, se făcu mai strălucitor.

— Pentru că, draga mea, voiam să văd cu ochii mei bucuria viitorului meu socru.

La aceste cuvinte, Corinne crezu că leşină ; inima îi bătu nebuneşte.

— Francis... Vrei să spui ?... Nu se poate !

— Ba da, ai înţeles bine ; se poate.

Ea nu-l văzu apropiindu-se. Se simţi ridicată de la podea şi strânsă în braţe puternice. El îi dădu uşor capul pe spate.

— Conform bunelor mele vechi obiceiuri autoritare, nu-mi imaginez nici o clipă că ai putea refuza. Corinne, iubito, te vei căsători cu mine !

— Oh, da, putu ea în sfârşit să răspundă după un lung sărut. Dar, Francis, credeam că femeile au o singură utilitate în ochii tăi...

— Până când te-am întâlnit. Nu voiam să mă îndrăgostesc de tine, ştii ; Dumnezeu mi-este martor că am făcut totul ca să evit asta. Dar tu nu mi-ai dat de ales. Corinne... continuă el cu o ezitare ciudată în voce. Nu mi-ai spus dacă...

— Din prima zi, îl întrerupse ea cu ochii scânteind de fericire. Te-am iubit din prima zi, deşi am încercat să mă conving de contrariu.

El îşi înăbuşi un mic mormăit de plăcere şi o sărută cu toată ardoarea, dragostea şi tandreţea de care ea avea atâta nevoie.

— Hai să-i anunţăm vestea cea bună tatălui tău, iubita mea. Nu mai am răbdare !....

— SFÂRŞIT —

200

În urma unei decepții sentimentale, Corinne, manechin celebru și adulat, se hotărăște să-și schimbe radical viața. Ea va pleca în deșert să regăsească acea picătură rupestră pe care tatăl ei a căutat-o întreaga viață. Cum să se facă acceptată în sânul expediției? Trecând drept bărbat! Ochelari, mustață, voce gravă... Totul va merge bine, este sigură... Dar Corinne nu ține cont de perspicacitatea seducătorului Francis... Și pericolul este mai mare decât își imaginează ea...

— Ascultă-mă. Sunt bărbat la fel ca Boyd. Și tu ești femeie, o femeie foarte drăguță. Bun! Trebuie totuși să înțelegi că faptul că vei dormi în cortul nostru nu ne va lăsa indiferenți.

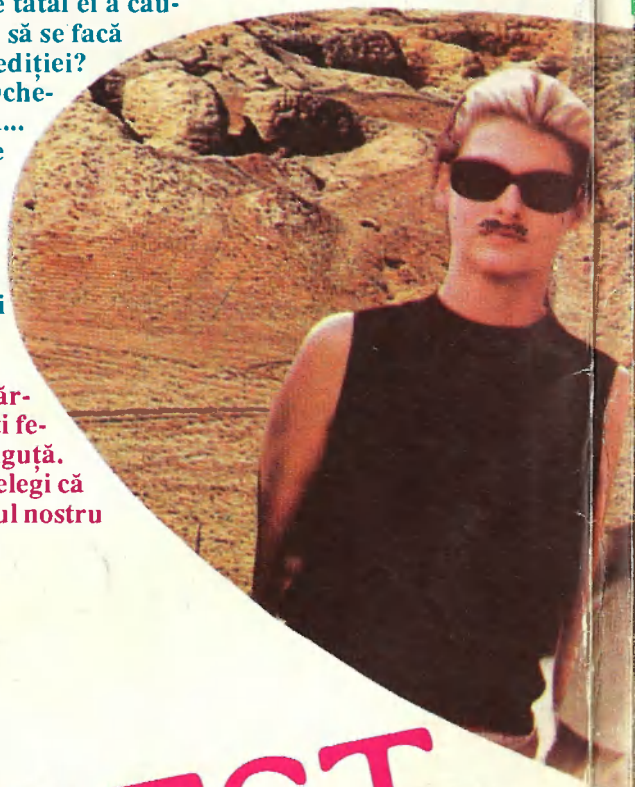

THE BEST

ISBN 973-9498-09-4

Lei 4410 + 90 T.L. = 4500

Rosemary Carter

În urma unei decepții sentimentale, Corinne, manechin celebru și adulat, se hotărăște să-și schimbe radical viața. Ea va pleca în deșert să regăsească acea picătură rupestră pe care tatăl ei a căutat-o întreaga viață. Cum să se facă acceptată în sânul expediției? Trecând drept bărbat! Ochelari, mustață, voce gravă... Totul va merge bine, este sigură... Dar Corinne nu ține cont de perspicacitatea seducătorului Francis... Și pericolul este mai mare decât își imaginează ea...

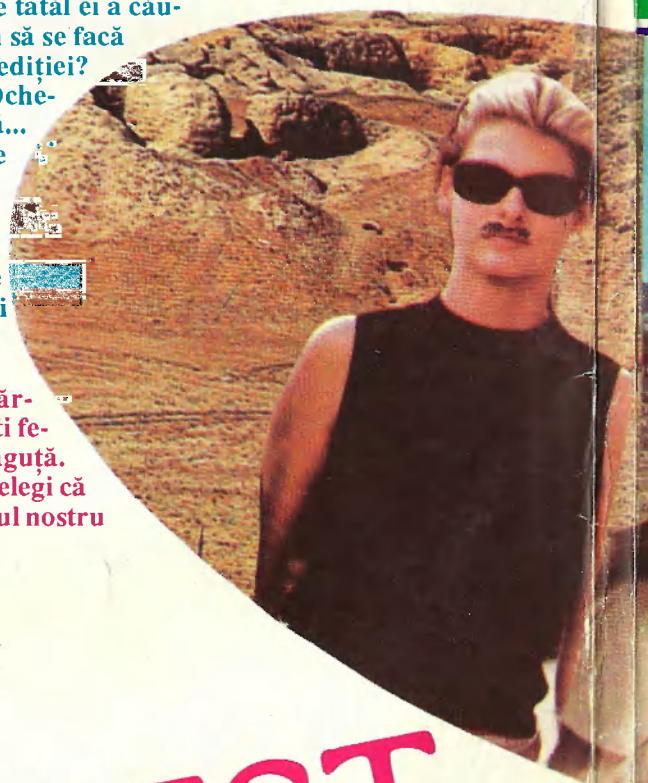

— Ascultă-mă. Sunt bărbat la fel ca Boyd. Și tu ești femeie, o femeie foarte drăguță. Bun! Trebuie totuși să înțelegi că faptul că vei dormi în cortul nostru nu ne va lăsa indiferenți.

THE BEST

ISBN 973-9498-09-4

Lei 4410 + 90 T.L. = 4500

200

Rosemary Carter

Rosemary Carter

200

Rosemary Carter

Acea clipă minunată

Colecția ELS I EA

Editura ALCRIS